

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

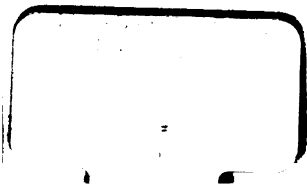
UC-NRLF

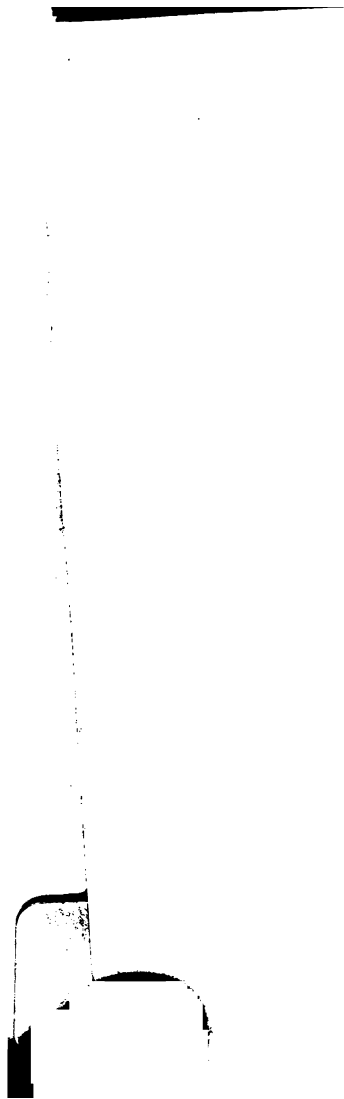
\$B 140 008 -

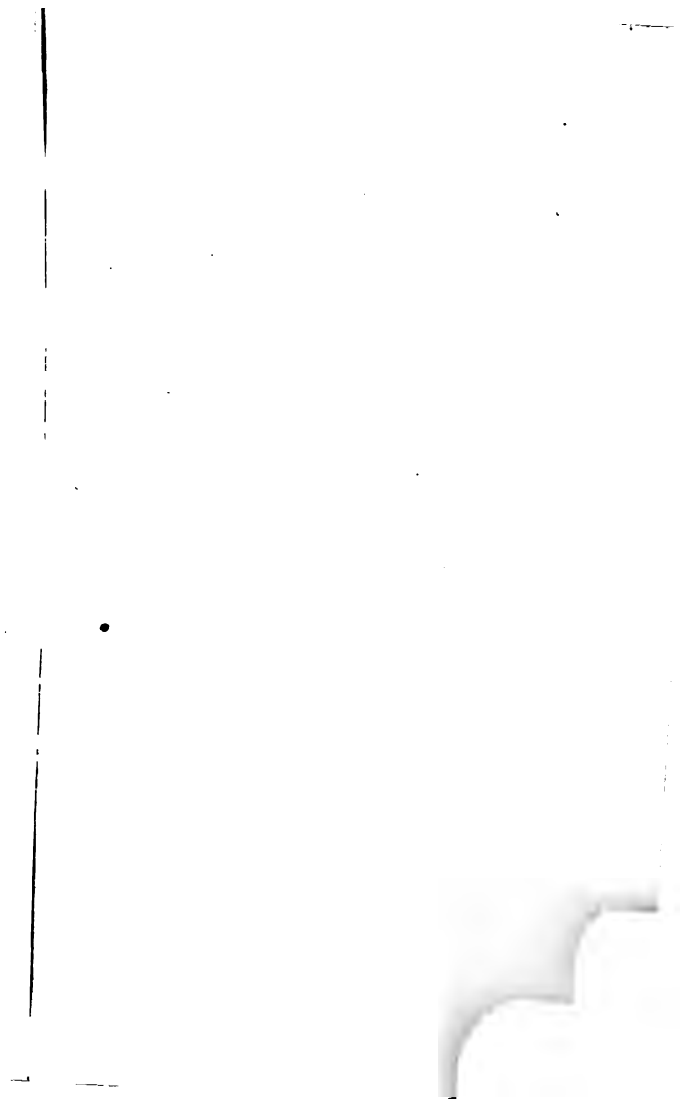

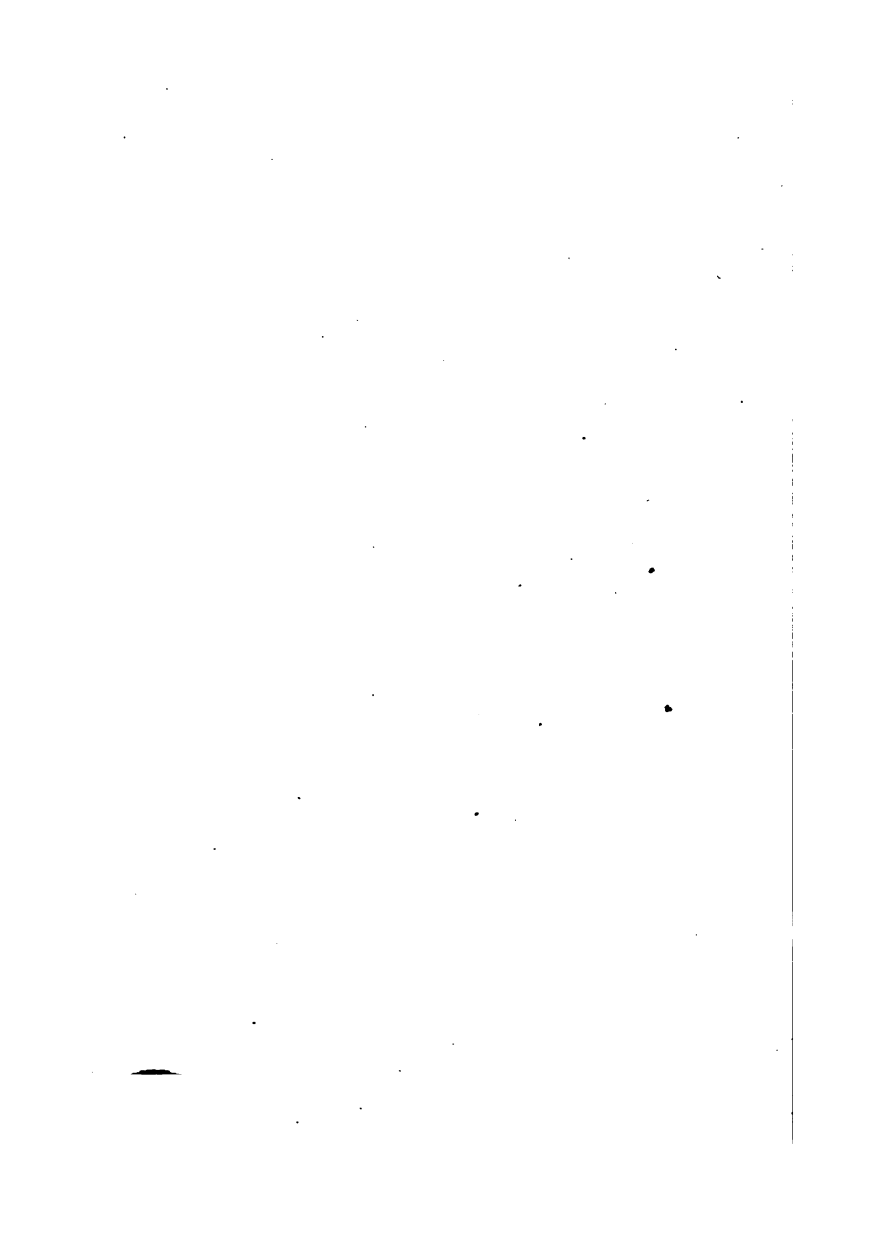
7

A handwritten number "7" in the upper right corner of the page.

Danske Skjemedigte.

—♦—

Danske Skjemtedigte.

Samlede og udgivne

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

1872.

**PRESERVATION
COPY ADDED**

mlf 6/03/91

Blanco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Ruble.

PT 7994
H 8 W 5

Paa Forlæggerens Opfordring har jeg foranstaltet nærværende Samling af „Danske Skjæmtebidte“.

Man har ofte fortalt mig, at det danske Folk skulde være i Besiddelse af et særegent naturligt Lune, en vis Art af tør Bittighed; man har til Bestyrkelse for denne Paastand henviist til Landets Drdsprog, til enkelte Steder i Kæmpeviserne o. s. v., til Folkets daglige Sprog og navnlig til Sømændenes eiendommelige Udtryksmaade.

Jeg har selv i en Alder, hvor alt Sligt er En paafaldende og altsaa gjør sin rette Virkning, havt god Leilighed — ikke ved Bøger, men ved det „levende Drd“ — til at iagttage og god Villie til at opfatte det Characteristiske i Folkets Maade at udtrykke sig paa; men jeg

maa — ifølge min Erfaring og Indsigt — tilstaae, at jeg ikke deler den omtalte Mening, og at jeg ikke fortrinsviis kan tillægge mine Landsmænd hiin Egenskab som en fremtrædende Eiendommelighed.

Den saakaldte Dannede, der fra Barndommen af har havt Hjem i en Sphære, hvor Sproget nærmer sig Bogstilen og ikke let vover at gjøre naturlige Spring, troer mangen Gang, naar han af Folkets Mund hører een og anden særegen Sprog vending, bemærker eet og andet Sving i Talen, at, hvad der saaledes møder ham, er Udtryk for en medfødt, comist Sandhed; men det kan vel være, at han kun berøres af noget Nytt, Noget, som han ikke har hørt i sine vante Omgivelser, mindre læst i sine Bøger. Hvad han betragter som udsprunget af Uhygighed og anlagt paa at gjøre en comist Virkning, er ofte — som oftest kun meent ganske alvorligt og naivt.

Men hvad der endmere gjør mig vantro med Hensyn til hiin Paastand, er dette, at det ffjemtsomme Element ikke i høi Grad gjør sig gjældende i vor Literatur. Thi naar man undtager de faa ypperlige blandt vore Lytspilforfattere og enkelte af vore Visedigtere, finde vi ikke Mange, som med Talent have kunnet frigjøre sig fra Alvorligheden og freidigt give sig Lytigheden i Bold.

For Løsningen af en Opgave som den, min Forlægger har stillet mig, reiser sig altsaa, efter min Mening, den Vanskelighed, at Stoffet er noget knapt; jeg har derfor ogsaa, for ikke at gjøre Samlingen altfor uanseelig, maattet gaee noget udenfor de Grændser, som Begrebet „Skjemt“, strengt taget, kunde sætte mig.

Den, der skjemter, gjør det fornemmelig for sin egen Morfskab, og det er heller ingen Tvivl underkastet, at jo de Forfattere, hvis Arbeider her fremlægges, selv have havt den aller-

største Tilfredsstillelse af dem under Productionen. Men dette udelukker ikke den Mulighed, at ogsaa mange Læsere ville kunne have Glæde deraf; og det er i Haab herom, at disse Blade overgives til Offentligheden af

Udgiveren.

Indhold.

Narestrup, Emil.	Side
Den unge Poet.	1.
Landet drog jeg vide om.	4.
Piigvers	5.
Abrahamson, B. S. S.	
Norma Morum	8.
Anderfen, S. C.	
Den rædselsfulde Time	13.
Manden fra Paradis	16.
„Pjat, Pjat!“	24.
Recension.	25.
Rimedjævelen	26.
Svinene	32.
Tanker ved en ituflagen Iydepotte	35.
Arensen, K.	
Jens Holbechs Levnetsbog	38.
Profane Helgene	40.
Bagger, Carl.	
I en Stambog	44.

Baggesen, Jens.	Side
Danskt Tranqvebar=Vise	45.
Den bedste Verden.	49.
Den to Gange hængte Thy.	52.
Det fortvivlede Mord.	64.
Kirkegaarden i Sobradise.	68.
Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet	74.
Over Hovedet og i Grunden	77.
Ridder Ro og Ridder Kap	81.
 Birch, Fr. Sneedorff=.	
Phantasier	87.
Thema med Variationer	89.
 Blicher, Et. Et.	
Abskillige Evigheder	91.
Avvertisement	93.
Den ullykkelige Ridder.	95.
Digterens Lykhalighed.	98.
Drillevise.	100.
Kjædebrev	104.
Kang og Fortjenester	107.
 Borgaard, Carl.	
En Soirée hos min Onkel.	110.
 Bødtker, Ludvig.	
Fr. Blot.	116.

Bogh, C. F.	Side
Afflutning	118.
Bertel og hans Ufjel	120.
De gylbne Dage	129.
Den, jeg venter paa	131.
Det nye Babylon	134.
En Literatus	136.
En ny Vise om Hr. Madsen	138.
En sorgelig Kjærlighedsvisse	141.
Forfatterglæder	144.
Paa Fredag!	146.
Visen om „den lille bitte Mand“	148.
C., F.	
En ny Vise om Grovmedene	151.
Et Natstykke	156.
Frue Kirkes Uhr	158.
Gwald, J.	
Arioso af „Fisferne“	160.
Claus Rimers Gravskrift	161.
Impromptu	162.
Faber, P.	
Drillevisse	163.
Franchowis, Dr.	
Ny Havrevisse	166.

Hansen, Constantin.	Side
De Steie i Rom	169.
Hansen, F. J.	
Amalie og Henriette	173.
Communisterne	179.
Frierdagene og Egtestanden	181.
Heiberg, J. E.	
Lil Jer.	185.
Ejensdagtigbed	187.
Heiberg, P. A.	
Laterna magica	191.
Sang af „Chinafarerne“	198.
Helms, Johannes.	
My sørgelig Bise om en Mand i Sverrig	201.
Bise	204.
Herz, S.	
Bryggerens Jeremiade	207.
En lille Fortælling	211.
Luftfeiladfsen	217.
Reisen til Wiinlandene	220.
Holst, Wilhelm.	
Bise af „Borgfogdens Bryllup“	225.

XIII

Hoftrup, G.	Side
Athene og Regensprovsten	226.
Bryllupsvisе	229.
Den danske Student.	231.
Drikkevisе	233.
Drikkevisе	235.
En Gadevisе	236.
Moral for Krigere	238.
Sang af „En Spurb i Tranebands“	240.
Til en Natteravn.	242.
To Sonetter paa Rimet „Træsto“	244.
Bed Billedhugger Malthes Bortreise . . .	246.
Visе af „Eventyr paa Fodreisen“	248.
Kaalund, S. B.	
Den firbenede Proletar.	250.
— I —	
Variationer over et bekjendt Thema. . . .	255.
Røller, Poul M.	
Gjertrud	261.
Hans og Trine	265.
Mads og Mikkel.	271.
Om Jenses Eidenhed	272.
Til Selstabet for de skjønnе Videnskaber . .	274.
Dehlenshläger.	
Den tykke Mand	278.
Til Rimer	282.

Ploug, C.	Side
Soldets Philosophie	284.
Rahbek, K. L.	
Dranterromance	288.
Drillevisse	291.
Orthographiisk Fredsvisse.	294.
Recke, Adolph.	
En ny Visse om Hertugen af Choiseul Praslin	296.
Reenberg, L.	
Drillevisse	299.
Richardt, Christian.	
De nyere Philosopher	302.
Et romersk Gesel.	304.
Fest=Cantate ved P. Heises Vortreise	306.
Philistervisse ved C. Hostrups Vortreise.	311.
3 Gadedøren	312.
Sagen, E.	
Drillevisse	314.
Schandorph, S.	
Sjællandsk Romantik	317.
Stub, Ambrosius.	
Aria	321.
Aria	324.
Paa en Flaske med en Velling i Spiritus	327.

Lhaarup, Thomas.	Side
Vise af „Høstgildet“	328.
Lode, J. G.	
Ditidens Berømmelse	330.
Lrøjel, P. K.	
Ode til min Skræder	335.
Lrøjel, P. M.	
Drilkevise	338.
Ode til Dumhed	340.
Mesfel, J. H.	
Gaffelen	343.
Geburtsdags-Carmen	348.
Herremanden	350.
Hundemordet	353.
Smeden og Bageren	356.
Til Digterens Hustru	359.
Milster, Christian.	
Da jeg var stor	361.
Studentervise	363.
Winther, Christian.	
Det Farlige	365.
Drilkevise	365.
Drilkevise	367.

Setlig, J.	Side
Drikkevisе	370.
Drikkevisе	373.
En ukjendt gammel Forfatter.	
Sang	376.

Digte af Emil Karestrup.

Den unge Poet.

Ja, sad jeg varmt inden Døre,
— I saadant Selskab især —
Med Alting paa det Lørre,
Som I, Høistarede! her —
Saa rendte jeg ikke i Støvet,
Dg bed et Par Blomster itu,
Dg talte med Stjernen og Løvet
Dg Sommerfuglen, som nu.

Hvilte min Hustru, den brave,
Paa Sophæn, i Negligee,
Med Alt, hvad en Kone kan have —
Det var noget Andet maastee.

Jeg pustet paa Theebandet kjælen,
 — I var mine Mønstre, I! —
 Og med Lidenskaben og Sjælen,
 Med dem var det sagtens forbi.

Ja, kunde jeg lykkelig regne,
 Og kunde jeg rigtig strøe Sand;
 Og følte jeg allevegne,
 Hvad en Skriver er for en Mand —
 Saa laae jeg ikke paa Balken,
 Hvor Fuglen flyver forbi,
 Saa sad jeg og høiede Nalken
 Maaftee i et Cancellie.

Og kunde jeg prange og kjøbe
 Og sælge igjen med Profit;
 Ja, kunde jeg mægle og løbe
 Og altid passe mit Snit —
 Til min Villa saae I mig vandre,
 Et Dampskib kaldte jeg mit,
 Og gjorde tilfidsst, som de Andre,
 En stor, anstændig Fallit.

Og var jeg af dem, som fødes
 Til at befale, de Faa,
 Og ikke af dem, som nødes,
 Blot til at prygle og flaae —
 Jeg bandt en Qvast ved min Klinge,
 Og avanceerte saa smaat;
 Jeg klapped ei Pegasus' Bringe,
 Men strøg min Knebelshart blot.

Ja, kunde jeg digte som Mange,
 Og blev jeg ret aldrig træt
 Af at skrive beleilige Sange
 Og bulke inderlig net —
 Saa slap jeg, Critik! for din Spidsrod,
 Anseet blev min ringe Person,
 Jeg døbe maastee som Justitsraad,
 Og Rone og Børn fik Pension.

Landet drog jeg vide om.

Landet drog jeg vide om
 I min fattige Hue.
 Gav mig Gud en Mand,
 Blev jeg en fornem Frue.
 Git jeg under Vide,
 Bilde baade Beer og Poul
 Navnet paa Manden vide.

Edeland hedder min Mand,
 Næsegruus hedder mit Huus,
 Thy i Ro, hedder min Ro,
 Tryne fin hedder mit Sviin,
 Fattig paa Haar hedder mit Faar,
 Brillemaas hedder min Gaas,
 Snadderivand hedder min And,
 Karl for sin Hat hedder min Kat,
 Bjæffemund hedder min Hund,
 Pat paa Sut hedder min Slut,
 Keent for Starn hedder mit Varn,
 Poffter er løs min Tjenestetøs,

Struegal hedder min Ka'l,
 Kirkefane hedder min Hane,
 Sorte Hoppe hedder min Poppe,
 Bær dit Kors, hedder mit Hørs,
 Lad mig syde, hedder min Gryde,
 Perlebønne hedder min Høne,
 Sillelof hedder min Køl,
 See, hvor smuk! hedder min Buk,
 Hjælp, vor Herre! hedder min Kærre,
 Sommerlæ hedder mit Træ.

Liigvers.

Hvor Livet er kort!
 Nys stod han i Blomster, nu bæres han bort.
 Den evige Hille,
 Det saae jeg forud, den loved ei godt;
 Han leved bestandig for muntert og flot,
 Og hølbt af at drikke.

Hvis Himlen gjenthyder af jublende Stemme,
 Og ikkun af Gammen bestaaer,
 — Som Skriften spaaer —
 Saa vil han snart føle sig hjemme.

Der ligger hans Hat,
 Henkastet i Støvet, øde, forladt;
 Den Hat, som har skygget
 Hans Isse, skjøndt begge var fattig paa Haar.
 Uhret — det brugte han ikke — det staaer.
 Det Bord har han rykket
 Til Sengen, den Stakkel, ei efter Bandet;
 Men Viinflasken staaer uden Prop,
 Den trak han op —
 Det var ham saa klogt som alt Andet.

Chatollet er luft,
 Forseglet — tomt — blev aldrig brugt.
 Hør, Piigvognen runger!
 Der hænge de Fugle, han satte i Hæl
 Saa kort før sin Afgang; flyb I kun væk,
 Flyb ud, mine Unger!

Dg syng paa Stakittet om Graven!
 Jeg græder, jeg misted en Ven!
 Naar sees vi igjen?
 Deroppe i Paradiſhaven?

Min Arv — vil I see:
 Hans Biinglas; mod Jammer og Bæ
 Et Skjold her i Verden!
 Farvel, min Broder! Farvel paa dit Log!
 Strø Blomster, Drengel! tykt paa hans Laag,
 Syng Bisen, han digted, her er den!
 Riigbærene! drik til den krydrede Kringel!
 En Laar endnu, det glider nok ned!
 Han bliver ei vred,
 Han leer fra sin Sky, naar I dingle.

Digt af B. S. F. Abrahamson.

~~~~~
Norma Mornum,
efter Tidernes Leilighed.

Min Søn! om Du vil i Verden frem,
Saa buk,
Og ti til Tingen, Du finder slem,
Og buk!
Viid, Du est fattig, thi maa Du bukke,
Og skjøndt Du vel kan i Løndom sukke,
Saa ti, buk atter,
Hold Munden, buk atter,
Og ti!

Naar Stormand møder Dig paa din Bei,
Saa buk!
Og siger han til dit Dnske Rei,
Saa buk!

Dg holdt Du ham for en usfel Taabe,
 Saa huff, Du vandrer i Ringheds Raabe,
     Dg ti, buf atter,
     Hold Munden, buf atter,
 Dg ti!

Naar Biismand præbifer for Dig tidt,
     Saa buf!
 Skjøndt Du det har med din Bærnstø slidt,
     Saa buf!
 En Biisling lider saa lidt din Tale,
 Som Vinter lides af kuldfjær Svale;
     Saa ti, buf atter,
     Hold Munden, buf atter,
 Dg ti!

Om Nogen brouter med fit: „bey mir!“
     Da buf!
 Dg harnes Du ved hans dumme: „hier!“
     Saa buf!
 Thi viid, han lønnes med Guld og Ære,
 At Du skal Kunst og Biisdom lære,

Saa ti, buf atter,
 Hold Munden, buf atter,
 Og ti!

Naar Tungen traver paa Fruen fast,
 Saa buf!

Med Svaret har det slet ingen Hast,
 Kun buf!

End ta'er den reent paa at galopere,
 Saa lad, som ventede Du end mere,
 Og ti, buf atter,
 Hold Munden, buf atter,
 Og ti!

Og seer Du Daarlighed fjern og nær,
 Saa buf!

Om Alting galt og forstyrret er,
 Saa buf!

Hvad bryder Du Dig om Folk og Riger?
 Drik Punsch, vær doven, og fjas med Piger,
 Men ti, buf atter,
 Hold Munden, buf atter,
 Og ti!

Dg spottes haanlig med Skrift og Gud,
Saa bu!

Dg skjælber Nogen din Konge ud,
Saa bu!

Dg lyfter Hofmand dit Guds at tage,
Hvad heller Rys af din Egttemage,
Saa ti, bu atter,
Hold Munden, bu atter,
Dg til!

End slæbte mistjendt Du Dig ihjel,
Saa bu!

Dg frister Grovhed alligevel,
Saa bu!

Dg faaer Du Uslingen, som kun fryder,
Til Formand sat, som med Stolthed byder,
Saa ti, bu atter,
Hold Munden, bu atter,
Dg ti!

Kun Graven ændser, min kjære Ven!

Ei Bu,

Dg hæsjet kender og Dommeren

Ei Bu.

Men til Du ligger i Graven rolig,
Og Frihed finder i Manders Bolig,
Eil da, hut stedse,
Hold Munden, hut stedse
Og til!

Digte af H. C. Andersen

Den rædselsfulde Time.

Es lebt so bange Zeiten,
Es giebt so trüben Muth,
Wo Alles sich von weitten
Gespenstlich zeigen thut.

Novallis.

Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide;
Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.
Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
Thi ved Midnat holde der Aander Dands og Gilde.
Jeg om Dagen gik derop, for en Bog at laane,
Gik en Smule der omkring, og kom til at daane;
Ingen savned mig, de gik, jeg blev der alene —
Ak, ved selve Tanken end ryste mine Vene.
Længe laae jeg i en Krog uden mindste Spratten;
Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Natten.
Jeg er ingen Nattehelt, derfor blev jeg bange.
Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;

Hvis de nu ved Midnatstid kom herop at læse,
 De i Natten dreiede mig vist min egen Næse.
 Maanen skinnede saa klar, Uglen sang berude,
 Maanens Skin og Uglens Sang flød igjennem Rude:
 Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvordan vide,
 Og for Diebliffet svandt al min Hjerteqvide.
 Al, men nu slog Klokken Tolv, det var fælt at høre;
 Alle Bøger rundt omkring saae jeg sig at røre.
 Nogle skjændtes, andre sang, Sproget var lidt blandet;
 Som paa Babels Taarn, det klang ganske reent forbandet.
 Alle sprang fra Hylberne, dansed med hinanden,
 Jeg var bange for at faae nogle Bind i Panden.
 See, nu blev en Contrabands underligt rangeret,
 Mange Bøger dansed med, skjøndt uconfirmeret.
 Længs med Bæggen stillede sig store Foliaanter,
 Det var sikkert fatte Folk eller gamle Tanter.
 Badens Fru Grammatica, smukt forghjldt paa Vagen,
 Kom at engagere mig; jeg blev som et Vagen.
 Al, det trilled i min Taa, Hjertet steg til Halsen;
 Men jeg slap: Cornelius hende bød til Balsen.
 Atlas af Pontoppidan, klædt i Svinelæder,
 Med Fru Flora danica hist i Dansen træder;
 Reisers firtgerlige Bog sprang med Iliaden.
 Al, det juste skrækkeligt, som en Storm fra Gaden!

Fra Museet løb en Røst: „Hvad er her paa Færde?“
 Og en Landsfe traadte frem, fulgt af tvende Svarde;
 „Schwerenoth! I lærde Pat! vil I være rolig!
 Unde I ei Helten Ro i sin sidste Volig?
 Hvad er vel en lurvet Bog mod en Pandskerplade?
 I er kun Peer Madsens Gang, vi er Østergade!“
 Og nu hugged Sværdet om, saa der Funker lyste.
 Det var fælt; det kan I troe, at mit Hjerte gyste!
 Bøgerne fik ogsaa Skræk, hvert et Blad jo bæved,
 Som en broget Fuglehær de til Hjemmet svæved,
 Og paa Hylberne i Hast deres Pladser søgte.
 Men hist i Museet, at! det langt værre spøgte:
 Op af hver en Afstepot steg de Dødes Bene,
 Uh! en Ildstrøm risled mig gjennem hver en Sene.
 Syhpholet jeg følte mig, Døren op jeg sprænger,
 Al, hvad seer jeg! — Rundetaarn er der ikke længer.
 Støtten liig i Don Juan, Taarnet promeneerte;
 Men sliig Vandring, kan I troe, fælt mig her geneerte.
 Afgrund for og Aander bag værre var end Døden.
 Maanen stod saa lasset fed, hjalp mig ei i Nøden;
 Som en Sappho stod jeg her, Binden tog i Kjolen,
 Nede Bægteren jeg saae, blaa som Martsviolen.
 Deilig var min Monolog, Ingen kan den fatte;
 Først jeg selv min Død begræd, lod mig derpaa dratte.

Binden pøb i Marv og Been, alt mit Indre raaber,
 Men til Lykke havde jeg hos mig Hoffmannsdraaber.
 Au! det var et hæsligt Stød! —

Himmel! see dog bare;

Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.

A!, det Hele var en Drøm, Himlen være lovet!

— Læser! gid Du vaagne maa, dersom Du har sovet.

Manden fra Paradis.

En comist Fortælling.

Man skreibet von Paris, es habe kein Gefahr —
 Til Paradis fra os er nu fast ingen Fart.

Solberg's »Peder Paard.«

Der var engang en Enke —

Dog nei! jeg maa mig først betænke:

Hun havde været det, men var nu gift paant

Med En fra Thy.

(Det maae vi ikke glemme.)

En Aftenstund, da Manden ei var hjemme,
 Sad hun med Haanden under Kind;
 Selv Theemaskinen var en Smule sovnet ind
 (Den ellers sang en Lone, reen og klar,
 Og førte tidt ved Bordet den bedste Pasfiar).
 Fra Jordens Taageland
 Fløi Tankerne til hendes første Mand;
 Hun kunde ei den søde Sjæl forglemme,
 Og af! den anden var jo ikke hjemme.
 „Du har det godt,“ udbrød hun: „fri for Nød,
 „Du sidder i det abrahamske Skjød,
 „Og seer til os, der i den snevre Stue
 „Maae plages slemt af Høfte og af Snue!“

Hun taug, og falbt igjen i Tanker.
 Da hører hun, hvor det paa Døren banker;
 Hun stotter hen til Krogen:
 „Uh! er der Nogen?“
 (Eh! hun var bange for — ja, det var hele Tingen —
 At see en Aand i den, der havde før slet ingen.)
 Nu banker det igjen, og saa gaaer Døren op —
 Men det er ingen Aand, nei, En med Rjød og Krop:
 Det er en Haandværksvend, der nu har sprængt sit Duur,
 Og gaaer fra By til By, og seer paa Guds Natur;

Han gjør Bistfer kun, for ei at smægte.
 Sligt kalder man: at søgte.

Han var, det saae hun nok, en sølle En,
 Der gif i dette Liv paa sine egne Been;
 Og som han sagde det, der Roget laae i Tonen,
 Der rørte Konen.

Hun spurgte ham, hvorfra han kom, hvorhen han gif;
 Og Svaret, som hun fik,

Det var: han drog paa Burscheviis
 Nu gjennem Tydskland til Paris.

Da blev hun i sit Hjerte glad,
 Hun dækked op med Æl og Mad,
 Og sagde: „Sæt Sig dog, og spiis!

„Hvad? reiser Han til Parabis?

„O, Herre Gud! i dette Land

„Der har jeg jo min første Mand!

„Hils ham fra mig og fra vor Datter,

„Og hils ham ogsaa lidt fra Fatter!“

Da mærkede Skjelmen, at ei vor Biv
 I Geographien var meget stiv,
 At hende Klang paa lige Viis
 De Navne: Paris og Parabis.

Thi faldt han strax i Talen ind:
 „Seg kender ham, det gode Skind!“
 — „Af,“ udbrod da hans Hjertenskjær,
 „J altsaa før har været der!
 „Hvor lever dog den søde Stat?“
 — „Af, det er ilde med ham fat!
 „Jeg var der for en Maaned siden;
 „Da sled han meget suurt paa Tiden,
 „Stod tidlig op, kom seent i Seng,
 „Og var de Andres Hundedreng.
 „Mod ham er jeg en pyntet Herre,
 „Thi han har ei en Trevl desværre;
 „Hvad Løi han fik i Gravens Nat,
 „Gik strax itu, det tynde Pjat!
 „Af Kjoler har han ikke een,
 „Og tænkt: han gaaer med bare Been!“
 De Ord i hendes Hjerte stal som Syle,
 Og hun begyndte gyseligt at hyle,
 Fik nu, og det i største Hast,
 En Blyt af baade Løst og Fast,
 Ja, Skjorter, Strømper, uldne Soller
 (Og jeg veed Pokker),
 Og bad, mens Diet stod i Vand:
 „O, bring det til min salig Mand,

„Og fiig: jeg sender Meer affted,
 „Maar jeg kun seer en Leilighed.
 „Al, ja! al, ja! Det er dog haardt,
 „Han der skal gaae til Spot og Tort!“

Da Knofen havde spiiſt sig mæt,
 Han loved at beſørge det,
 Tog Bylten, taſkede og gif;
 Men Konen ſad med vaade Blik.
 Thi vil vi ſpringe nogle Timer frem,
 Til hendes Mand kom hjem
 (Jeg mener ham, den ſidſte;
 Den forſte, veed I, ſtaaer paa Dødens Liſte).
 „Nu, jeg kan hilſe Dig fra ſalig Thiis“
 (Saa hed den forſte Mand, og det er ſlem,
 Jeg Navnet har i Forſtningen forglemt);
 „Her var nys En, der gif til Paradis.“
 Og nu fortalte hun om ham, ſom alt var gaaet,
 Og hvad han havde med paa Reiſen faaet.
 Men Manden fatted ſnart den hele Ting,
 Og i et Spring
 Han ſadlede ſin allerbedſte Heſt,
 Og foer affted, ſom Skyerne i Blæſt.

Han vilde, sagde han til Konen,
Dog ogsaa tale selv en Smule med Personen.

Det var en deilig Nat med Maanestjerner og Sigt,
Der klæder endnu bedre i et elegisk Digt;
Høit Nattergalen slog, og Uglem pib Dificant,
Og hvad der her var bedst: den rette Vej han fandt,
Hvor Lyden gik affted i Maanens blege Straale
(Thi mere Lyd en Lyd i Grunden ei kan taale)

Nu vil vi da med Lyden gaae.
Saasnart han saae,
En foer til Hest affted som bare Fanden,
Han tænkte ganske ret: „Der har jeg Manden,“
Og kastede sin Blyt i Grøften nær ved Krattet;
Og satte sig derved, thi han var fattet.
Med skyldfrit Sind han vilde sig forskandse,
Og sang derfor om „grønne Tomfruktandsse“,
Ibet han stirrede paa Nattens klare Himmel,
Til Manden kom og standfede sin Skimmel,
Og spurgte, uden megen anden Snakten,
Om ei han havde seet en Mand med Blyt paa Nakten,

Og, for at give Sagen mere Vægt,
 En Lybekt.

„So vist!“ var Svaret, „nylig saae jeg En,
 „Der gjorde lange Been,
 „Saasnart han saae, I vilde ham indhente;
 „Han svandt i Skoven, hurtigt som en Glente.
 „Men skynd Jer lidt, saa kan I Knekten fange!“
 Den Anden takkede ham mange Gange,
 Og bad ham holde lidt paa Hesten.
 Nu veed I Resten:
 Den gode Mand i Skoven sprang,
 Men Lyben sig paa Hesten svang,
 Tog Hylten med. „Hyp, vil Du gaae!“
 Det var en Lyft at see derpaa.

Udmattet, stønnende og bister
 Kom Manden som en vred Phisiker;
 Men tænkt Jer nu hans store Stræl,
 Da ogsaa Hesten her var væl.
 Han raabte: „Hov!“ han raabte: „Hei!“
 Men Lyben løbet var sin vei.
 Da ingen Anden var tilstede,
 Fik Maanen hele Mandens Brede.

„Paa sliq en Daad Du skinne kan:

„O, tvi Dig an!

„Har Du ei hørt, en Tyvehøler

„Kangerer lige med en Stjæler.

„Jo, jo, Du er en deilig En!“

Saa gif han hjem paa sine Been.

„Naa, traf Du ham?“ saa spurgte Konen;

Men Manden havde nedstemt Tonen,

Og sagde: „Jo, min kjære Skat!

„Seg fik ham dog til Lykke fat.

„Vor bedste Gæst jeg gav ham med,

„At han kan komme lidt afsted.“

Da blev hans Kone ganske mild:

„O, lille Mand! hvor Du er snild!

„Det maa man dog de Mandfolk skjænke,

„At de kan tænke!“

Moralen, som man finder,

Er, at der gives dumme Qvinder;

Dog — Mændene i samme Farve spille,

Men de kan bedre tie stille.

„Pjat, Pjat!“

Om Theebordet sidde de Damer smukt,
At, Munden er aldrig paa dem lukt:

Pjat! Pjat!

Den ene taler om Silke og Baand,
Den anden viser sin hvide Haand,
Den tredje er poetisk stemt,
Hun sværmer og stiger, saa det er slemt.

Pjat! Pjat!

Om Ballerne snaffes der bredt og vidt,
Ja, Politiken faaer ogsaa sit

Pjat! Pjat!

Bed Bordet sidder en Mandsperson,
Han er saa rar i Conversation;
Han smiler, og stjenker dem Biddets Njød,
Og Damerne sige: „Hvor han er sød!“

Pjat! Pjat!

Nu tager man da Theatret fat,
Saa komme de først i den rette Pjat.

Pjat! Pjat!

Tilfidsftridder Matten endelig frem;
 Men saa — ja, saa skal der følges hjem.
 Det hjælper ikke at krybe i Skjul.
 Nu gaaer det først, som en Kjøp i et Hjul:
 „Pjat! Pjat!
 Pjat! Pjat!“

Recension.

Vel rødmer Land og Hav ret smukt i Aften solens Flamme;
 Men, ah! Maneren, mærker man, bestandig er den samme.
 Original er Solen ei, hvad saa den er for Nefsten;
 Bestandig staaer den op i Ost, og synker ned i Besten.
 Saa komme Nattens Stjerner frem; men man sig ret
 maa harme,
 De skinne vel, men Alt er koldt, der er ei Liv, ei Varme.
 En Nattergal ret snurricht slaer sin Trille hist bag Muren;
 Men der er ei Methode i, det er jo reent Naturen;
 Desuden er den altfor ung, har neppe Duun paa Hagen,
 Og havde Sangen ingen Feil, saa sang den nok om
 Dagen.

Ku staaer da ogsaa Maanen op, og den er ei saa ilde;
 Var den dog bare altid rund, og ikke stifte vilde!
 Høit skummer Bølgen, men for stærkt, den maa sig
 moderere —
 Det Hele råber vel Genie, men heller ikke mere.

Rimedjævelen.

„Μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.“

Før jeg med Blæk Papiret vil bemale,
 En lille Tale:
 Troer, Læser! Du paa Aander, eller ei?
 — „Nei!“
 Det klang lidt negativt, dog lad saa være;
 Hør videre, og svar mig saa, min Kjære!
 Naar Du har Verter spist, saa mange som Du vil,
 Lør Du da negte, der er Verter til?
 Naar i din egen Krop en Aand logerer,
 Den existerer;
 Hver Adams Søn en saadan føle vil,
 Og altfaa, seer man, der er Aander til.

Er mit Beviis Dig ikke klart, min Kjære!
 Læs Swedenborg — dog lad det heller være!
 — De fleste Aander, som paa Jord har hjemme,
 Er stemme;
 Blandt Andet opfandt deres Præ-Genie
 Lallotteri,
 Snørliv for Damer og for Officerer,
 Som fælt generer.
 En saadan Djævel eller lille Nisje
 Tilvisse
 Var Slangen, som paa Fransk i Parabis
 Til Eva sagde: „Spiis, Madame! spiis!“
 — Dog, lad mig ei for vidt fra Texten springe,
 Men paa Papiret mine Qvaler bringe
 Med Pennen af den dræbte Gaases Binge.
 Drest, forfulgt af Helvedes Chariter
 Og Aphroditer,
 Selv Don Juan i Flammer
 Er Børneleg mod min ukjendte Jammer:
 Thi viid, saalangt min Tanke naær tilbage,
 At! alle Dage
 Seer jeg en lille Djævel mig ledsage;
 Han lever i mig, om mig, allevegne,
 Dog kan jeg ei hans Skikkelse betegne,

Skjøndt vaagen og i Drømme, hver en Time
 Han gjør, at jeg maa — rime.
 Ved Dødsfald tidt,
 Jeg seer, han ogsaa plager Andre lidt,
 Hvorfor om Aaret
 Han har sit Bisse paa Aviscontoiret;
 Men skjøndt af mig han aldrig Noget fik,
 Holdt han dog Stil.
 I Stolen selv ved Typto og Amare,
 Jeg sølte ham i mine Lemmer fare;
 Selv ved Examen — disse „Farens Dage“ —
 Han turde plage,
 Skjøndt midt om Natten Badens Grammatik
 Mig skræmmed med sit Kobespierre-Blik.
 Piig hiin (ja, Navnet har jeg glemt,
 Og det er slemmt;
 Men i Horatjes Breve kan det findes,
 Saa vidt jeg mindes),
 Der, hvad han rørte, Klæder, Band og Muld
 Forvandlede til Guld,
 Saa gaaer det mig: hvorhen jeg end mig vender,
 Med Vers det ender;
 Derfor man skjænder,
 Og raaber til mig vredt i hver en Time:

„Lad vær' at rime!“

Ja, Herre Gud! just det jeg vilde gjerne;

Men jeg er født ved en usalig Stjerne.

Bedrøvet,

Naar Dit og Dat er røvet,

Jeg skrive maa en Elegie med Zamber,

Dg, er jeg glad — det bliver Dithyramber.

O, hvis jeg dog min Djævel undfske kunde!

Men selv ei Døden vil han mig forunde:

Nys vilde jeg i Pøblingsøen blunde,

Smukt paa Papiret stod min Svanesang,

Dg alt jeg satte Fødderne i Gang;

Men som jeg nu i Afstand oiner Bandet,

Min Djævel sender mig en Ben fra Landet.

Der blev nu talt om — Ingenting med Mere;

Jeg vil ei repetere

Den lange Snak, da der var Intet i.

Tilfsidst kom Talen hen paa Poesie,

Da følte jeg en dyb veemodig Længsel,

At tage frem min Sang af Lommens Fængsel

Dg læse ham min Affkeds-Elegie,

Mens Folk paa Veien gif os taus forbi;

Thi ærligt talt — for ei at sige mere —

Jeg har den Feil med flere,

Og sikkerligt den fra min Djævel kommer,
 Har jeg et Vers i een af mine Lommer,
 Da vee hver Ven, der kommer mig for Die,
 Han maa det høie!

Saa gif det her — ja, knap var Verset endt,
 Før Tankerne var bort fra Pøblingsøen vendt;
 Jeg følte det saa sødt i denne Time,
 At kunne rime.

Men nu forleden

Rom jeg igjen i Heden;

Da stod mig Kunde=Taarn som Trøstens Kæmpe,

Der kunde mig min Rime=Djævel dæmpe.

Jeg foer forbi smaa Huse og Pauluner,

Saae ei til Livets brogede Kattuner,

Uldstrømper, Soller, Shawler, røde Baand,

Der hang paa høire, som paa venstre Haand;

Ei Keizels Bogstaf paa den brune Muur:

Ehi Gaden var mig som et Fangebuur.

Nu følte jeg mig kold, nu atter varm

Som jeg steg op i Taarnets Snirkeltarm;

Men da jeg nu var kommen i det Høie

Med Graad i Die,

Hvo dadler da, om før det store Spring

Jeg følte Lyst, at see mig lidt omkring?

De brune Tage smilte mig i Møde
 I Aftenrøde,
 Og hist
 En Skrædder sad og sang paa Husets Dvæst,
 Og mens han syede flint paa Næstens Trøie,
 Steg Sang og Skorfteensrøg imod det Høie;
 Paa Søen Skibe fløi i hvide Frakker,
 Og hist jeg stued Sveas gule Valker.
 Paa Ære,
 Jeg maatte være
 Lidt mindre sølsom end en Kampesteen,
 Hvis ikke Følelserne, hver og een,
 Var blevet
 Kørt ved hvad nys jeg daarligt har bestrevet.
 Jeg stirrede, jeg skrev, jeg stirred om igjen
 Paa Tage, Skrædder og paa Himmelen;
 Bognlarmen brusste gjennem Byens Gader
 Med lange catalaniske Koulader;
 Snart paa Papiret jeg en Dde saae,
 Hvoraf endnu jeg Intet kan forstaae.
 Jeg skrev og skrev — jeg hørte Sphærer klinge,
 Men glemte veent at springe.
 Saa gif det da, saa vil det altid gaae,
 En Nimebjævel sagtens seire maa.

Ja, vorte der paa Marken Hat og Frakke,
 Var Morgenrøden noget Spifeligt,
 Jeg lod den hele vide Verden snakke;
 Men sigt
 Et Eldorado ei man finder.
 Dog, muligt alt man paa Tiiglagnet spinder,
 Det sidste Bræt til Kisten færdigt staaer;
 Gid da, naar Laaget over mig man staaer,
 Det blive maa med denne Indskrift firet:
 „Han intet Ondt bedrev, kun Klakkede Papiret.“

Svinene.

En Ode.

Das Menschenvolk verachtet Dich vergebens,
 Der weise Epikur
 Verspricht uns ja das höchste Glück des Lebens,
 Wenn wir Dir gleichen nur.

A. Blumauer.

For mangt et Sviin paa To der spillebes paa Fire,
 Thi vil i Dag nu jeg beshnge det paa Fire.
 Om hvem er mere talt? Om hvem gif flere Ord?
 Nei, Svinet er en Helt, der er bekjendt paa Ford.

See vi til Mose=Lov, i den det paraderer;
 Et Djevle=Regiment i Bugen exercerer.
 Saa mangen mægtig Mand gif over i et Sviin,
 Derom vi læse kan paa Græsk, som paa Latin.
 Ulysfis Helteskif vi see saa lystigt svire,
 At gryntende tilsidst den gaaer paa alle Fire.
 Ja, Mange blev til Sviin, derom vi har Bessed,
 Men endnu mange Fleer, om hvem man Intet veed.
 Thi raff, min Violin! lad dine Strænge bruse,
 Saa at din Tordenrøst kan Recensenter knuse!
 — See hist ved Bondens Gaard — o, hvilken Bjergetop!
 (Maaste det var paa den, at Jeppe vaagned op.)
 Rundtom er udstrøet Halm, forguldt af Solens Straaler;
 O, dette Farvespil mit svage Blik ei taaler.
 Lys, stille! Hører dog fra denne Flammekyft
 Det dybe Aandedrag fra Helteskiffens Bryft!
 Der sees de Favn i Favn fostbroderligt at hvile,
 Og agte ei en Snuus paa Phøbi hede Pile.
 O, see! ved Bøgens Rod syv, otte bitte Grise!
 O, hvor idyllisk smukt — et Træsnit af Luise!
 Nu nærmer Pigen sig, det er en Hebe fin,
 Hun bringer Maden frem til sine hjære Sviin;
 Da reiser Skaren sig, som Helte frem de lyne.
 (O, see! der er en Galt, med Orden paa sin Tryne!)

Til Taffel gaae de nu, jeg troer, det steer paa Spanst,
 Samtalen føre de, som store Folk, paa Franst. —
 Snart lyder Herrebud, det dem til Sloven kalder,
 At vinde Egekrands, hvor Olden moden falder;
 Da bruges Trynerne som Sabel og som Spade,
 Saa Alferne i Hast tye hen til Bondens Lade,
 Og under fuld Musik af hver en Fugletunge
 Man seer de gamle Sviin at sværme med de unge.
 Dog, at! jeg er for svag, jeg kan det ei fortælle:
 Der Stof til Epos er og borgerlig Novelle.
 Hver offerer Blodet jo til Pølse for sit Land;
 O, svar mig, Menneſte! hvad meer gjør nogen Mand?
 Dog mistkjendt, haanet her de arme Stakler gaae,
 Og deres Længsel, at! slet Ingen vil forstaae.
 De grusomt bløde maae for Slagterkniven lang;
 O, hjerteskærende er deres Svanefang!
 De døe — de døe — de døe for Børn, for Biv, for Mand;
 O, er det ikke skjønt at bløde for sit Land?
 Mit Die bliver fuldt — o, Taaren er saa salt!
 At! hvad jeg føler nu, har Ingen ret fortalt.
 Jeg kan for Graad ei meer paa Violinen spille.
 „La vie est un combat.“ „Das Grab ist tief und stille.“

Tanker ved en itnslagen Jydepotte*).

— minuentur atræ
carmine curæ.

Horatius.

Du er ei meer!

Din Digter græder ved dit brudte Leer.

Din Lod det blev at taale Røg og Flamme,

Dog stod Du fast, Du var og blev den samme.

Saa kjendte Dig paa denne store Jord,

Dog i din Død Du nævnes skal i Nord;

Seg i Avisen vil et Grabbers sætte,

Saa Laarer skal de Skjønnes Kinder tvætte.

— Først var Du Leer, nu bliver Du det atter!

Saa gaaer det selv Naturens bedste Datter.

Al! var Du falden i en Kunstners Haand,

Du havde bundet ved hans Staberaand:

Som Bæse skulde Du da Diet gotte;

Men Skjebnen bød — Du blev en Jydepotte.

Dit Liv svandt hen saa stille, indgetogen;

Som Astepot Du sov i Stammefrogen.

Tidt saae jeg Dig imellem Røg og Ild,

Naar Maanen skinnede saa bleg og mild.

*) Er ikke optaget i Grabblomsterne.

Jeg saae din Damp; i den fleg Aander frem,
 Og søgte gennem Skorsteenspiiben hjem.
 Dig glemte de, naar de saae Stjerner tindre;
 Da hørte jeg det koge i dit Indre.
 Ja, Du har følt og lidt som en Heltinde —
 Fred med dit Minde!

En Digter hører helst sin egen Sang;
 Thi vil jeg læse min saa mangen Gang,
 Til Afsen kommer paa de hvide Binger,
 Og Trøsten bringer.

— Om Jeg og Pinned drømte jeg i Nat,
 Da vidste jeg, det ei var rigtigt fat;
 Et Skrig fra Kjølkenet jog mig af mine Drømme:
 Der saae jeg dine Skaar i Suppe svømme.
 Alt var Forvirring, slukt var Skorsteensflammen —
 Malene græd, og samlede Dig sammen.
 I Gaarden skal nu dine Stumper hvile,
 Smaaablomster snart vil fra din Gravhøi smile.
 Lad Tiden dække Alt med sine Binger,
 Maastee i Døden den dit Held Dig bringer:
 Hvor nu er Land, var fordums Tid et Hav;
 En Bøgestov kan voxe om din Grav;

Et Sækel gaaer —
En Antiquar vil finde dine Skaar.
Dybt i hans Indre taler høit en Stemme,
At Kongestøv Du engang maatte gemme.
Lil et Museum skal Du Veien finde,
Som Skaar og Stumper Livets Krandsse vinde.
Dg nu Farvel! Jeg skal din Grav besøge;
Men lov mig, at Du aldrig her vil spøge.
Græd ei, Malene!
Hun har det godt,
Den salig Pot!
Snart hvile ogsaa vore trætte Bøene.

Digte af Kristian Mrenken.

Jens Holbechs Levnetsbog (ved hans 25aarige Embedsjubilæum).

Hr. Holbech stod i Randers By
Som Pædagog.
Hans Stemme runged imod Sky,
Saa ingen Pøbling turde kysse,
Dg vide gif Adjunctens Ny
Som Pædagog.
Grev Gert fik aldrig Bugt med Lybsk;
Men Holbech tugted op paa Lybsk
Hver Bog.

Jens Holbech nu paa Frue Blads
Sit Stæde fik.
Han tyred „der“ og „die“ og „das“ —

En P'homme med ved fulbe Glas,
 Og altid var han godt tilpas,
 Naar han fik Stil.
 I „Døttreskolen“ han imens
 Paa samme Tid var Pigers Jens —
 Den Strik!

Bor Den gav Agt paa Stormens Brag:
 „Nu er det Tid!“
 Da Blizen heisede sit Flag,
 Og slog paa Fienden Slag i Slag,
 Skreg Holbech høit i Stormens Brag:
 „Nu er det Tid!“
 Til Directeur han op sig svang,
 Mens Borgen sang sin Svanesang
 I Strid.

Athalia! Glimt af Holbech brød
 Din mørke Sky.
 Hun thuede hen til Berlings Skjød;
 Men Holbech lyste Skrak og Død,
 Og Dommens Tordenstemme brød
 Den sorte Sky.

Blaastrømper! for den stemme Trold,
 Der tager Frøkener med Bold,
 I flye!

Du Danskes Bei til Roes og Magt,
 Avancement!
 Paa Embedsstigen uforsagt
 Vi trodse Slidet med Foragt.
 Du tryller os med selsom Magt,
 Avancement!
 Med Jubileums Sang og Spil
 Du føre huldt os alle til
 Vincent!

Profane Helgene.

I Pavepaladsets Sale
 Blandt Statuers straalende Hær
 Menandros og Poseidippos
 De sidde hinanden nær.

Den græske Comedies Mestre
Det vare de begge to;
Ad Athenaiernes Daarstab
Med Aand og med Bid de loe.

De hilfed Narrenes Fagter
Med Latter, Kløgtig og sund —
Der svæver endnu et Gjenstik
Deraf om den kraftige Mund.

Ja, selv dengang de var døde
Dg standne i Marmor op,
Dg hviled dybt under Jorden,
De hittede paa et Spilop.

I Sæker de tukelured;
Men saa faldt Tiden dem lang:
De hørte kun Præsternes Messer
Dg Kirkeklokkernes Klang.

Mens Sixtus den Femte throned
Med Sinnerigs Røgler i Rom,
Engang man graved i Jorden,
For Dagen Stjelmerne tom.

„To Hellige!“ Præsterne jubled,
 Dg tasted sig for dem paa Knae —
 De fandtes i St. Lorenzos,
 Den ældgamle Kirkes La.

Saa blev der om deres Hoved
 En Helgenglorie sat,
 Dg Lamper brændte der for dem,
 Dg det baade Dag og Nat.

De Troendes tallose Skare
 Andægtig omkring dem stod,
 Dg kysked med ydmyge Læder
 De Helliges Marmorfod.

De benedibede Fødder
 Fik aldrig Rist eller Ro —
 Dg for dem at conservere,
 Saa gav man dem Bronzefoe.

. . . Poeternes Helgenglorie
 Forsængst er sunket til Jord;
 Men endnu paa Fødderne findes
 Af Bronzefoene Spor.

Seg vandred i Vaticanet,
Og saae paa dem begge to;
Ad Menneſtebørnenes Daarſkab
De lyſtige Gamle loe.

Digt af Carl Bagger.

I en Stamboog.

Gid aldrig Du det prøve, fjern fra Rogt og Stegt
At sidde sulten, pengeløs ved Pulten!
„Das Leben ist der Güter Höchstes nicht,
Der Übel Größtes aber sind die Schulden.“

Digte af Dens Buggesen.

Dansk Tranqvæbar - Vise med mesopotamisk Omqvæb.

Jeg lever rolig og munter her
Saa luunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukten er,
Dg nysens lod jeg min Pibe tænde;
Dg naar jeg drikker, og naar jeg smøger,
Jeg hjæk med Skjebnens Orcaner spøger —
Ski-olffi-dol!

Dg hvorfor skulde jeg plage mig
Med sorte Grillen og mørke Tanker?
Vor Verden er, som man ta'er den sig,
Jeg Roser mellem dens Torne sanker;
Dg hvor man vender sig hen paa Jorden,
Staae begge blandte fra Syd til Norden —
Ski-po-dol!

Sandt nok, jeg sidder paa denne Knub
 En tyve tredive hundred Mile
 Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
 Og kan i Aften derhen ei ile,
 Om mine Been var end nok saa lange
 Som Laffers, øgede tusind Gange —
 Po=dolffi=o!

Men naar jeg undtager denne Torn,
 Saa seer jeg heller ei mange flere;
 Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
 Min Sjæl i Grillen skal ei crepere.
 Bort Livs Kattun overalt er broget,
 Og hvor man lever, man savner noget —
 Dol=ffio=po!

Hvad har man hist, som man her ei har?
 Lidt bedre Smør — det er hele Svien.
 Jeg dette Savn mig saa nær ei ta'er —
 Og hvad er Smør mod Philosophien?
 Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
 Og ene dertil blev Mad os givet —
 Emme=ba=fi!

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
 I Haletippen af den Bjørnlille,
 Hvorom mig sagde min salig Fa'er,
 At den for Danste staaer altid stille.
 Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
 Den løb, som andre, vel ogsaa gierne —
 Op=emme=ba!

Man har for Resten Musik og Sang,
 Seg troer, man kalder det Operetter;
 Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
 Og er i Dødelbum=Troen Kjøtter,
 For mig maa Folket ta'e Trille Tralle,
 Daleidi lari, daleidi ralle,
 Klemme=ba=fi!

Den Flok af Skjønne, man finder der,
 Seg her ei heller saa blodig savner;
 Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
 Svortil den Flok uden Elskov gavner;
 Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
 Jeg styer og frygter som selve Fanden —
 Vaff=0=po!

Det gaaer saa godt her i vort Nord;
 Her voxe smukke Piger,
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Riger,
 Har man dog Vand paa hver en Kant,
 Svori man seile kan galant
 Til det velsignebe Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
 Concerter, Klubber, Baller,
 Comedier og andet meer
 I deilig Mængde falder.
 Man hopper om fra Dør til Dør,
 Man gifter sig, og Bøger gjør,
 Man puffer, drikker, leer, og døer,
 Naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord;
 Os ingen Sorger tynde,
 Thi Vensteb sine Arme snoer
 Om hele denne Rhynde.

Dg det er dog en herlig Sag,
 At sidde trygt i Vennelag
 Dg nyde Vinen ret med Smag
 Dg glade Biser synge.

Det gaer saa godt med Hver især;
 Jeg glad hver Broder stuer
 At bygge sig en Himmel her
 Af Venstabs, Sang og Druer.
 Gjør paa den sidste Flaske Raal,
 Fyld Glasene til bredfuldt Maal,
 Drit Venstabs, Sangs og Druers Staal!
 Staal, Venstabs, Sang og Druer!

Det gaer saa saare godt med mig;
 Rundt om mig seer jeg Glæde,
 Dg i mit Bryst den bygger sig
 Et stærkt og varigt Sæde.
 Min Sang er Glædens sande Lyd,
 Mit Bud er mild og munter Dyd,
 Mit Dnsfte: hele Verdens Fryd,
 Min Mening: Lossen græde!

Den to Gange hængte Tyv.

Den Tyv, som stjal Herr Nielses Gæst,
 Blev greben sidste Mortensfest
 Og bragt paa Stand for Magistraten,
 Som arresterede Krabaten.
 Man kneb ham med saa megen Fynd,
 At han tilsidst tilstod sin Synd,
 Blev foresjunget, forelæst
 Af den sagtmødige Niels Præst
 Og siden paa en Skuffe slængt,
 Kjørt ud, vendt om, berettet, hængt;
 Men, som man snart vil mærke det,
 Altsammen overmaade slet.

Det henved Midnatstide var,
 Og Maanen skinte ganske klar,
 Og mange Stjerner blinkte ned
 Paa Marken og paa Tyven med
 (Thi Maanen seer paa sliq Person
 Saavel som paa Endymion);

Da kom paa Hesten, trap, trap, trap!
 Jens Stovfogd ridende saa rap
 Forbi det ghjeflige Sted,
 Hvor Dævle vogte, som man veed,
 Trophæen for Retfærdighed.
 Ret som han rider bedst, og seer
 Ud Galgebakken til — hvad skeer?
 En Røst, liig den af Belzebub,
 Saa rædsom, underlig og huul,
 Ham brøler ud fra Galgen: „Stop!“
 Og, vips! foer Kolben i hans Krop;
 Han skjalv som Esp, og i sin Skræk
 Forglemte han at spore væk,
 For i Galop at komme bort,
 Som jeg i hans Sted havde gjort.

Han saae og lytted nok engang —
 Og nok et „Stop!“ fra den, som hang;
 Han slog et Kors, slog to, slog tre,
 Men ligemeget hjulpe de.
 Han talked i en Bøn for Mad;
 Men ihvor inderlig han bad,
 Kom dog den samme Lyd igjen
 Fra Fandens nylig hængte Ben.

Jens var for Næsten ei Poltron
 Og hidtil aldrig kaldt Cujon;
 Han tog paa sin Samvittighed
 Det allerstørste Bangeled,
 Og slog med det engang en Thy,
 Og kyste hele flige Iyv,
 Som vilde plyndre lumsk hans Hjem.
 Men der var ogsaa Liv i dem;
 I denne Djævel derimod
 Var intet uden bare Blod,
 Og ingen, ingen Moders Sjæl
 Kan flaae tilgavns en Død ihjel;
 Selv naar han Græsset maatte bide,
 Al Fordeel var paa Thyens Side.

Imens han raisonneerte saa,
 Lod Thyen atter fra sig gaae
 Endnu et Skraal, som vores Helt
 Fandt mere liveligt end fælt,
 Og som, hvordan det ogsaa var,
 Den Ting ham gjorde soleklar,
 At der var Liv et cætera,
 Hvor dette sidste Skraal kom fra.

Liv altid var Jens Skovfogd nok —
 En levende Banditerflo!
 Han meget heller Spidsen bød,
 End En, som, nok saa tam, var død;
 Og derfor red han, hop sa ja!
 Did, hvor den Lyd af Liv kom fra.

„Hvordan“, udbød han, „er det fat?
 „Er Du i Live Kammerat?“ —

„Ja, står mig ned, o Christen Sjæl!
 „Seg ellers hænger reent ihjel.“ —

„Band paa, Du lever, først, hvis ei
 „Seg løber strax igjen min Bei!“ —

„Ja vist! i Dævlens Skind og Been,
 „Seg lever, ja! den Sag er reen;
 „Men lever bandsat, som Du seer,
 „Og døer, hvis — o, jeg kan ei meer!“ —

Jens Skovfogd tænkte lidt sig om,
 Og snart til sin Beslutning kom;
 (Thi det er dog særdeles sødt,
 At bringe Liv igjen i Dødt.

Jeg troer, ved saadan Leilighed
Jeg og en stakkels Thy star ned).

Jens Skovfogd tog sin Tællekniv,
Og raabte: „Løb, og frels dit Liv!“ —
Og ned sprang Thyen som en Kat,
Der lang Tid har i Tønden sat,
Naar Dragoes Helt med vældigt Drag
Den rebber i et Seierflag.

Lig en forrykt, bestjænk Mand
Som Glæden jager fra Forstand,
Han talte ham, som gav ham Liv
Bed Mod og Kjærlighed og Kniv —
Og Glæden af at gjøre vel
Betog vor Jenses hele Sjæl;
„Løb“, sagde han, „af alle Kræfter,
„Dg stjæl nu aldrig meer herefter!“

„Du gav mig Livet,“ gjentog han,
„Kun for at døe paanh, min Mand!
„Hvor skal i Nat jeg Arme hen?
„Klyng mig i Galgen op igjen!

„Forbildet, faaret, bange, mat,
 „Man faaer mig lettelligen fat,
 „Evis jeg til Morgen ei hos Dig
 „Maa libet vederqvæge mig.
 „Tro mig, det er en egen Sag
 „At have hængt den ganske Dag!
 „Lad mig udsove denne Stræk
 „Og pille mig i Morgen væk;
 „Evis ei, saa heller, kjære Ven!
 „Klyng mig i Galgen op igjen.“

Jens fandt den Sag ret rimelig,
 Og sagde: „Kom da hjem til mig!“
 Og tog ham bag paa Hesten rap,
 Og red til Huset, trap, trap, trap!

„Min Kone sover,“ sagde han
 (En Helt er altid kjærlig Mand);
 „Gjør derfor, Landsmand! ingen Larm,
 „Men læg Dig her, og sov Dig varm!“
 Og viste ham en opredt Seng;
 „Sov vel, og ei i Drømme hæng!
 „Gud Nat!“ og derpaa begge To
 Sig floge meget snart til No.

Jens havde med fra Marked hjem
 To nye Støvler, hængte dem
 Paa Sengenstolpen, hvor han laae,
 Og faldt i Slummer strax derpaa.

Vor Hængte med sin lange Hals
 Var Sønnen ei saa let tilfals.
 De Støvler fik han Die paa,
 Og meer og meer paa samme saae;
 Han saae saa længe, saae saa tidt,
 At han til dem fik Appetit.
 Han vel tillukked Diet; men
 De Støvler lukked op igjen,
 Og hvor han vendte Synet mod,
 De nye Støvler for ham stod.
 De blanke var og uden Meen,
 Og syntes gjorte til hans Been —
 Som Tyvs hans eget gamle Par
 I jammerlig Forfatning var;
 Thi hvor kan Retten tænke paa
 En Fjhrs Forlegenhed som saa?
 Man troer gemeenlig, En, som hænger,
 Af alting mindst til Støvler trænger.

Han stirred atter paa dem hen,
 Og Klapse-Nyffen kom igjen:
 Naturam furca pellas ex,
 Hun kommer dog igjen, den Hex.
 Han saae paa dem, han saae paa sine,
 Og tænkte: De skal være mine!

Som tænkt saa gjort: han listet sig
 Til Sengestolpen lumskelig,
 Fik Støvlerne fra Knagen ned
 Med al en Hængts Behændighed,
 Og trak dem hurtig begge paa,
 Og vilde netop til at gaae —
 Da Zens, som vaagned ved den Larm,
 Fik i ham fat med vældig Arm:
 „Fordømte Tyv, som, nylig hængt,
 „Er end med Tyveri befængt!
 „Kom Du fra Galgen før i Live,
 „Du nu for Alvor hængt skal blive!“

Saa sagde han, og trak ham med
 Paa Marken ud: „Afted, afted!“
 Og puffede ham, Puf i Puf,
 Og puffed af ham mangt et Uf!

Det gif saa thst den hele Bei;
 Thi skrige høit han voved ei,
 Indtil han kom til Galgen hen —
 Bed atter at befkue den,
 Blev han, der Hest og Støvler ftjal,
 Som han var ganske bindegal,
 Og slog omkring sig vilbt og sælt;
 Men Jens, som før er sagt, var Helt,
 Gjengjeldte Fyrens blinde Puf
 Med fiktte Slag, og i en Muf
 Han styrte ham paa Jorden ned,
 Og bandt ham med Behændighed,
 Og klynged ham i Galgen op
 Tilgavns med ganske Sjæl og Krop:
 „Naab nu, saa tidt Du giber, Stop!
 „Forsøg, hver Lyd fra Dig at give!
 „Du tredde Gang ei hængt skal blive.“

Det meget over Midnat var,
 Og Maanen skinte ganske klar,
 Og alle Stjerner blinkte ned
 Paa Marken og paa Lyben med,
 Som hastig gav det sidste Gul,
 Og mullked siden ei et Muf.

Jens Skovfogd gif sin Bei igjen,
 Kom hjem, gif i sin Seng, sov hen,
 Stod op, og Morgenen derpaa
 Sig lod med ingen Ting forstaae.

Aurora mellem Østens Høie
 Kom i sit røde Skjort og Troie
 Med Gylbenstykses-Sue paa,
 Og ligerviis paa Lyven saae.
 Ved samme Tid en sort Krabat,
 Som fuldt sig havde foresat
 I Dag at ville staae sig brav,
 Forbi han slent i Gaar røg af,
 Kom, henrykt i Dvincilian,
 Og rendte paa Herr Urian.
 Han standsed, studsed, da han saae
 Ham med to nye Støvler paa,
 Og tænkte stirrende: „Mon Fanden
 „End efter Døden rider Manden,
 „At selv i Galgen han ei kan
 „Afholde sig fra Natteran?
 „Gud frie os! Stjæle Støvler hængt
 „Er for ei seet, ja neppe tænkt.“

Med disse Ord han rendte hjem,
 Og raabte høit, hvor han kom frem:
 „Den Lyb, som hængt i Aftes var,
 „Et nyt Par Støvler stjaalet har.“

Det hele Kallundborg kom ud,
 Og saae det Syn; bevar' os Gud!
 De gamle Støvler borte var;
 I deres Sted han nye bar.
 Man stirrede paa ham, som hang;
 Man loe, man græb, man pøb, man sang;
 Man gjennemgik Pshysik, Moral
 Og Hypotheker uden Tal;
 Kort sagt: den hele By blev gal —
 Men Ingen kunde dog udgrunde,
 Hvor hængt man Støvler stjaalet kunde.

Man efter Præsten Nielses Raad,
 Som selv begreb ei denne Daad,
 Omfider Haabet reent opgav
 Om den at fatte nogen Lid,
 „Før“, som han sagde, „bag sin Grav
 „Man kom til noget mere Bid.“

Borgmester Ebbe derimod,
Som nok saa lidt deraf forstod,
Var ei saa rolig i sit Fag
Bed denne paradoye Sag.
Han paastod fast med Mund og Pen,
At Lyben nok engang igjen
For dette Kan affraffes skulde;
Thi Lyveri er Lyveri,
Og Lyv bør ei gaae Ram forbi,
Forbi han ligger under Mulde.
I mangen Act in Folio
Man twisted contra, twisted pro;
Men kom med Sagen ei til Ende.
Man veed endnu med Bished ei
(Thi saare lang er Rettens Bei),
Til hvilken Kant den vil sig vende.

Det fortoivlede Mord.

Hvad Ondt kan Spil dog ikke forarsage!
 Nys har man et Exempel seet;
 I London eller her, det kommer ud paa Eet,
 Thi Tingen kan desværre sig tildrage
 Saavel i Danmark som i Engeland,
 Paa alle Steder, kort, hvor Polstpas spilles kan.
 Jeg uden Omsvøb altsaa vil
 Fortælle det, til Skæk for Hver, som elsker Spil.

I Selskab med en Deel anstændige Personer
 Af Fader Adams og af Moder Evas Kjøen
 Befandt sig en Minervas Søn,
 Hvis Sjæl og Krop med Kjolen og med Besten
 Et cetera, hvad han nu havde paa,
 Var netop Overskud til fyrrrethve Kroner,
 En smuk, elskværdig, ung Person for Resten,
 Men Polstpassist fra Top til Taa.

Theebordet bort. Man Spillebordet henter.
 Hans Majestæt Kong Carreau, Dronning Coeur,
 Prinds Pique, og allermeest Trælle Serviteur
 Han venlig hilser, og af Glæde straalser

Hans Die, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rum og Vand i store Skaaler
At blandes, liig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.

Han spiller, det gaaer godt, og endnu vældig
Er Glæden i hans Bryst; men, ak! med Et
Beet paa sin bedste Ben, paa Trèfle Valet!
Han spiller atter, er uheldig.

„Svo med de Første taber, siden vinder,“
Dymuntrer Haab; men snart og det forsvinder.
O, grumme Skjebne! er det ret?
Endnu engang perdu paa Trèfle Valet!

En efter anden Kronerne borttrille;
Fortvivlet bli'er han ved, ulykkelig at spille:
„Forbandet!“ — atter tabt — „Que Diable!“ — intet Andet;
Han taber — „Teufel!“ — Intet hjælper det,
Paa Dans, paa Frans, paa Tydsk, og altid reent forbandet —
Endnu engang, „fordømt!“ en Beet paa Trèfle Valet.
Ulykken voxer, Raseriet stiger
Med den — hvert Kort, hans bedste Kort-Ben sviger;
Dybt synker Modet under Tabets Bægt —
De tyve Kroner gaae, trods Kløvertnegt.

Salvparten af hans Bærd, hans hele Sjæl
 Er der, hvor Haabet selv sig ikke tør formaste
 De runde, flygtende Personer at antaste.
 Ulykkelige Kortspils Træl!

Fortvivlet Kølighed sig paa hans Kinder mæler,
 Ei mindste „Diable“ han udstøder meer,
 Mærk som hans Sjæl er Diet; men hans Dvaler
 Man bedre nu end forhen seer.
 „Hvad fattes Dem? Hvor staaer det sig, Bro'erlille?“
 Man spørger. — „Herligt,“ svarer han og leer. —
 „O, vi vil gjerne holde op at spille;
 „Spil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
 Mal à propos, Adagio! dens Toner
 Forstemme reent hans alt forspændte Sjæl —
 Perdu hans Alt! hans fyrrethve Kroner!
 Perdu hans hele timelige Vel!
 Bildt stirrer Diet; tre til fire Gange
 Spadserer han paa Gulvet op og ned
 Som En, der grunder dybt, med gyselige, lange,
 Uregelrette, tunge Fjed.

Nu holdt man op at spille; men desværre
 For silbig: alt udrustet er hans Sjæl

Til Mord. „Hvorledes er det fat, min Herre?
 „Maaskee befinder De Dem ikke vel?“ —
 „Lidt Hovedpine,“ svarer han. „Kan være,
 „At den forgaaer i Kølningen;
 „Jeg gaaer et Dieblit, og strax skal ha'e den Væ
 „At være her igjen.“

Og dermed gif han ovenpaa. Man troede:
 Han vil vel løse sig paa Kammeret;
 Og man imidlertid Discursen snoede
 Til noget Andet. Længe var'de det;
 Men Ingen kom igjen. Og nu man mumled
 Om, hvor fortvivlet han gif ud,
 Og man blev heed om Dreene, og tumled
 Paa Gulvet om ved — Knaldet af et Skud.
 Selskabet stormer op-iblandt hinanden
 Til Salen, hvorfra Knaldet løb;
 De see Geværet slængt paa Gulvet; tætvæd Manden
 Med brustne Linc, bleg og stum og død.
 Man føler Puls, man kniber Næse, Hage:
 Omsonst! En Smule Liv paa eet og andet Sted
 Tilfids! de hange Damer dog opbage;
 Men der er altid Liv i hvad de røre ved.
 Af Vis-Forældre den maa være fød,
 Som ei, berørt af dem, lidt Legn til Livet giver,

Med mindre han er overmaade død.
 Omsider det ham og et Dieblig opliver;
 Men, ah! han aabner kun sin Mund,
 Og siger stammende: „Seg traf Dig dog, din Hund!“
 Imidlertid han stirred hen et Sted
 Paa Bæggen lige for; det hele Selstab vender
 Sig om, og tænker: hvad bethder det?
 Gjennemstødt man der omsider kjenner
 Den ulykkelige — Herr Trølle Valet.

Forsag alt Spil og Mord; men, om Du det ei kan,
 Min Læser! da gaa bort — og gjør som han.

Kirkegaarden i Sobradise.

Den hele Verden kjenner Sobradise.
 I dette Land var og en Hovedstad,
 Og i den Hovedstad var til andægtig Lise
 En Kirke, hvor man sang, og sov, og sad,
 Og undertiden vel endogsaa bad —

Dg-ved den Kirke var en Kirkegaard,
 Hvori man putted alle Kirkens Faar,
 At sig: efterhaanden, som de døde;
 Dg over hver af sammes Grave laae
 En mindre eller større Steen, hvorpaa
 Man læste Faarets Navn, som her var Ormes Føde.

Seg engang gif, som jeg saa ofte gaaer,
 I Tanker over denne Kirkegaard;
 Seg saldt, og paa en Steen slog halv itu min Næse,
 Dg holdt det for et Binf ei længer bort at gaae,
 Men stille staae;
 Seg stod — og gav mig til at læse:

†

Her ligger Kammerherren. Faae den Stam,
 Der veed den mindste Smule meer om ham!
 Han skrev en Bog, saavidt jeg kan erindre;
 Men om den samme veed man endnu mindre.

Den Gravskrift syntes mig original
 Dg dog ei ganske gal.
 Seg gif til næste Steen, nysgjerrig efter mere,
 Dg læste, hvad jeg her vil copiere:

†

Vor Stads fornemste Digter, Killevalle,
 Som gjorde Epopæer,
 Tragedier og meer
 Paa fransk og tydsk Maneer,
 Er bleven jordet her;
 Bli'er han uødelig, saa blive vi det Alle.

Seg tænkte ved mig selv, det var Umagen værd,
 At gaae fra Steen til Steen og undersøge hver.
 Paa næste stob:

†

Stat stille, Vandringsmand!
 Og om Du er til Hest, da hold den, om du kan!
 Her ligger Byens hele Borgemeester,
 Mod Øster hans Parok, og Raven imod Vester.

Seg sluttede mig til af denne Steen,
 At der Borgemeistere kan gives
 Ei uden Hoved blot, men ogsaa uden Been.
 Seg dreiede mig om til venstre Side,
 Og fik ved næste Blif det Følgende at vide.

†

Forbandlet ligger her Magister Krog,
Som var en Bogorm før, og nu en Ormebog.

Jeg Ordspil lider ei, og til en anden
Jeg vendte mig, og saae:

†

Her er da Manden,
Som alle Pøster fik, een efter anden,
Men ingen fandt, som passede ham ret,
Dg derfor alle, fra Karreethag=Standen
Til den, hvori han lod sin egen Bogn forgylde,
Forvalted slet;
Her er han da, som Staten ønskede det,
Omsider paa sin rette Hylde.

Vel langt! Men videre:

†

Staa stille, læs og skjælv!
Den Helt, som ligger her, var stor i mange Krige,
Dg det, som mere er, i Fredstid stor tillige,

En Ære for vor Jord, en Bølløst for sit Rige,
 Kort sagt, i Gæt og Alt aldeles uden Fige —
 Som alle Tidender og dette Dig kan sige —
 Thi han har dem og dette skrevet selv.

Jeg studsed, gjettede: hvem kan dog dette være?
 Af Fyrster kjender jeg kun een,
 Som skriver rigtignot, af Omsorg for sin Ære,
 Aviser selv; men han har ingen Steen.
 Det maa dog være saadan En;
 Men hvem det ogsaa være eller ikke,
 Slik Gravskrift maa nødvendig stode Hver,
 Som føler, hvad Respect man Fyrster skyldig er.
 Saa tænkte jeg, og vendte mine Blikke
 (Med en Fortrydelse, som den begriber ei,
 Der ikke har en Ærefrygt, som jeg
 For Alt, hvad helligt er) fra denne Pasquinade,
 Som aldrig skulde smittet disse Blade,
 Hvis den ei havde givet mig saa god
 En Leilighed at ivre derimod.
 Ibet jeg vilde gaae, det just sig hændte,
 At Diet, i det samme jeg det vendte,
 Faldt paa en Steen in Folio,
 Der gjerne kunde gaae for to;

Seg fandt, den gik for fleer, og vilde neppe troe
Mit eget Syn, idet jeg læste:

†

Kjære!

Her ligge tre og tyve Konger her,
Den fir' og tyvende er end i Vente,
For at faae udgjort een, som heel fortjente
En Gravskrift, der det sjette Kiim var værd

Nei! raabte jeg, det lønner, paa min Vre!
Umagen ei at læse flere
Af disse Stenes Inscriptioner;
Der skaanes Ingen fra Cathedrer indtil Throner;
Den Uforsammenhed gaaer alt for vidt.
I Stedet for af dette Krimskrams mere
At copiere,
Seg af min Lomme tog et Stykke Kridt,
Og for at hevne mig med bitter Latter
Paa disse Epitaphiers Forfatter,
Strev paa en Steen, hvor ellers Intet stod,
Hans egen Gravskrift:

†

Vandrer! vær saa god
 At læse dette strag, før Regnen det udsletter:
 Her ligger endelig, trods alt sit Overmod,
 I dette Selskab for at gjøre Bod,
 Min Fætter.

Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet.
 Rahytsvise.

Boer jeg paa den tamme Bred,
 I en Stad, i et Huus, i en stadfelig Stue,
 Hvor man bad mig sidde ned
 Paa en Stol mellem Frøken og Frue;
 Hvor een Jomfru kommer ind
 Paa den anden, og Støvet af Fliserne feier,
 Mens med Bisten hun gjør Bind,
 Løfter Svandsen i Beiret, og neier:
 Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa;
 Der min Mund gaaer siirlig i Staae —

Der jeg steger hvert et Ord,
Dg la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Siirlighed ændser og sandser;
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Dg det Lette kun seirende danser;
Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begebe Kløer flaaer i Diste;
Hvor Forklædet er en Gjøss,
Særke Seil, og kun Fiske: Fiske:
Der min Skjemt ta'er Buxer ei paa;
Som den er, jeg lader den gaae;
Der jeg koger ingen Ord —
Kammeraterne sluger dem raae.

Vyder man mig en Kop Thee
Bed et Bord i en Halvkreds af halve Baroner,
Hvor man Søder faaer at see
Dg desligeste Modens Personer;
Hvor man blues ved en Hat;
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
„Hvordan Frøkenen sov i Nat?“
Eller „hvorfør mon Jomfruen sørger?“

Der til Værks forfigtig jeg gaaer;
 Fiint jeg der paa Strængen kun slaer;
 Der jeg føler først mig for,
 Før i Tæxten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Muus
 Bed en Punsch, i en Krebs af de blaae Kammerater,
 Hvor med Sølling jeg er Duus
 Og deslige forbovne Krabater;
 Hvor Røksmaten kommer ind
 Med sin Pøs, styller Glas, og Rahytsgulvet feier,
 Mens selv Himmelen gjør Vind,
 Og Fregatten i Bølgerne neier:
 Skjemtens Mell, saa sød og saa puur,
 Der ei staaer og bliver mig suur;
 Der min Sang er uden Evang
 Som den kunstløse, vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
 Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare;
 Leer jeg derimod paa Land,
 Kan jeg og mig, som Sønnen, bare.
 Med Corfarer her ombord
 Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;

Bed et Søndagsseftabesbord

Kan jeg hede mig smukt som en Anden.
 Alt sin Plads! saa Alting er godt,
 Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot.
 Alt er ædelt, siger Knud,
 Naar man mener det ærligt og godt.

Over Hovedet og i Grunden.

(Til General Walterstorf.)

Paris.

De stikker ved hver givne Leilighed,
 Min ellers ædle Ven! paa Held, jeg har i Munden;
 Og figter over Hovedet dermed
 Maaskee til hvert et andet Sted,
 Men træffer dog mit Hjerte kun i Grunden.

Tillad, at over Hovedet lidt sær
 (I Grunden burde jeg vel have kaldet
 Det skaldet)
 Jeg, skøndt jeg over Hov'det, som Enhver,
 Mig tager Stikken paa mit Hjerte nær,

Dog leer i Grunden af Critiker,
 Som figter oven, og som nedentil;
 Og at jeg altsaa med et muntert Smil
 I disse Vers afbøder Deres Piil
 Bed at bevise Dem, at mine Feil i Munden
 Er hyppelige Tanketræl i Grunden.

Forinden videre jeg gaaer
 I mit Beviis, er vel Exempel nødigt
 Paa hvad jeg over Hovedet forstaaer
 Bed det Par stakkels Ord, hvorpaa De stedsse slaaer;
 Maaskee et eneste forstaaer,
 Og gjør Beviset selv i Grunden overflødigt.

Jeg bærer over Hovedet en Hat
 (I Grunden er en Hat en Hue,
 Thi hvis og Pullen er lidt glat,
 Den danner dog mod Randen en Slags Hue,
 Og viser derved tydeligen, at
 Den er en større, stundom kantet Hue).

Jeg føler over Hovedet kun Rum;
 Men dette Rum er næsten Alt i Grunden,

Thi det er Himlen. Hvad der er paa Bunden
 (Paa Jorden, vil jeg sige), er i Grunden
 Kun Støv og Skum.

Jeg elsker over Hovedet en Mand,
 I Grunden elsker jeg en Kone —
 Saa gør Enhver, der blot har sund Forstand;
 Thi elske over Hovedet en Kone
 Og under Hovedet en Mand,
 Fortjente Daarekisten og en Krone.

Jeg hader over Hovedet kun Vand.
 Paris og flette Vers og alle Slags Parykker;
 I Grunden hader jeg af Alt dog meest Forstand,
 Det veed Enhver, som kender mine Nykker;
 Og skøndt Forstand just ei er Sloen, som mig trykker,
 Er dog Bekjendelsen i Grunden sand.

Jeg over Hov'det gør ei store Spring,
 Jeg hopper høit til een og anden Kones Hjerte.
 Jeg over Hovedet til ingen Ting
 I Verden trækker; al min Sorg og Smerte
 Er under Hovedet, i Grunden
 Paa Pengebunden.

Jeg over Hovedet er vittig nok,
 Og var jeg ikke dum i Grunden,
 Saa kunde jeg endnu med nok en Stof
 Deslige Bers Dem ganske stoppe Munden.
 Men ganske vil jeg ikke stoppe den;
 Hvis og lidt giftig, er den dog, min Ven!
 En Hovedtilbe til min Fryd i Grunden.

Som Dannemand og General
 De Intet over Hovedet kan lide;
 En Mand, der kjender Verden, og hvor gal
 Den er, især paa vor lussidte Side,
 Maa hver en Verdens Ting, i Tide og Utide,
 I Grunden ogsaa synes lidt fatal.

Mig synes over Hovedet det samme,
 I Grunden føler jeg som De;
 Jeg dristigen deraf tør bramme,
 At, naar De siger A, jeg siger B;
 Man over Hovedet let finder en Forening,
 Naar man i Grunden er af samme Mening.

Jeg haaber altsaa trygt fra nu af Fred,
 Og at De aldrig meer vil grusom dræbe

Ved hvert et andet Ord den Slags Bektalenhed,
 Som Deres Omgang føder paa min Læbe.
 Hvis over Hovedet jeg Sludder har i Munden,
 For Dem, min ædle, virkelige Ven!
 Har jeg en Følelse, som ingen Pen,
 Selv Deres egen ei, saa høit jeg agter den,
 Udtrykker værdigt nok i Grunden.

Ridder Ro og Ridder Kap.

Ballade.

Der vare paa Thorfinge Riddere to
 (De rede saa sjelden om Kap);
 Hvis Thorfinges Kroniker stande til Tro,
 Den ene var doven, og kaldtes Herr Ro,
 Den anden var slink, og hed Kap.

De beilede begge, med Guld og Forstand
 (Med Lip og med Lop og med Lap),
 Til Pugerups Datter, den Kisevand,
 Ro nemlig med Guldet, og Kap med Forstand —
 Men Signe holdt meest dog af Kap.

Herr Bugerup elskede Grunker og Gulb —
 (Ja, Guldet! hvor var det, vi slap?)
 No havde, det vidste han, Risten saa fuld;
 Sam bød han skjon Signelil være lidt hulb —
 Hun grød, og gav Kurven til Kap.

Ridder No nu som Fæstemand red under Z
 (De rede saa sjelben om Kap)
 At hente til Bryllup sin fæstebe Mo;
 Der red han paa Bredden af brusende Sø —
 „Men jeg rider med!“ sagde Kap.

Den Fæstemand førte den Fæstebe hjem
 (Med Tip og med Top og med Tap),
 Og da de nu kom mod det Borgeled frem,
 De Herrer og Fruer der hilfede dem —
 „See, her er jeg med!“ sagde Kap.

Saa førte de Bruden til Brudesaal
 (De Riddere føred om Kap);
 Der banked saa mangen en lystig Pocal,
 Brudgommen til Gammen og Bruden til Dval —
 „Ja, drif nu kun Du!“ sagde Kap.

Herr No sad paa Bænken, og lystig han drat;
 (Ja, lystig! hvor var det, vi slap?)
 Der indenfor redtes det Brudegemal
 Af Møer og Terner med Rik og med Kat —
 „Ja, sniser kun I!“ sagde Kap.

Saa førte de Bruden i Brudeseeng
 (Med Lip og med Top og med Tap);
 Den Brudgom saa magelig sad paa sin Bænk —
 „Ja, sid Du kun der, sid kun rolig, min Dreng!
 „Jeg nok skal gaae med,“ sagde Kap.

Saa tog han ved Haanden skøn Signelil fat
 (De løb med hinanden om Kap),
 Og i slog han Døren bagefter saa brat:
 „I siger fra mig nu Herr No kun Godnat;
 „Nu ligger jeg her!“ sagde Kap.

Frem treen til Herr Brudgom den liben Smaadreng:
 (Ja, Brudgom! hvor var det, vi slap?)
 „Herr Brudgom! Herr Brudgom! i Aften Jer hæng;
 „Kap ligger derinde med Bruden i Seng.“ —
 „Ja, mænd gjør jeg saa!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han pillede paa Døren med Kno
(Med Lip og med Top og med Tap):

„Gaa luffer derinde mig op dog, I to!

„Seg selv med min Brud nu vil slaae mig til No.“ —

„Ja, slaa Dig til No!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han slog nu paa Døren med Stof
(Smaadrenge slog med ham om Kap):

„Kom ud! Af den Spøg vi nu Alle har nok.

„Kom ud, Ridder Kap! til den øvrige Flok.“ —

„Ja, see, om jeg gjør!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han hamred paa Døren med Skjold:
(Ja, hamred! hvor var det, vi slap?)

„I Fald Du derinde min Brud ta'er med Vold,

„Hvis — hør Du? — jeg hevner det tusindefold!“ —

„Gaa Fanden i Vold!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han blev nu i Huen saa vred
(I Lip og i Top og i Tap):

„Hvis ikke min Brud Du la'er være med Fred,

„Jeg Kongen om Sagen vil give Bæst!“ —

„Ja, gjør Du kun det!“ sagde Kap.

Karle om Morgenens, da det blev Dag
 (De rebe saa sjelden om Kap),
 No sadled sin Ganger, ei længer i Mag,
 Og skyndte sig, Kongen at klage sin Sag —
 „Men jeg rider med!“ sagde Kap.

„Herr Konge! jeg havde mig fæstet en Brud
 „(Med Tip og med Top og med Tap);
 „Da Brylluppet stod, gif den Ridder sit Stud
 „Til Brudegemakket, og sov hos min Brud.“ —
 „Ja, det gjorde jeg!“ sagde Kap.

„Da begge den Nø dog I have saa kjær
 „(I ride saa sjelden om Kap),
 „Saa for at afgjøre, hvem Seiren er værd,
 „Saa bryder engang med hinanden et Spør!“ —
 „Ja, gjøre vi det!“ sagde Kap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod,
 (Ja, Solen! hvor var det, vi slap?)
 No vælted paa Hesten i Sadlen sin Krop,
 Og Hoffet kom sammen at see paa det Hop —
 „See, her er og jeg!“ sagde Kap.

Den første berendende Dyst, de nu red
 (Med Tip og med Top og med Tap),
 Kaps Ganger i Springet paa Fødderne gled,
 Og snubled, og segned i Knærne ned —
 „Nu hjælpe mig Gud!“ sagde Kap.

Den anden berendende Lebing, de red
 (De red nu for Alvor om Kap),
 Af Panderne sprang da den blodige Sved;
 Herr No faldt i Støvet af Gangeren ned —
 „Der ligger nu han!“ sagde Kap.

Herr Kap nu red seirende hjem til sin Gaard,
 (Ja, Seier! hvor var det, vi slap?)
 Skjøn Signelil, frandsjet og smykket i Maar,
 Saa smilende hjærtlig ved Borgeled staaer —
 „See, nu er Du min!“ sagde Kap.

Nu har Ridder Kap da forvundet sin Harm
 (Med Tip og med Top og med Tap),
 Nu hviler hans Hoved ved Signelils Barm,
 Nu sover den Gulde saa trygt i hans Arm —
 „See, nu er det godt!“ sagde Kap.

Digte af Fr. Sneedorff-Birch.

Phantasier.

Stare, stare Havre!
At, men hvo skal binde den?
Hvor mit Blik end stuer hen,
Kan jeg dog ei finde
Dig, min Sjæls Veninde!
Hvad er Jordens bedste Guld,
Hvad er Livets Havre vel,
Naar ei Kjerligheden
Binder den herneben?

Seg saae Dig i Aftes
I det klare Maanestkin,
Rosen gløbed paa din Kind;

Men din hulde Skygge
 Flogted med min Lykke.
 Al! i natligtause Stund
 Var det Drømmesyner kun,
 Kun et Laagebilleb,
 Som mit Blik forvilbed.

Ride, ride Rante!
 Hesten hedder Abildgraa,
 Kaff afsted det nu skal gaae;
 Mon jeg vel Dig fanger
 Paa min Længsels Ganger?
 Ei den ændsfer Slud og Blæst,
 Flyver som en vinget Hest
 Did, hvor hulbt min Stjerne
 Vinter i det Fjerne.

Fare, fare, Krigsmand!
 Døden skal Du lide — ja,
 Døden kalder os herfra,
 Bort maae Alle drage,
 Ingen bli'er tilbage —

Alt er Tant og Gjøgleri —
 I den sorte Gryde vi
 Dog engang skal puttes,
 Dermed Bisen sluttet.

Thema med Variationer.

Morgenstund har Guld i Mund —
 Som en frisk og yndig Pige,
 Efter Nattens trygge Slund
 See vi den fra Skyen stige;
 Hendes Dine ligne Sole,
 Og med lange gyldne Haar, —
 I en Guldbrocades Kjole
 Venlig hun imod os gaaer.

Middagsstund har Grød i Mund —
 Med phlegmatistunge Fagter,
 Bugen trivelig og rund,
 Figner den en tyk Forpagter,

Gaber selvtilfreds, og stikker
 Fulde Kruus til Bunden ud,
 Sidder søvrig der og nisser,
 Drømmer om en slagtet Stud.

Aftenstund har Ost i Mund —
 See den ærbarstille Frue!
 Over Jorden svæver hun,
 Fulgt af Mørkets sorte Flue;
 Maanens Ost, den listigsøbe,
 Læber hun saa hunsligglad,
 Over Mælkeveiens Fløde
 Ud i Himlens dybe Fad.

Midnatsstund har Søvn i Mund —
 Liig en gammel Degn, som hvæser
 Psalmer ud af Hjertensgrund,
 Og for Menigheden læser
 Om, at Dødens Thy vil dirke
 Livets Laas med svigfuldt Sind,
 Medens i Naturens Kirke
 Hver en Slabning sover ind.

Digte af St. St. Blicher.

Adskillige Evigheder.

Naar Ungerhvend og Mo hverandre møde
I Elstovs Morgenstjær, og begge gløde
Af samme Ild: de med en hellig Ed
Bekræfte fast en evig Kjærlighed,
Der varer — naar man regner stivt —
Til Parret bliver gift.

Naar tvende Ynglinge, i Sind og Sæder,
I Lyfter eens, med Venstabs Rosenkjæder
Forbinde sig: de sværge med hverandre
I evigt Samfund Livets Bei at vandre;
Men Evigheden varer ikke længer,
End Ingen til den Anden trænger.

Naar tvende store Potentater
 Har ødelagt hinandens Stater,
 Omsider de, af Kampen trætte,
 En evig Fred oprette:
 Den staaer, til et Par Aar derefter
 Til Krig paany de have samlet Kræfter.

En Kjøbmand, som ret stort vil speculere,
 Og derfor maa totalt fallere —
 Naar Creditorerne sliq Smøre faaer,
 En evig Skam ham overgaaer;
 Men Stammen snart forglemmes,
 Saasnart man seer, hans Velstand kun forfremmes.

Mens Candidat end efter Embed higer,
 Og Stormands Trappe dagligen bestiger:
 Med Pennen og med Munden
 Han sin Beskytter evig er forbunden;
 Men sidder han først ret i Embed fast,
 Ophører Evigheden i en Hast.

Naar jeg begejstret skriver Vers —
 Det være Alvor eller Skjerts —

Det spæde Foster strax jeg spaaer:
 Dets Liv en Evighed opnaaer;
 Dog veed jeg godt, det kun saa længe varer,
 Som Urtekammeren og Møl det sparer.

Avertisement

(indrykket i Randers Avis).

Genholdende mig til min ældre Kundgjørelse,
 Der insinuerede til gunstig Bønhørelse
 Et overhaands billigt Dnskes Fremførelse,
 Fornyes det samme med istyldig Verbødighed
 For Publicum, samt med fornøden Erkjendelse
 Af egen ringe poetiske Løbighed
 Og ofte mislykket Løntaanspændelse.

Jeg beder mig nemlig forstaaet for Tavelser
 Af Vers til Bryllupper, Barsler, Begravelser;
 Til gamle Matroner og unge Deiligheder,
 Med flere heel tidt forekommende Leiligheder.

Hvor kan jeg modtage saa mange Befillinger?
 Frimester kun er jeg, har ingen Bevillinger
 Paa Svendes, ei heller paa Drenges Holbelse.
 Og udenlands fra kun med dyr Fortoldelse
 Man her kan sortere sit eget Varelager;
 Thi kan jeg ei heller opvarte med rare Sager.

Dernæst vil jeg gjøre en ærlig Tilstaaelse:
 Jeg fattes, til onstelig Høiheds Opnaaelse
 I saadanne Digtarter, Spirituosighed,
 Lyft, Lid og især poetisk Brøfighed.
 Thi naar sig Rasmus gifter med Elsebeth,
 Og Elsebeth stjenker en Pøde ham vel saa net;
 Naar Peder døer, og bliver til Jorden stædet,
 Og Arvingens Die kjønt i sin Orden vædet;
 Naar Povel feirer et Mars Udfyldelse
 Med Rumbuddings Vedelse, Biins Indtjydelse;
 Naar Mett' confirmeres i nedringet Kjøle smutt;
 Mads bli'er Cavaleer, og slipper for Stoletugt —
 At Sigt da skal virke Begeistringens Hævelse,
 Besøg paa Parnas og Pegasus Bestrævelse —
 Det involverer just ingen Nødvendighed.
 Og hertil kommer endnu den Omstændighed,
 At saadan en plubselig Udcommanderelse
 Er oftest en pinefuld Arbeidsformerelse.

Summa Summarum! for ikke at braase meer:
 Bed Nætter og Dage at tygge sin Gaasefjer,
 Bed gamle Tanker at vende og strabe paany —
 Skal ingen poetisk Skræbber skabe sig Ny,
 Langt mindre Fordeel — naar ei man vil finde det saa:
 Sit Eget forfømme, for Andre paa Pinde at staae.

Thi be'er jeg de Mange, som tidt har beæret mig
 Med Krav paa den Smule, Apoll har beskæret mig,
 At have mig undskyldt. Det er med Beklagelse,
 Jeg dette fremsfører. — Dog stop! en Undtagelse
 Naturligviis gjøres med Alle, hvis Kjærlighed
 Har udgjort mit Levnetslobs skjønneste Herlighed:
 Naar Bennen kalder — ukaldt kommer Musen brat,
 Og Sjælen sig føler paa Timen i Ruus hensat.

Den ullykkelige Ridder.

I ømme Sjæle, fjern og nær!
 Nu vil jeg til at spille;
 Kommer, Smaaapiget og Børn især!
 Pylle, pylle, pylle!

See, Natten er saa melancholisk,
 Blodmaanen er saa stille;
 Jeg bli'er af Veemod halv catholisk.
 Pysle, pysle, pysle!

Jeg er saa gyselig beklemmt,
 See, mine Taarer trille!
 Min Cithar udi Mol er stemt.
 Pysle, pysle, pysle!

Der var engang en Riddermand —
 Lad dog en Taare trille!
 Han gif sig til det hellige Land.
 Pysle, pysle, pysle!

Der slog han Hedninger ihjel —
 Det var just det, han vilde —
 Fra lyse Morgen og til Dvæld.
 Pysle, pysle, pysle!

Deraf blev han omsider kjed,
 Og det var meget ilde;
 Saa drog han hjem af Østerled.
 Pysle, pysle, pysle!

Thi red han paa en Drage hjem;
 Sært var det, at han vilde.
 „Mon Kjærest min har mig i Gjem?“
 Pylle, pylle, pylle!

Og der han kom i Gaarden ind,
 Sin Elsievand at gille,
 Han slog paa Døren med sit Skind.
 Pylle, pylle, pylle!

Men der var ingen Elsievand;
 Al, hvor det dog var ilde!
 Hun var just omstabt til en And.
 Pylle, pylle, pylle!

Og Ridderen blev til en Kot;
 Saa lad nu Taaren trille!
 Var dette ikke traurigt nok?
 Pylle, pylle, pylle!

Digterens Lyksalighed.

(Harlequin Poet declamerer.)

Lykkelig den, hvem Phobos Harpen rækker,
 Hvis Linding han med Laurbærtrandsen dækker!
 Hans Lod er skøn, hans Herlighed er stor —

(Sagte) I Ord.

Han paa Begeistring stærke Ornevinger
 Sig himmelhøit fra usle Jord opsvinger,
 Mens Hoben efter ham forbausset seer —

(Sagte) Og leer.

Om end hans Bane her var trang og mørk,
 Han gjør et Paradis dog af en Ort:
 Han i et Hav af Idealer svømmer —

(Sagte) Han drømmer.

Stolt i sin Kraft han trodser Skjebnens Harm,
 Ei Sorgens Pile saare kan hans Varm;
 Thi langt ophøiet over dem han flyver —

(Sagte) Han lyver.

En Skat han udi Phantasten eier,
 Som ei den hele Verdens Guld oppeier;
 Han kjender intet Savn og ingen Nød —
 (Sagte) Undtagen den for Brød.

Hvo ligner ham i Herlighed og Glæds,
 Naar, smykket med den skjønne Digterkrands,
 Som Præst han stander ved Apollos Alter?
 (Sagte) I Pjalter.

Var han ei til, hvad maatte Verden savne!
 Hans Meed er jo at glæde og at gavne,
 Hans Standpunkt hæderligt og høit forvist —
 (Sagte) Ja, i en Dvift.

Selv den, som staaer paa verdslig Høiheds Linde,
 Jo søge vil hans Gunst — hans Sang at vinde.
 Hvor findes den, som Skjaldens Storhed naaer?
 (Sagte) Paa Bidstrupgaard.

Hans Ord beundringsfuld man lytter til.
 Hver Gang han med et nyt fremtræde vil,
 Med graadigt Blik en Skare paa ham venter —
 (Sagte) Af Recensenter.

For Damerne han synger ei omsonst,
 Han deler ofte lønlig Dvindegunst,
 Saa mangt et Smil, hvorved hans Sjæl mon hoppe, —
 (Sagte) Med Noppe.

Saa vandrer han lykkelig, from og blid,
 Et godt, elstværdigt Barn, sin Levetid:
 „Den Englesjæl!“ man høit om ham vil raabe —
 (Sagte) Og hviste: „O, den Laabe!“

Ham alle Mand i hele Landet kjender,
 Man elsker ham, man bærer ham paa Hænder,
 Man tusind Blomster paa hans Bane stroer —
 (Sagte) Ja, naar han døer.

Drikkevise.

Hurra, Kammerater, nu igjen!
 Bruger Tiden vel, den iler saare hastig hen.
 Denne Stund er vor endnu — maafste
 Skal det og den allerfjædste være.

Dag paa Dag hentruller brat som Sky paa Sky,
 Knap vi arrivere, før igjen vi flye.
 Barsel, Bryllup og Begravelse
 Er ifkun et Dieblits Affaire.
 Spild ei, Du Svage!
 Med Tanker og Klage
 De faa og ustadige Dage!
 Langt bort med Sorgen,
 Tag Glæden paa Vorgen,
 Lev nu, og tænk ei paa i Morgen!
 Barnet kryber, Drengen løber, Manden gaaer,
 Baklende med Staven blege Olding staaer;
 Fremad Marsch! omkring! gaa hjem!
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Hurra, Kammerater, nu igjen!
 Bruger Liden vel, den iler saare hastig hen.
 Denne Stund er vor endnu — maastee
 Skal det og den allersidste være.
 Kjærlighedens Fryd er skjøn, men, ah! saa kort;
 Blodet kølnes snarlig, Ilden svinder bort:
 Rød paa Kinderne — om Næsen bleg,
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Kys da de Søde,
 Mens Roserne røde
 Paa Kinderne blussende gløde!
 Dbingens Klage
 Ei kalder tilbage
 De korte, men smilende Dage.

Stynd Dig da, min Gut! mens Du er ung og varm;
 Før det bli'er for silde, tag din Glut i Arm!
 Pige — Kone — Grandmama,
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Hurra, Kammerater, nu igjen!
 Bruger Tiden vel, den iler saare hastig hen.
 Denne Stund er vor endnu — maastke
 Skal det og den allerfidsste være.
 Tro ei Lykken, Kjære! af, hun er af Glar,
 Brækkes snarlig, om hun skinner nok saa klar:
 Stor og liden, rig og banquerot,
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Medens Du strider,
 Og trækker, og slider,
 Dit Liv saa umærket henglider;
 Før Du har vundet,
 Er Drømmen forsvundet,
 Og Glasfæt for evig udrundet.

Lykken leer i Dag, i Morgen er hun vred;
 Hvo, som klyber høit op, falder ofte ned:
 Fændrif — Keiser — og caput,
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Hurra, Kammerater, nok engang!
 Munter nu, stjent i, drit ud! thi Dagen er ei lang.
 Denne Stund er vor endnu — maastee
 Skal det og den allersidste være.

See, hvor Tiden iler, lad os ile med,
 Nyde Glæden, Venner! før den sa'er affted:
 Proppen ud, Klul, Klul, og Flassten tom —
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Synge og drikke
 Til sidste Gille,
 Saa vare Forsædrenes Skikke;
 Drikke og sjunge,
 Mens vi er unge,
 Saa Loster og Bægge skal runge!
 Nu god Taar, god Taar! god rolig Nat og Tat!
 Staal for den, som stjenked! Staal for den, som draat!
 Glasset fuldt, og Glasset tomt —
 Er ifkun et Dieblits Affaire.

Rjædebrev,

skrevet i Aaret 1811 til Jens Lyngby, da kaldet Sogne-
præst til Thunø.

Goddag, Herr Jens! velkommen hid til Thunø Land!

Velkommen, Nabo! til den tangbelsædte Strand!

Seg siger: Nabo, thi naar Du mod Vesten stander,
Du seer den Hytte, hvor din gamle Ven nu lander.

Seg siger: Hytte, thi det er en Præstegaard,
Og ikke et Palais, hvor jeg nu Føden faaer.

Seg siger: Føden, thi det er jo Hovedsagen,

Og en Laar Øl man faaer vel sagtens og til Maden.

Seg siger: Øl, thi Vinen nu lidt kostbar falder,

Og bare Vand i Larmene slaaer tidt Kabaalder.

Seg siger: Larmene, thi Mave jeg ei har,

Men er saa tynd og slunken, som jeg altid var.

Seg siger: var, thi nu jeg efter Fedme tragter,

Og fra en smal Adjunct bli'er til en tyk Forpagter.

Seg siger: smal Adjunct, thi de bli'er ikke fede,

Som maae ved Huusmandskost paa et Catheder svede.

Seg siger: svede, thi en god Motion det gi'er,

Naar haabe traadt og sparket man tillige bli'er.

Seg siger: traadt, men mener ellers oversnøset,

For Disputerelyst tilstrækkelig karnøset.

Karnøflet figer jeg, thi flig en Hovedgrund
 Ei refuteres let, som denne: Knegt, hold Mund!
 Seg figer: Hovedgrund, thi hvordan man sig vrider,
 Man immer dog tilfids i sure Æble bider.
 Seg figer: sure, thi det koster megen Møie,
 Dumhed i Gaar, i Dag, i Morgen at fordoie.
 Seg figer: Dumhed, thi det kalder man Sottise,
 Naar der er lidt Forstand i visse Folks Malice.
 Seg figer: visse Folk, thi jeg vil ingen nævne,
 De ellers kunde sig paa mig og Mine hevne.
 Seg figer: Mine, thi jeg haver mig en Kone,
 Seg ikke bytte gab for Sverrikes Throne.
 Seg figer: Svea, thi man der saa svimmelt sidder;
 Seg troer, at jeg faldt ned, om jeg endog var Ridder.
 Seg figer: troer, thi man kan dog ei altid vide,
 Om en Forpagter ei Statshesten kunde ride.
 Forpagter figer jeg, thi det er Andres Ager,
 Hvoraf jeg nu skal tørste Korn til mine Rager.
 Seg figer: Ager, thi her er slet ingen Enge,
 Ei heller noget Træ, hvori man sig kan hænge.
 Seg figer: hænge, thi her er slet ingen S, e.
 Ja, neppe nok en Dam, hvori man kunde døe.
 Seg figer: kunde, thi det er ei sagt, man vil;
 Man er endnu for ung og lykkelig dertil.

Jeg siger: lykkelig, thi Penge jeg ei har,
 Men Sundhed derimod, et cætera, min Fa'er!
 Jeg siger: cætera, thi Stjebnen har bæret
 Mig med sit Venskab og en frugtbar Vid foræret.
 Jeg siger: frugtbar, thi alt i det første Aar
 En Bugge med to Kollinger paa Gulvet staaer.
 Jeg siger: Kollinger, thi de er bitte smaa,
 Det er kun et Par Aar, da man den første saae.
 Jeg siger: man, thi jeg var ikke selv tilstede,
 Da hans Tilværelse begyndte med stor Glæde.
 Jeg siger: Glæde, thi det er en sand Plaiseer,
 Naar tvende Elstende — jeg vil ei sige meer.
 Jeg siger: meer, thi slikt tør man slet ikke skrive,
 For Hovedet ei af Blufærdighed at rive.
 Jeg siger: Hovedet, thi naar først det er borte,
 For Resten jeg ei gi'er en gammel lurvet Skjorte.
 Jeg siger: Skjorte, thi jeg haver ingen Særk;
 Men stop nu! denne Digression var lidt for stærk.
 Jeg siger: Digression, thi egentlig jeg vilde
 Dig bede komme ofte her hos mig til Gilde.
 Jeg siger: Gilde, men jeg mener Smørrebrød
 Med Ost og Pølse paa, samt Godtøl til vor Død.
 Jeg siger: til vor Død, thi saa er Smauseri
 Samt Røysen, Drikken og saa videre forbi.

Jeg siger: videre, thi der er mange Løier,
 Som os foruden dem i Jordens Dal fornøier.
 Jeg siger: Dal, thi Sylland er et bakket Land.
 Endn, min søde Ven! kom nu, saa snart Du kan!
 Jeg siger: Ven, men mener ogsaa din Veninde,
 Jeg ønsker hende snarlig her hos mig at finde.
 Jeg siger: snarlig, thi, min kjære Herr Sæns Dyrngby!
 Naar Binden østlig er, saa skynd Dig hid til Dyrngby.
 Jeg siger: Dyrngby, men jeg mener Randlev By;
 Did skal Du paa en Stude fra din Fæstning tye.
 Jeg siger: Fæstning, thi Du er for Gjester stikker,
 Kun ikke for Besøg udaf din Ven   Steen Blicher.

Rang og Fortjenester.

Der var en Tid paa denne Klobe,
 Før Rang og Titler bleve Mode
 (Imellem Dyrene at sige;
 Thi Mennesket begyndte flux at sige
 Saa høit udi Kultur) — nu vel, der var
 En Tid, da hvert et Dyr kun bar

Sit eget Navn: en Bøffel hed en Bøffel,
 Et Æsel kaldte man et Æsel,
 Og saa fort videre. Dog ei ret længe;
 Thi snart man fandt,
 De Fleste kunde trænge
 Til det, de Bøffe kalde Tant
 Og Vegetoi, hvorvel de ei forsmæde
 I saadan Læg med Daarerne at gaae.
 Man viste da ved mange Grunde,
 Hvor meget Kronens Glands forøges kunde,
 Fortjenester belønnes, Kappelhst
 Opvækkes i hvert Bryst,
 Kort, alle Dyder trives,
 Og mægtigen fremdrives
 Ved slige simple Midler. Kongen loe;
 Men Folket lod ham ingen Ro,
 Og da Finansministren meente, at
 Man en anstændig Skat
 Med Rangen kunde combinere:
 Saae det henrykte Folk snart emanere
 Et Reglement, som nyt og bedre Stempel
 Gav hvert et Dyr. Saaledes, til Exempel,
 Blev Ulven Krigsraad; Ræven tituleredes
 Herr Hofraad; lille Mis creertes

Til Kammerraad; man Muses Landraad kaldte
 (I denne Klasse man en rædsom Mængde talte,
 Som Muldvarp, Rotte, Gebebul og Bæder
 Med flere); den kalkunse Hane træder
 Som Storialraad frem; en Dromedarius
 Betitles nu Overkrigscommisarius.

Da Alting synes vel bestemt
 Og Ingen glemte,
 En nybegt Hofraad mindes,
 At Hund og Hest dog ikke findes
 I Rangforordningen.
 Thi kryber han heelt ydmygt hen
 Til Nobels Trone, for de To
 At bringe i Erindring. Kongen loe:
 „Det faaer nu saa at være,
 Min Kjøre!
 Med Hest og Hund en anden Sag det er:
 De har Fortjenester.

Digt af Carl Borgaard.

En Soirée hos min Onkel.

Hver Søndag er der Selskab hos min Onkel Advocaten.
Der kommer Folk af Militair- og af Civil-Etaten;
Dog seer man helst af Herrer dem, som Hymen ei har
bunden,
Ehi Manden otte Døttre har — saa gjetter man nok
Grunden.

Jeg var fra Landet kommen ind, mig lidt at divertere
I Paasketiden; sølgelig man lod mig invitere.
Jeg pynted mig, og stjøndt min Stads var ikke just paa
Moden,
Jeg syntes, jeg var grumme pæn fra Isfen og til Foden.

Seg nærmede mig Krebsen taus, forlegen, lutter Øre:
 Enhver forstod at tale godt; men Faa forstod at høre.
 Om Beiret talede man først, og saa om Politiken,
 Saa lidt om Stænder og om Balg, om Militairtactiken.

Hver satte kjæl sin lille Praas i Bittighedens Lygte,
 Fortalte Kjeldermænd, som alt i fire Aar var trykte;
 En gav til Bedste femten Aars Gramenscharacterer,
 Om Militaircalenderen var Strid blandt Officerer.

Det var da vor Conversation. Nu paa de andre Stuer
 Mit Die saldt, og saae en Kreds af Frøkener og Fruer.
 Her talte man om Skuespilskunst, om Sangen og om Dandsen;
 Seg tænkte glad: Der maa Du ind; der dyrtes Skjønheds=
 sandsen.

„Gud, hvor hun spille nydeligt!“ udbrød Cousine Mine,
 Og stjænkede mig et lille Knix; da læspede en Blondine:
 „Min Gud! hvor kan Du sige det? Hun var jo ganske væver,
 Men hendes Liv var altfor kort, og Kjolen altfor snæver.“

„Der har vi det!“ udbrød en Fyr med Fipstjæg paa sin Hage;
 „Seg syntes nok, der var en Feil, men kunde ei opdage,
 „Hvori den stak.“ — „Ja, visstelig! hun spille meget ilde,
 Desuden synes mig, hun er til Rollen altfor lille.“

Det var Critik. I fjerne Krog to Damer sad fortroligt,
 De smægted Haand i Haand saa sødt, og Barmen slog
 uroligt.

Jeg listede mig længselsfuldt tæt bag de Skønnes Stole,
 Og fandt, at hvad de sværmed for, var — Fru von Altens
 Kjole.

Det var Sentimentalitet. Jeg kunde fast ei aande,
 Saaledes disse Nydelser mig havde bragt i Vaande.
 Da Frøken Lotte reiste sig, og aabnede Claveret,
 Og Alle strømmed glade til; strax var en Krebs formeret.

Snart Hummels skønne Phantasi forjagede hver Smerte;
 Det var, som hver en Tone steg dybt fra den Skønnes
 Hjerte.

Men midt i Glæden løb en Røst: „Hvis det er Dem
 beleiligt,
 „Saa spil den nye Hølfsteenfbals, den spiller De saa
 beiligt!“

Flux hamrede den lille Haand, som nys jeg taus beundred,
 Saa mægtigt paa en Hølfsteenfbals, at Dør og Rude dundred,
 Og — inden jeg fik seet mig om, at dansede man begyndte,
 Og fløi i kort Galop mod Hver, som ei affted sig styndte.

Snart Stolene paa Kryds og Tværs laae væltede i Stuen;
 Gud veed, hvorledes det var gaaet tilfids, hvis ikke Fruen
 For Legen havde sat en Pind: „Men hust dog paa,
 Børnlille!

At i den stille Uge man ei dandse tør og spille.“

Det var nu Dandsen. Himlen veed, jeg dandser meget
 gjerne;

Men til en Dands der hører Plads, til Bittighed en Hjerne,
 Og til Critik en Smule Smag. Saadan jeg altid troede;
 Men — jeg er jo fra Landet kun, veed ei, hvad der er
 Mode.

Nu kom da Aftensmaden ind. Ja, man kan sagtens vide,
 At jeg blev overmaade glad. For al min store Dvide
 Jeg ventede her at faae Regres. — Her vil vi harmonere,
 Saa tænkte jeg; om denne Smag man ei kan disputere.

En heel Deel Retter gik om omkring paa Fad og paa
 Afslette.

Jeg spurgte: Hvad er det? — „Salat.“ — Og det? —

„Salat.“ — Men dette? —

„Er meer Salat.“ — Nei, mange Tak! Vi tosfede Krabater
 Fra Landet kun forstaae os lidt paa Moder og Salater.

Det var da, hvad i Kjøbenhavn en Soirée man kalder.
At jeg fandt ingen Smag deri, paa mig alene falder.
Maaskee jeg selv om stakket Tid for Kjedsomheden brænder;
Thi Menneskets Natur er sær, den sig til Alting bønder.

Digt af Ludvig Bødtker.

Hr. Blok.

Naar Bed blev fældet hjemme,
Så Bedstemoder ved sin Stol,
Dg sang med sagte Stemme
En Ting, hun kaldte for — „Hr. Blok“.

Hun sang: Et Stykke Brænde
Blev udseet af den hele Flok,
Dg reistes overende,
Dg laaredes til Huggelok.

„Ha,“ skreg den, „hvilken Træ!
„Mit Hjerte anede det nok:
„Kun Træ maa Ræsten være,
„Men ene jeg, jeg er en Blok!

„Sug løs paa alt det Brænde,
 „Lad springe over Steen og Stof,
 „At man kan Forstjæl kjende
 „Paa simpelt Træ og paa en Blot!“

Dg Dren klang, og trælled
 Den hele Dag igjennem, og
 Omfjer Alt laae fældet
 I Fleng omkring den stolte Blot.

Med Nakkens høit den kasted,
 Da pludselig — o Bee, o Vof!
 To Hænder sig formasted
 At løfte sig en fornem Blot;

Den fólte Sængens Lænder
 Dg sprutted Eder, vel en Skof,
 Dg vred med fine Lænder,
 Dg kaldte ivrigt sig Hr. Blot.

Den maatte Magten vige,
 Kom under Gryden af vor Kol,
 Skjændt den blev ved at strige:
 At den var egentlig en Blot.

Digte af Erik Bøgh.

Afslutning.

En Bise at synge, hvor Talerne blive for mange
og for lange.

Hør nu, jeg har med Græmmelse
Bemærket en Fornemmelse
Af inderlig Beklemmelse
Paa denne skønne Dag.
Derfor til Glædens Fremmelse
Og Kjæbsomhedens Hemmelse
Vil vi ta'e en Bestemmelse
Til Bedste for vort Lag.
Vi har seet, at den alvorlige
Deel af Festen er den daarlige.
Nu vil jeg,
Hvis I ei
Sige Nei,
Glaae en Streg
Derover — det vil jeg.

Høst blot, hvor det generede
 Os, naar vi proponerede
 De her reglementerede
 Saluter, een til Hver!
 At faae dem motiverede,
 Forsigtigt formulerede
 Og rigtigt numererede,
 Den Kunst, ja, den var svær!
 Derfor vi for Proponenterne
 Vil i Hast paa Complimenterne
     Gjøre Gas;
     Thi en masse
     Faae de Plads
     Jøst tilpas
 I eet og samme Glas.

Men da den hele Klat er i
 Det ene Glas, saa fatter I:
 At løste det med Slatter i
 Er strengeligt forbudt.
 Nei, tøm det. og stjenk atter i!
 Høst: Rippedrif er Pjatteri,
 Og viid: vi har et Batterie
 Af Flaster til Salut!

Drik det saa til sidste Draabe ud,
 Og lad saa i Chor os raabe ud:

Leve hver

Broder kjær,

Fiern og nær,

Men især

Dog vi, som sidde her!

Bertel og hans Æsel.

Der var engang en Bondemand,
 Som havde grumme lidt Forstand,
 Men megen Lyst til Drik og Spil —
 Ja, I maae lægge Mærke til,
 At han var ikke her fra Landet;
 Højs os er Bonden klog og dannet,
 Og har kun gode Egenstaber;
 Nei, mellem os: han var en Schwaber.
 Han havde stittig spillet Kort
 I Vintrens Løb; men tænk, hvor haardt!

De Andre toge Stik paa Stik,
 Men Alt, hvad stakkels Bertel fik,
 Var Peter. Dem fik han i Mængde,
 Og det af en forsvarelig Længde,
 Og før han ret fik seet sig om,
 Var Pungen tom.

Nu, det er svært at leve længe

Foruden Penge.

Det mærked Bertel, og det kneb
 Tilfidsst saa haardt, at Stakken greb
 Til det, han nødigt vilde vælge:

Han maatte sælge

Sit Kjæreste, sin Diefteen:

En gammel Ven paa fire Been,

En Ven, han kunde stole paa,

Som i hans Huus var bleven graa,

En Ven med Svands og lange Ører —

Det var hans Vefel, som I hører.

Som sagt, til Torvs han maatte trække

Sin bedste Ven,

Og tause hen

Ad Beien vandrede de Begge.

Hvad Æslet tænkte, veed jeg ei saa lige;
 Hvad Bertel tænkte, det er let at sige —
 Han tænkte høit. Han sukked af og til:
 „Gid Fanden havde alt Slags Kortenspil!“

Det fik to Stjelmer just at høre,
 Og hvad har de at gjøre?
 Mens Bertel vandrer taus og tryg,
 De løse Æslet bag hans Ryg;
 Den ene trækker af med Dyret,
 Den anden tager Grimen paa,
 Og gaaer i Stedet for den Graae.
 Det var — det maatte han forstaae —
 Det Fiffige i Eventyret.
 Og Bertel gif som før afsted,
 Og trak sit nye Æsel med,
 Og snart han sukked een Gang til:
 „Gid Pokker havde Kortenspil!“
 Da gøs det i ham, han foer sammen;
 Thi Æslet bagved svarte: „Amen!“

Han vendte sig, og saae, og saae,
 Hans Tankegang gif reent i Staae.

Der stod hans Væsel jo sfinbarligt
 Med Buxer, Vest og Frakke paa;
 Det var aldeles uforklarligt.
 Ja, endnu meer: det havde talt!
 Det gik for vidt, det var for galt,
 Bed høilys Dag at have seet
     Et saadant Tegn.
     Om det var skeet
     For en Prophet,
 En Provst, en Præst, saagar en Degn,
     Ja, i det Hele taget
     En Mand af Faget,
 Det kunde være rimeligt;
 Men Bertel var ei vant til Sligt,
 Han svimled, og fik Dndt, den Staffel.
 Da raabte Væset: „Kjære Ven!
 Saa kom dog til Dig selv igjen;
 Det er jo bare et Mirakel.“

Nu vel! det er en afgjort Sag:
 Den første Gang vi høre
 Et Væsel holde Foredrag,
 Saa troe vi knap vort Dre;

Men da det hænder os saa tidt,
 Si v nner os lidt efter lidt
 Til det som til saa meget Andet,
 Som maa forbause Folk fra Landet.
 Saa gif det Bertel med; han kom
 Sig snart, da han fik tænkt sig om,
 Dg efterhaands blev han fortrolig
 Med Eslets nye Skabelon.
 Da han betragted Sagen rolig,
     Han fandt,
 Hvad der var ganske sandt,
 At den forvandlede Person
 Dog havde mange Træk tilbage
     Fra gamle Dage;
 Dg snart kom de saagar
     I Pasfiar,
 Thi Bertel bad om lidt Forklaring
     Af denne Aabenbaring,
     Dg Eslet gav til Svar:
 „Seg var engang en  rlig Bonde;
 Men jeg blev fristet af den Dnde,
 Dg jeg forfaldt. Jeg spillede Kort,
 Dg spillede al min Velfærd bort —

Jeg spillede som en Æsel, seer I!
 Og da der snart var ikke meer i
 Den hele Verden, som var mit,
 Saa prøvede jeg min Credit,
 Og laante Penge af en Ven —
 Det var en Æselfreg igien;
 Jeg spillede paany, blev beet,
 Og tabte Alt, og blev beleet,

Dg det med Æt:

Jeg spillede nemlig meget flet.
 Kort sagt: snart var jeg saa complet
 En Æsel, at det gif mig lige
 Som Kongen ubi Babels Rige —
 Min Æselagtighed slog ud.
 Paa eengang følte jeg, min Hud
 Blev haarbedækket, thf og graa;
 Det var, som jeg fik Skindpels paa,
 Og mine Ører, begge to,
 Blev ved at groe og groe og groe,
 Indtil de naaede tre Qvarter,
 Og da jeg saa tillige seer
 En hæslig Hale sænke sig
 Heelt ned til mine Hale,

Saa kan man sagtens tænke sig,
 Jeg tabte Maal og Mæle.
 Jeg saae: nu var jeg da i Alt,
 Hvad jeg kun før var halvt om halvt,
 Et rigtigt Ufæl — det var haardt,
 Og dog det skulde blive værre;
 Jeg led al mulig Skam og Lort:
 Til Slutning fik jeg Jer til Herre.

Jo, jo! jeg led,
 Hvad Ingen veed,

Forbi jeg fandt mig taus deri.
 Dog nu er Straffens Tid forbi,
 Forbi er min Forvandling —
 Al, Bertel! om I gav mig fri,
 Det var en nobel Handling.“

„Gaa,“ svarede Bertel, „gaa din Vej!
 At holde paa Dig nytter ei.
 Som Ufæl havde Du Bærði,
 Men nu — ja, nu er det forbi;
 Dig vil min Sandten Ingen købe.
 Du har din Frihed, Du kan løbe.
 Men vogt Dig vel for Kortenspil;
 Nu veed Du, hvad det fører til.“

Og Skjelman løb ad Beien frem,
 Og Bertel vandred langsomt hjem,
 Men svor en Ed af Hjertens Grund,
     Fra denne Stund
 Til evig Tid at slyge Klørknegt
     Og al hans Slægt
 Fra Kongen lige ned til Loen.
 Og — hvad maaskee I neppe troer —
     Han holdt sit Ord:
 Man saae ham aldrig meer i Kroen.

See, det var en Forandring, som
 Kom Manden svært til Gode.
 Da Somren gik, og Høsten kom,
 Var han igjen paa Fode;
 Og første Markedsdag man saae
 Ham nok saa stolt til Staden gaae
 Med Uhr og Meersfumspibe paa,
 Og veed I, hvad hans Reise gjelber?
 Han vil vel kjøbe Bagateller?
 At, nei! det skal I ikke troe.
 Et Væsel da? — Nei, hele to.
 Nu var de onde Dage omme,
 Han havde Penge i sin Lomme.

Dg Væler fandt han tusindtals.
 Ethvert af dem, som var tilfals,
 Betragted han med Kjenderblikke;
 Da studser han — han feiler ikke:
 I Flokken kjender han igjen

Sin gamle Ven.

Ket som de Andre staaer den der
 Paa alle Fire; ja, den seer
 Saa dum, saa flau og saa fortabt
 Dg æfslagtig ud, at knapt
 En Anden skulde kjende den
 Iblandt saa mange Eigemænd.
 Men Bertel kjendte den, og snart
 Var Sagens Sammenhæng ham klart —
 Han havde megen Velskundskab.
 Han udbrød: „Stakkels gamle Ven!
 Er det nu saadan fat igjen?
 Der seer Du Verdens Ondskab.
 Det var jo det, jeg sagde sidst;
 Men hjælp Formaningen? Jo vist!
 Nei, Du har spillet Kort endda.“
 Da hulked Vælet rørt: „Hi — ja!“
 Men Bertel trak paa Skuldren blot:
 „So, jo! nu har Du det saa godt:

Nu kan Du gaae med Nag og Grime
 Som Væsel til din sidste Time.
 Jeg veed det med mig selv, min Ven!
 At man kan blive Folk igjen,
 Fordi man eengang var forfalben;
 Men kommer man igjen paa Spil,
 Og bliver Væsel eengang til,
 Saa kan Du troe, man døer i Stalben.“

De guldne Dage.

Al, mindes Du endnu de glade Dage,
 Da vi som Byens skjønneste Aander stred
 Fra Mini og til Pleisch og saa tilbage,
 Bestandigt Østergade op og ned?
 Da havde hver en Dag sin egen Plage —
 Den Dag i Morgen kom jo Ingen ved;
 Nei, ned til Verden fra Caséens Ruder
 Man smilte saligt som Olympens Guder.

Man leved flot, og leved ugeneret,
 Var hjemme paa ethvert Conditorie;
 Midt i Parkettet var man stationeret,
 Og man var Abonnent paa Livoli,
 Og ude paa Alleenberg studered
 Man stadig Folkelivets Poesie,
 Og saa hver Søndag gif det for det meste
 Til Bellevue paa Hippodromens Heste.

Ja, hvor ei drev! Vi havde vistnok bragt det
 Saa vidt, som Guders Vtlinger kan gaae.
 Og de Filistre — hvor vi dem foragted,
 Hvor dybt vi ned paa deres Travlhed saae!
 Dog deres Døttre naadig vi betragted,
 Med sømme Blik hufvaled vi de Smaa.
 Et saadant Blik det maatte flux besvares,
 Vi var elstværddige — ja, Gud bevares!

I os man saae to sande Cavalerer;
 Paa vore Handsker fandtes ingen Plet,
 Vi havde Skjæg som Gardeofficerer,
 Og saa en Gjæld — jo, den var ganske net!

Jeg troer saamænd, endnu der existerer
 En lille Nest, i Fald jeg huster ret.
 Kun den og saa vort Non vi har tilbage
 Fra hine gylbne, lykkelige Dage!

Den, jeg venter paa.

Siig mig, hvis De ellers kan,
 Hvordan jeg skal faae en Mand,
 Som er net —
 Det er slet
 Ikke saa aldeles let.
 Bistnok har jeg havt en Flok
 Friere; men — jelsomt nok! —
 Alle, som
 Sidtil kom,
 Syntes jeg kun daarligt om.
 Der var ikke een, der saae
 Ud som den, jeg ventede paa.

Hans Gestalt
 Har jeg alt
 Tænkt mig — saadan halvt om halvt.

Ja, jeg skal beskrive Dem
 Hans Person og give Dem
 Et complet
 Tiigt Portrait.
 Al! det falder mig saa let;
 Altid for mit Blik han staaer:
 Høi og rank, med kulsort Haar,
 Kjæl Profil
 Trodsigt Smil,
 Næsen lidt i romersk Stil,
 Svælvet Pande, stolt og fri,
 Dine med Melancholie,
 Poesie,
 Sværmeri
 Og en heel Deel Andet i.

Mandigt Væsen, mandig Gang
 Og en Røst som Harpeklang;
 Fra hans Mund
 Strømmer kun

Bid og Løne hver en Stund.
 Men for Næsten troer jeg ei,
 Han er nogen Engel — nei,
     Gud sfee Lou!
     Han har dog
 Ogsaa Feil til Huusbehov:
 Snart er han saa gram og mørk,
 Bild og hidfig som en Tyrk,
     Snart saa tam
     Som et Lam;
 Derpaa kan De kende ham.

Møder De paa Deres Bei
 Slig en Mand, saa glem mig ei!
     Men maastee
     De kan see
 Baade een og to og tre;
 Gjør mig saa en eneste
 Lille bitte Tjeneste:
     Spørg blot hver
     Gen især,
 Om han ei er Millionair.
 Gjør saa Nogen „Ja“ til Svar,
 Saa er hele Sagen klar;

Resten maa
 Gjerne gaae:
 Han er den, jeg venter paa.

Det nye Babylon.

I de gode gamle Tider
 Babylon blev regnet for den værste By.
 Den har vist haft flemme Sider,
 Siden den er kommet i saa fælt et Ny;
 Men efter Alt, hvad jeg seer og hører
 Om Kjøbenhavn, jeg figer kun:
 Saadan et Væsen, som de r de fører,
 Førte de dog knap i selve Babylon.

Ingen By er saa forslugen
 Paa Musik og Fjas og Spas og Gjøgleri;
 Otte Aftener om Ugen
 Myldre Smaa og Store ud i Livoli.

Lybe Theatre snart Vhen tæller —
 Det la'er jeg gaae; jeg siger kun:
 At Sangerinder i hver en Kjelder
 Havde man dog knap i selve Babylon.

Der med Skjorter som Balloner
 Seer man Femaarsfrøener paa Gaden gaae;
 Koffepiger, Skurekoner,
 Alle har de Silkesløb og Strudsfjer paa.
 Knegte, der knap er en Alen lange,
 Knipser ad selve Salomon,
 Skriver og sriger, saa Folk bli'er bange —
 Turde de vel det i selve Babylon?

Herre kalder der Enhver sig;
 Pøblen har ei Blouse eller Trøie paa,
 Nei, min Sandten: den forklæ'er sig,
 Den gaaer om med Briller og i Paletot.
 Naar man nu veed, at til „Folk fra Gaden“
 Regnes Enhver, der ei er „von“ —
 Tænk saa, hvor mange der er i Staden!
 Mon der vel var fleer i selve Babylon?

Alle er de nu skinbarlig
 Greben af den røde Republiks Idee;
 Deres Blodtørst, den er farlig,
 For den er saa lumsk, den la'er sig aldrig see.
 Aldrig man hørte dem klamres eller
 Slaaes — nei, de traf paa Skuldren kun.
 Saadan en ondartet Slags Rebeller
 Kjendte man dog ei i selve Babylon.

En Litteratus.

Ja, jeg er Digter fra Ho'de til Hæl!
 Jeg var jo egentlig Examinatus
 Juris; men uden at rose mig selv,
 Saa er jeg nu en berømt Litteratus.
 Først skrev jeg Digte à 3 Mark pr. Alen,
 Ak! men som Lyriker har man det smaat;
 Derpaa jeg kasted mig over Skandalen,
 Og siden den Tid saa lever jeg flot.
 To Rigsdaler for en Spalte,
 Tre, ja fire, naar den er grov!

Man maa pebre, man maa salte,
 Liben er saa inderlig slau.
 Bare Skandale, Skandale det gjelber:
 Spark til de Store og Riis til de Smaa!
 Det er Lecture for Stue og Kjelber,
 Det kan de læse, det kan de forstaae.
 Oppe i Salene, der lamenterer man:
 „Nej, det er skjændigt! nej, det er for galt!“
 Men hvad gjør det? Overalt abonnerer man,
 Fir' Skilling Numret — og jeg er betalt.
 Alt, hvad der hæver sig over det Smaa,
 Alt, hvad der kommer en Smule i Beiret,
 Alt, hvad der glimrer — det passer jeg paa,
 Strax jeg besørger det ordentlig tjæret.
 Hvor jeg har tjæret, hvor jeg har kalfatret
 Rigsdag og Rigsraad, Ministre og Hof!
 Kneb det — ja, saa har jo altid Theatret
 Og Redacteurerne skaffet mig Stof.
 Det er Folk, som man kan bruge,
 De ta'er ingen Glæde saa let,
 De maa frem en Gang hver Uge,
 Alle kjende deres Portrait.
 Faaer Phantasien lidt Overballance,
 Eventyr — naa, de er ogsaa i Priis;

De kan benyttes som Correspondance:
 Alt er jo godt nok til Aarhus Avis.
 Jeg exporterer en Masse Fortællinger,
 Som maa forbause hver levende Sjæl,
 Tredive Kjællinger, som gjør mig Meldinger,
 Væmmer jeg — uden at rose mig selv.

En ny Vise

om, hvorlunde Hr. Madsen reiste bort, og kom
 hjem igjen.

(Sjunges omtrent som Capt. August von Smithens Vise, og
 - klinger vel til alle Instrumenter, især til Punscheglas.)

Herr Madsen, det var en fiffig Fyr.
 Til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen.
 Skal jeg nu fortælle Jer Allesammen,
 Hvorledes han drog paa Eventyr.

Her gik han, og var i slet Humeur:
 Hans niende Kjæreste havde faa't Nykker
 Og giftet sig med en affhyelig Brygger —
 Det maa dog kaldes en Malheur.

Dg ærgret han blev hvert Dieblit;
 Ja, knap det begyndte at dages, førend
 Hans Kyllere trommed Reveille paa Døren —
 Dg det er slet ingen rar Musif.

En Morgen han sad og drak sin Thee —
 Da sprang han i Beiret, og slog sig for Panden,
 Dg vælted Maskinen og Koppen og Randen,
 Dg raabte: „Der fik jeg en Ibee!

I tre Aar jeg gif som Bolontair;
 Den Stilling er jeg nu forstrækkelig kjed af,
 Dg Lønnen — den skal man just ei blive fed af —
 Jeg troer, jeg vil være Millionair!“

Saa drog han til Californien;
 Derovre i Floberne laae han og pjasted
 Dg graved og robed og skylled og vasket
 I tre Aar, før han kom hjem igjen.

Der fandt han en Poppers Mængde Guld;
 Det Meste var rigtignok Smaasand og Stumper,
 Men dog var der ogsaa forfbarlige Klumper,
 Dg hver Dag han fik sin Pose fuld.

Hans Hjemkomst, see, den var nu galant:
 Han sad i en Droschke med fire Fuxer,
 Fraffe af Sølv og forghldte Buxer
 Og Knapper af bare Diamant.

En Kone han havde ogsaa faa't,
 Til tolv Millioner — og meer — var hun Eier,
 Og saa var hun fort som en Skorstensfeier;
 For Resten det klæbte hende godt.

To Sønner han førte ogsaa med.
 See, Mutter var fulsort, og hvid var jo Fatter,
 Og derfor var Børnene ogsaa Mulatter;
 Men det kom jo ikke Nogen ved.

Til Gilde han bad den halve Stad;
 Og Rigsdagens Mænd, Magistrat og Borgmester
 Og Bispen og tolv af de pæneste Præster
 Holdt Laler, mens de ved Bordet sad.

Tracteret der blev med Viin og Punsch,
 Og Gjesterne maatte hans Lykke prise,
 Og een af dem lavede denne Vise,
 Og drak saa Hr. Madsens Staal til Bunds.

En sørgelig Kjærlighedsvisse
om
Peer og Maren.

(Læber ikke ved at synges i Sjællandsk Dialect.)

Dg hør nu, gode Venner! om I vil gi'e en Pægl,
En Vise skal jeg synges Jer om Maren og mig selv,
Om hvordan hun med List
Mig daared, og tilsidst
Forklod mig for Hans Jensen, den skjændige Gardist.

Det var i Syvogfyrre, jeg skulde til Sessjon;
Men da Sergeanten havde faa't Maal af min Person,
Saa sa'e den Officeer,
Som sad ved Bordet: „Peer!
Gaa hjem, og bliv lidt større; Du er kun ni Qvarkeer.“

Dg Knofene i Sognet, de griinte hver og een,
For de var nu saa stolte af deres lange Been;
Jeg taalte deres Spot,
Dg svarede dem blot:
„Man figer, at det Store er ikke altid godt.“

Men Sognefogdens Maren, det var nu, kan jeg troe,
 Den nydeligste Pige, der kan gaae i et Par Stoe;
 Hun var saa skjær og reen —
 Jeg kjender ikke een
 Med saadan et Par Dine og saadan et Par Been.

Og jeg gif hen, og sagde: „Stjøn Jomfru, saur og fin!
 Siig: lystet Dig at være Aertkjæresten min?“
 Men tænkt saa, hvad der steer!
 Hun svarer: „Lille Beer!
 Jeg kan dog ikke nøies med en Mand paa ni Qvarter.“

Men netop Aaret efter blev Lybsken desperat,
 Og Hver, som havde Høiden, han blev tagen til Soldat.
 See, da blev jeg nok krx,
 Stal Næsen høit i Sky,
 For nu var jeg den eneste Ungkarl i vor By.

Og alle vore Piger, de skifted Sind og Hu,
 De løb og smidsted for mig, saa det rigtig var en Gru;
 For det er engang saa,
 At naar de ei kan faae
 De Store — aa, saa holde de saa meget af de Smaa!

Saa var det samme Sommer, vi gif og vendte Hø
 Paa Engene i Krattet ved Sengeløse Sø;
 Just som jeg sad og drak
 Og spiste i en Stof,
 Saa kom der En, og sagde: „Singott!“ — og jeg sa'e: „Tak!“

Og det var netop Maren; hun kom, og slog sig ned
 I Høet lige ved mig, og saa vidste jeg Bested.
 Jeg blev saa kisteglad,
 Og før vi skiltes ad,
 Saa var vi blevne Kjærester i Stakken, hvor vi sad.

Og nu gif Alting herligt, saalænge der var Krig;
 Men dengang vi fik Stilstand, saa var min Fred forbi.
 Soldaterne kom hjem,
 Og det var ligefrem,
 At der blev gjort et Gilde for flige Folk som dem.

Men Maren og Gardisten, de dansed hver en Dands,
 Saa jeg tilsidst blev vred, og sa'e: „Nei, stop, min gode Hans!“
 Han svarte: „Lille Peer!
 Jeg tænker dog, Du seer,
 At jeg har saa't dit Nummer — husk, jeg er tolv Qvarter!“

See, saadan var min Vandring paa Kjærlighedens Sti!
 Nu løfter jeg paa Hatten — for min Bise er forbi.
 Jeg ønsker blot Enhver,
 Som har en Pige kjær,
 Gud frie ham for Gardister! — Jeg siger ikke meer.

Forsatterglæder.

So, jo! det er deiligt at være Skribent,
 Og offte sit Bid til det kjære Theater,
 Og see sine smaa bitte Indfald paa Prent,
 Og læse sit Navn paa de store Placater,
 Og hænges paa Bæggen i Lithographie,
 Og kendes af Alle, der gaaer En forbi,
 Og høre det atter og atter og atter:
 Det maa være deiligt at være Forsatter!

Sa, tant, hvilken Fryd: gennem Tidslær og Tjørn
 Og Rænker og Avind til Scenen at bære
 De Digte, man elskede som sine Børn,
 Og der see dem slagtet, Thalia til Være!

At høre de stakkels, uskyldige Vers
 Raddrækkede baade paa Længs og paa Tværs
 Af Nogle, der præker, og Andre, der pjatter —
 Na jo, det er deilig at være Forfatter!

Dg tænk saa paa Vren! At hænges med Klap
 Dg Bravo af Smaafolk i Trøie og Duxer,
 At klappes paa Stuldren, faae Raad og faae Rap
 Af Bladenes critiske Fuxer og Duxer,
 Dg vovelviis blive beleet og begrædt,
 Indtil man har redet sin Pegasus trædt,
 Dg Tæppet gaaer ned under Graad eller Fatter —
 At ja, det er deilig at være Forfatter!

Dog, hulde Thalia! min Inclination,
 Det er og det bliver Du, trods dine Nykker;
 Jeg bytter ei Lod med den største Baron,
 Ja, ikke engang med den rigeste Brygger.
 Jeg har jo min Sang og mit gode Humeur,
 Saalænge jeg lever, og — vent, til jeg døer!
 Saa — saa skal I høre, hvor høit man mig statter,
 Saa er det først deilig at være Forfatter!

Paa Fredag!

Hele Verden kalder
 Barndomstiden skjøn og blid —
 Du, den Barnealder
 Er en rædsom Tid!
 Bøger, Lectier, Skolegang,
 Præk og Skænd og Tvang —
 Gud skee Lov! jeg veed da,
 At det snart en Ende faaer,
 Thi paa næste Fredag
 Er jeg fjorten Aar.

Kan der tænkes værre
 Plage end at høre paa,
 At en voksen Herre
 Kalder En: „den Smaa“?
 Ja, der er saagar endnu
 Dem, der siger: „Du“!
 Sligt er jeg nu kjed af,
 Og, ved Gud! det siger jeg:
 Længer end til Fredag
 Taaler jeg det ei.

Andre conversere;
 Seg faaer aldrig talt et Ord,
 Og jeg veed dog mere,
 End de Fleste troer.
 Vil jeg stundom tale med,
 Har jeg strax Fortræd —
 Synes De maaskee da
 Ikke, det er Tyrannie?
 Men lad gaae! paa Fredag
 Saa er det forbi.

Tænk, jeg var i Vinter
 Paa et Bal og klædt i Blaat,
 Og min Dragt var splinter-
 ny, og sad saa godt;
 Men der inclineerte ei
 Fler end Tre for mig!
 Gud, hvor blev jeg vred, da
 Det var Drengene alle Tre —
 Men pas paa: paa Fredag
 Skal De bare see!

Til min Søster Dorthē
 Gjør jo alle Herrer Cour,

Og naar hun er borte,
 Hvem staaer saa for Tour?
 Tiden løber — tænk, hvor rart!
 Paaste kommer snart.
 Ja, vi skal vel see da
 Frøken, som i Kirken staaer!
 Gud ske Lov, paa Fredag
 Er jeg fjorten Aar!

Visen om „den lille bitte Mand“.

(Urtezt til nogle og tyve Barianter.)

Lad Andre kun synge om Alt, hvad der er stort,
 Jeg synger om det Smaa — det har endnu Ingen gjort.

Ja, synge vil jeg lige
 Saalænge, som jeg kan:

Lykkelig er den Pige,

Som faaer en lille Mand,

En lille bitte Mand, en ganske lille Mand,

En ganske lille bitte bitte bitte bitte Mand!

Fra Verden blev skabt, og til Verden skal forgaae,
 Bar alle Vengler store, og alle Engle smaa,
     Dg op i Himmerige
     De Smaa kun komme kan;
     See derfor til, min Pige!
     At faae en lille Mand.

I Krigen den Store til Garden bliver sendt,
 Den Lille bliver hjemme ved sin Kones Regiment.
     Ham kalder ingen Krige
     Bort fra sin Egtestand;
     Nei, klogeft gjør den Pige,
     Som ta'er en lille Mand.

At kysse de Store kan man jo næppe naae,
 Dg hvergang der skal kyskes paa Tærne at staae,
     Det er just ei saa lige;
     Nei, tro mig, om I kan:
     Fornuftigst er den Pige,
     Der ta'er en lille Mand.

Svor deiligt at kjæle for sig en lille En,
 At kalde ham sit „Lam“ og sit „lille Hønsbeem“!

Betænk, hvad det vil sige,
Og dersom det gaaer an,
Saa skynd Dig blot, min Pige!
Og tag en lille Mand,
En lille bitte Mand, en ganske lille Mand,
En ganske lille bitte bitte bitte Mand!

Digte af F. O.

En ny Vise

om de ærlige og velagtede Grovsmede,
hvorlunde de maae lide megen Møde og Besvær i deres
Embede og Haandtering, derhos adskillig Bedermød døie,
dog Alt omsider falder ud til en ønskelig Ende, med mere,
som denne Vise indeholder.

Saa løfte de Alle de stærke Arme,
Naar Jernet har faaet den rette Varme,
Og lyser i den sorte Tang.
De slaaer en Takt, men uden Sang.
Op, Svende! behænde sig Alle maae vende! —
Med Hammer paa Hammer de Jernstangen rammer.
Det dunker, saa Funkerne flunker i Bunker,
Saa Gnisterne hviste, og Dret maae briste,
Saa Dørene dirre, og Ruderne klirre. —
Nu har det nok for denne Gang.

Men nu kommer Mesteren frem med Randen;
 Den flummer med Allet til over Randen.
 Han ta'er sig først et dygtigt Drag,
 Og derpaa gaaer den Tag om Tag.
 „Saa drik nu, I Svampe! nu kan I slampampe.“
 De brænder, viser Tænder, om Kruset de spænder.
 „Hei munter, herunter! Hvad lunter I Klunter?
 Kom med Randen, Du Fanden! og levn til en Anden!“
 Hvor de helber og bæller, de vakkre Geseller!
 Og altid til den næste Mand.

Og Svartekul flytter sin Mytse paa Manten;
 Han griber med Fingrene fast om Hanten,
 Nu nærmer sig den store Stund,
 Da han skal skue Randens Bund.
 Saa træl nu paa Pumpen, den Sidste ta'er Slumpen! –
 Han holder for unden paa Bunden, tø'r Munden,
 Og tølber og fylber, det spøller og styller,
 Han hvæser og blæser, paa Loftet han læser,
 Og klutter og sulter, og Laaget han lukker.
 Nu er der ikke meer igjen.

Og Trip Trap, det stamper i Trav paa Gruset.
 En Rytter staaer klirrende ned for Øuset.

„Haa, haa, mit halte Hors! staa, staa!“

Den vrænger, som til Svar derpaa.

„Hei, holla, det hæfter! Slaa nu Donner, I Gaster!

Jeg befaler — betaler, om det koster en Daler,

Bringer Næring og Bjering, Foræring, Fortæring.

Der paa Broen ved Kroen, der tabte hun Skoen.

Sei op, I Gesigter! og øv jere Pligter!“ —

Saa gjør de ham den Hestefo.

Dg Puster han letter nu op ved Hoven,

Da sparker Hoppen ham ret foroven.

Han ta'er sig til sin Ryssemund,

Den Anden leer af Hjertens Grund.

„Ei, fikst Du en Kage? Hun har flere tilbage.

Hvad græder Du, Skræder? Troer Du, Mæren Dig
æder?“ —

Dg han stubber og gnutber, og Knubbene stubber,

Dg klapper saa tappert paa Skoen, og kapper

Hvert Søm omkring Randen. „Det var bra!“ raabte
Manden;

„Nu sidder den, som syet. Sæt ned!“

Men Rytteren kaster en Mynt paa Dissen:

„For Skoen er der og til Dril paa Fiffen!“

Saa svinger han sig paa sin Hest,
 Og farer bort som Storm og Blæst.
 „Hop, hopfa! lad knalde, lad falde, traralle!
 Sæt op en Galop, og stræk Kroppen, min Hoppe!“
 Den flyer i Skyer, som ryger, og flyger,
 Den tramper, og stamper i Støvet, der damper.
 Men Smedene svinke saa flinke, og vinke;
 Og derpaa gaae de ind igjen.

Og atter dem venter en anden Hebe,
 Til nok en Musik er de atter rede.
 Man hø'r sliq deilig Symphonie
 Endnu, naar den er længst forbi.
 „Hei, lystig! følg efter, og viis, I har Kræfter!“ —
 Og Hammer om Hammer det gaaer i en Klammer,
 Underfundigt, men bundigt og grundigt, attenpundigt;
 Og alt som den klingende springer, de svinger
 Den atter, saa det batter, og Skjællene spratter.
 „See saa! nu er det nok. Dyp i!“

Det klimprer ved Klinken saa fiint i Krogen,
 Og Døren gaaer op. Der kommer Nogen.
 Det er, som om et lifligt Bør
 Gik frem med Morgenrødens Skjær. —

„God Aften, min Pige! hvad Godt skal Du sige?“ —
 Hun kommer, som en Sommer med Roser og Blommer.
 De hviste og smidske poliste, og gribste
 Som Rotter de stotter til Mesterens Dotter.
 Men let hun fremtriner med yndige Miner,
 Og siger: „Nu er Dugen bredt.“

Dg aldrig saasnart er det sagt, saa slænger
 De Hammer og Skjoldfind og Fern og Tænger,
 Dg styrter ind, hvor Fadet staaer.
 Cupido jævnt bagefter gaaer.
 Saa Hurra, Courage! han gjør Mariage!
 En Smed bliver Manden, hun faaer ingen Anden.
 Thi Pogen er klog som en Snog, og bevaagen
 Mod Smeden herneben; han elsker jo Heden.
 Han gjør ham behagelig, for Qvinder antagelig,
 Han selv er og en Smedesøn*).

---

*) Smeden Vulcanus var Cupidos Stedsfader, gift med hans Moder Venus.

Et Natstykke.

Hvorledes Broder Parbricól tiltalede Punscheknud paa hans Kammer Kl. 3 efter Midnat, og derpaa begav sig sammesteds til Høise.

Kors, min Bro'er! hvad ei har rumlet!

At, jeg arme Dreng!

So' det er mig reent fortunlet;

Gid jeg var i Seng!

Hvad var det for Punsch, din Strik?

Aldrig drak jeg værre Drif.

Isd og Svovl er i dens Dunster;

Hvem har lært Dig flige Kunstler?

Hele Stuen løber rundt.

Giv mig lidt endnu i Glasset!

Hvor blev Tyden? har han passet?

Væk ham; det er ikke sundt.

See paa Lyset, Bro'er! det brænder

Snart i Piben ned.

Hjælp Du det, for mine Hænder

Vil ei ret paa Gled.

Hvad er Klokken? tre? ei saa?

Der, tag Uhret, see derpaa!

Mørkt er alting for mit Die
 Som i Gravens sorte Røie.
 Slukte Du vort Lys, Bro'er Knud? —
 Uhret faldt — jeg hør' det piffe —
 Slaaer Du Ild? — her skal det ligge —
 Ah, jeg svimler! jeg maa ud! — —

Aa, jeg fik saa Ondt! — hold ve' mig!
 Lør min Pande, Bro'er!
 Lad mig faae en Snaps; men ge' mig
 Høst en dygtig stor. —
 Tak! nu seer jeg Land igjen.
 Det var Fa'n til Dvalme den.
 Det kom af, jeg vilde lede
 Uhret op, som laae dernebe —
 See, der ligger det; hør Du,
 Lag det op! Jeg troer, det spændte
 Been for mig, dengang jeg rendte —
 Ja, min Sjæl, det er itu.

Glasfet sønder! Kassen bulet!
 Fy, hvor det er traadt!
 Naar jeg pirrer lidt ved Hjulet,
 Skal det nok bli'e godt.

Satans Uhr! er det at staae?
 Vil Du eller jeg skal gaae?
 Vi, nu skal I see for Løier — —
 — Søvnens Gud min Ise boier —
 Der gif Uhret — vist i No
 Under Bordet nu det blunder —
 Og jeg daler selv derunder —
 Kom, vi sove vil, vi to!

Frue Kirkes Uhr

i Aaret 1830.

Man siger, jeg altfor ofte staaer,
 Og at jeg sjelden rigtig gaaer;
 Men det er lutter Tant og Digt
 Af Skjelmer — hvem kan undgaae Sligt?
 Mig bør blandt Uhre høiest Rang;
 Thi allerkunstigst er min Gang.
 De andre efter Solen gaae,
 Og stundom gjør jeg ligesaa;

Men for Genier passer det ei,
At følge den slagne Landevei.
Thi gaaer jeg efter de syv Planeter
Samt alle Drabanter og Cometer,
Hurtig, langsom, fjern eller nær —
Jeg retter mig ligegodt efter hver.
Lidt, naar I sige, jeg stille staaer,
Fjirstjernerne er det, hvorefter jeg gaaer.
Lad derfor af med den Stillen og Dreien,
Jeg gaaer jo dog ingen af Jer i Veien.

Digte af J. Gwald.

Arioso

af Syngeospillet „Fissterne“.

En Bonde seer fra Ploven
Den mørke Tordensky;
Strax troer han, ræd og doven,
Nu er det Tid at flye.
Hans Qvinde breder Dugen,
Og seer saa hjerteglad,
Hvor godt, hvor trygt og slugen
Han sidder ved sit Fæd.
Han æder, mens han orker;
Saa faaer han sig en Kruus,
Og strækker sig, og snorker
Ved Siden af sit Kruus.
Saa glad kan nu den Qvinde
Lye til sin varme Krog:
Den trodsjer alle Binde,
Som hjerpede sit Strog.

Claus Kimers Gravskrift.

Her ligger Claus
Blandt andet Snavs.
Hans Krop er Sliim,
Hans Sjæl gør Miim
For Cherubim,
I Fald den ei
Gik med Niels Klim
Den anden Bei.
Den stakkels Nar
Var aldrig taus —
Det Bedste var,
Han gik til Gravs;
Derfor skal paa
Hans Liigsteen staae:
In fine laus.

Impromptu.

Her ligger Madam Godiche,
Hun faldt, fordi hun stod ikke.
Gal, Læser! bort, og røb ikke
Bed hendes Legems Boddike.

Digt af P. Faber.

Drikkevise.

Jeg brød mig kun lidet om Botanik,
Endsfjøndt den roses fra alle Kanter,
Hvis ikke det var for den ædle Drik,
Der sthyldes den bedste af Jordens Planter.
Lad Andre plukke
De sjeldne og smukke,
Jeg vælger kun den, der kan Tørsten slukke.
Ja, det gjør jeg.

Naar saa jeg har samlet et Bognmandslæs,
Jeg beder en Chemiker gaae mig til Haande;
Han leder den kunstige Gjæringsproces,
Mens Druen drager sin Kulshyreaande.
For denne Umage
Han Syren maa tage;

Seg selv beholder Champagnen tilbage
Som Biprodukt.

Men Du, som forstaaer Dig paa Steen og Metal,
Og maaler Alt efter Vinkler og Streger,
Kom, Mineralog! og studeer den Krystal,
Hvoraf jeg har slebet mit skummende Bøger.
De ydre Glader
Seg Dig overlader;
Men at bestemme de indre Grader,
Er min Function.

Saa snart Geognosten har Mangel paa Vand,
Da veed han altid, hvor han kan laane
Han stoler paa Kridtet, og borer i Sand,
Indtil det kommer derovre fra Staane.
Nei, fy for Fanden!
Det gjør ingen Anden
End Geognosten og Maadeholdsmanden.
— Ja, var det Viin!

Saa var den artefiske Brønd paa sin Plads,
Og saa var der ingen Slam ved at laane;
Seg holder mig til min Naboes Glas,
Hvad enten han er fra Stokholm eller Staane.

Saa, Broder kjære!
 Det saa maa være,
 Du kjender nok Bædsters Bevægelselære
 Som Pysfiker.

Men næsten forglemte jeg, hvor jeg var,
 Jeg mærkede ei, her var Damer tilstede;
 Vi sidde jo bænkede Par om Par,
 Som Ledene i en galvanisk Kjæde.
 Jeg bønligst beder,
 Erindrer Eder:
 Saa fremt der mangler en fugtig Leder,
 Er Kjæden brudt.

Endnu er der ingen Mangel paa Saft,
 Det mærker jeg vel, uagtet jeg drømmer;
 Jeg mærker den godt, den electricke Kraft,
 Som gjennem os Alle velgjørende strømmer.
 Saa snart den svæktes,
 Jeg ei vil vækkes,
 Men i en Dross' eller Omnibus lægges
 Og kjøres hjem.

Digt af Dr. Franchowig.

Ny Havrevise til de tolv Elskende i Vordingborg.

Bryllupsdagen den 9de Juni 1821.

Stære, store Havre,
De Stærte med de Favre;
En Høstmand stæ'r os Alle bort,
Vi har kun fort at slagre.
Kjærlighed! Du smykke
Banens korte Stykke.

Hver ta'er sin, saa ta'er jeg min,
See, det er Livets Lykke!

Fletter, fletter Grene!
Saa let de sig forene;
Og Blomstret, selv paa yngste Green,
Det sidder ei alene.

Blad med Blad sig flotter
 Fuglen Fuglen lofter.
 Hver ta'er sin, saa ta'er jeg min,
 Seg Reglen ikke rokker.

Stære, skære Brænde!
 O, vee de Pebersvende!
 Til Sengs med dem en Nathue gaaer,
 De selv der' Lys maae tænde.
 Verden dem bedrager,
 Intet ret dem smager.
 Hvo ei ta'er sin, som jeg ta'er min,
 Han bli'er sin egen Plager.

Held de Frænder gode,
 Som Barndoms Dvad forstode!
 Der sidde de, se, glade Par,
 Det Syn gjør vel til Mode.
 Derfor, dem til Ære,
 Glasjet fuldt skal være;
 Hver tømmer sit, jeg tømmer mit —
 Først nævne vi de Kjære:

Borgmestren og Fru Mine,
 Saa Grønlund og Cathrine,

Lunding med Louifemoer,
 Hr. Jens og vor Cousine,
 Daniel med sin Hanne,
 August med Mariane:
 Den Digt fortjener vel en Staal;
 Hvo bringer den paa Bane?

Væxer, ærer Stammen,
 I Søstende tilsammen!
 I Døttler, Tanter, Svigerbørn!
 Kom, synger Alle: Amen!
 Leve Husets Moder
 Glad blandt sine Boder!
 Hver ta'er Sit, men Alt er dit,
 En Slægtens elskte Moder!

Grillen, Grillen! fly, fly!
 Bort Sind behøver godt Veir.
 Et muntert Sind gjør Guld af Bly
 Og Sølvstøi udaf Potter.
 Nyder Elskovs Lykke,
 Verdens bedste Smykke,
 Du med din, og jeg med min! —
 Den Sang var værd at trykke.

Digt af Konstantin Hansen

Ole Skeie i Rom.

Dg lig'som jeg sidder allerbedst i Brokkens Bo',
Dg havde neppe faaet mig en Snaps eller to,
Kommer Vaadsmanden ind,
Gjør en Helvedes Bind,
Som han da alletidsens pleier van, den Bispenpind,
Dg saa sa'e han uden Gad:
„Den Onde splitte Dig ad!
„Fregatten skal lette; ombord strax, din Kad!“

Saa skar hun ud af Rattegat, saa det var en Lyft,
Indtil at vi fik Sigte paa Engellstemandens Kyst —
„Naa,“ tænkte sgu jeg,
„Nu faae nok et Svai
„Dine Lægge igjen, saa de gaae deres Bei;
„For I huffe vel nok,
„Sidst paa Prøvesteens Blot
„Ole Skeie stod sig tappert blandt Holmens faste Stol!“

Men Engellmanden han sad saa stille som en Muur,
 Skjøndt rigtignok jeg syntes, at han griinte lidt suur;
 Men det er nok forbi
 Med hans Filureri,
 Siden Kusken med os er gaaet sammen paa Parti.
 Og snart ved vor Aftengrød
 Paa den spanske Søs vi flød;
 Om Spaniolernes Complotter flettes inte vi os brød.

I Livorno tog Chefen mig med sig op i Land;
 Han sa'e, vi skulde hente en meget fornem Mand.
 Og saa sa'e han til mig:
 „Du skal bære min Kavai
 Og agere min Tjener, skjøndt Du lugter af Beg.“
 Og saa kom vi til Rom,
 Mens jeg tænkte mig om:
 Svordan Satan skal det gaae Dig for Pabens strenge Dom?

Paa Veien kom vi ind i en løierlig Kro;
 Jeg begjerede høfligt en Snaps eller to —
 Saa gav Berten et Griin,
 Bragte to Potter Vin
 Med et Ansigt ligesom: „der, drik nu, dit Sviin!“
 Og det gjorde sgu jeg,

Dg saa raabte jeg: „Hei!
„Hvad koster dette hersens? for nu gaaer jeg min Bei.“

„En Scudo,“ svarte Berten. — „Seg troer, I er gal;
„Troer I, vi sælge Skuden alt for en Perial?
„Nei, holdt, Kammerat!
„Vi er inte plakat.“

Men Berten han skabede sig reent desperat.
Jeg blev kjed af den Snak,
Dg en Skalle ham drak,
Saa han røg hen ad Gulvet, og glemte at sige Tak.

Dg Kom den er hellefens meer fin end Christianshavn;
Jeg besluttede at blive her til Juul og Fastelavn,
Dg saa gif jeg og drev,
Til et Fartøi vaer jeg blev,
Som blev halet over Tibren ved en gammel Ende Neb.
Dg saa raabte jeg: „Hov,
„Kammerat! med Forlov!“
Dg strakte mig agterud paa Dækket, og sov.

Dg Chafen er sagtens bleven torbnende gal,
Da han reiste om Morgenen ved første Hanegal.

Ole Steie ei han saae —
 „Hvordan Satan skal det gaae?“
 Af Styrmænden laante jeg en heel Pakke Straa.
 Men nu har jeg lært Critik —
 Lad dem ligge paa Rit,
 Til at hele den Historie er blevet antik!

For her er der Noget, som de kalde for Critik,
 Hvoraf det største Fæ strax kan vide paa en Prist
 Samt sigge paa Prent,
 Som en Haand bliver vendt,
 Hvad egentlig Geniet det stikker i omtrent.
 Strax et Kjenderblik man faaer,
 Naar paa Capitol man gaaer,
 Hvor der af den gamle Gaafesti endnu en Levning staaer.

Og her maa nok Engelfmanden stryge sit Flag,
 Alene denne Thorvaldsen kan hugge ham i Dvæg;
 Og jeg kan da ogsaa see,
 At de Danske, een, to, tre,
 De maler ham her sgu saa smaat som Fricassee;
 Og hvis han bare tør
 Komme igjen til Helsingør,
 Skal vi, den Onde knuse mig! nok ogsaa gi'e ham Smør.

Digte af F. D. Hansen.

Amalie og Henriette.

(En Scene af Hverdags-Livet.)

Amalie

(med en stor Pose fuld af Skolebøger, paa Armen).

God Dag, god Dag, min søde Tette!

Henriette.

God Dag, min søde Malle-Mo'er!

Du veed nok ikke, hvor jeg boer?

Amalie.

Jo, Du er rigtignok den Tette:

Seg var jo sidst hos Dig!

Henriette.

Ja vist;

Men jeg har faaet travlt fra sidst:

Seg gaaer til Præsten, skal jeg sige.

Amalie.

Gud! Du er lykkelig, min Pige!
 At, hvem der var saa vidt, som Du!
 Naar jeg paa Skolen tænker — uh!
 Jeg før i Graven vilde være.
 Mama vil endelig partout,
 Jeg blive skal et Aar endnu;
 Men hvorfor meer end Andre lære?
 Jeg har desuden læst et Sted,
 At Mændene kan ikke lide,
 At Konerne formeget vide:
 Saa vil de immer snakke med.

Henriette.

Ja vist! den bedste Foraars-Alder
 Med Skoletiden gaaer forbi,
 Og siden alt det Marreri
 Man sveder ud paa nogle Baller.
 Men, Malle! — nei, hvor det er rart,
 At undervises saa hos Præsten
 Om Pligterne mod sig og Næsten —
 Og tænk, hvad der os venter snart!
 Man bliver neppe confirmeret,
 Før man er stor og klog og smuk;
 Man bliver hjilft med dybe Bux,

Til Bal og Selskab inviteret.
 Naar man ad Gaden tripper hen,
 Sig fine Cavalerer vende,
 Og hviffe sagte: „Saae Du hende?
 „Det var en deilig Pige, den!“
 Og naar man i Theatret træder,
 Da seer man Herrerne paa Sit,
 Som Speidere, med væbnet Blik,
 Og i hveranden en Tilbeder —

Amalie.

O, ti, Veninde! Sorgens Tand
 Fortærer snart min Ungdoms Rose.
 Der maa man rende med den Rose
 For Lud og for det kolde Vand!
 Og Herrerne — mit Hjerte bløder —
 Knap vige vil en Fingersbred,
 Om man har Fortogs-Rettighed,
 Naar man paa Gaderne dem møder.
 Og vil man lægge nu og da
 Lidt Adel, Værdighed i Væsen,
 Strax kaster Verden En i Næsen:
 Riis, Skolebarn, etcetera!
 Ja, naar man end'lig langt om længe

Faaer Røgen af en Dandsfjal,
 Saa er det kun et Børnebal,
 Og Cavalererne kun Drengel
 O, det er ikke nok endnu,
 Jeg Smertens bittere Kalk maa tømme:
 I Skolen skal man sye og sømme,
 Og Lærerne de sige: „Du“!
 Og hvad kan arerørigt være,
 Som sorte Gul og Stammefrog?
 Og hvad er for en Pige dog
 Saa dyrebart, som hendes Ære?

Henriette.

Veninde! fat Dig i din Nød;
 Jeg stuer Hjælpen i det Fjerne.

Amalie.

Mig blinker ingen venlig Stjerne;
 Den Skole bliver vist min Død.

Henriette.

Nei, lev, og nyd med Fryd Minuttet,
 Spild ei med Tant din Ungdoms Drøm!
 Bliv doven! hører Du? forføm!

Amalie.

Sa — ja! jeg vil — det er besluttet!

(Bludfæltig dødt.)

Dog, hvis til Løn min Stræben faaer,
 At jeg skal gaae der nok et Aar:
 O, da forglem mig ei, Veninde!
 Og skjent en Taare til mit Minde. —
 Men, Jøsses! Jøsses! hører Du?
 Ni slaer den, Ni! Hvad gjør jeg nu?
 For silde kommer jeg i Skolen —
 O, Gud! han sidder alt paa Stolen;
 Nu faaer jeg da saa mange Skjend!
 Farvel, farvel! Vi sees igjen!

(Amalie render, det Bedste hun har lært, og Bøsen sventrer hende om Sølene.)

Henriette (alene).

Far hen! — Men, Himmel! nu er Vokker løs:
 Hvad vil min Dre, hvad vil Verden sige,
 At jeg, en næsten confirmeret Pige,
 Staaer her og sværmer med en Skoletøs?
 Bort, gamle Nykker! bort fra Paradiset!
 Forsvinder, Skygger fra den svundne Tid!
 Jeg staaer ei længer under Skoleriset;
 Nei, Sette! Du har stridt den gode Strid!

Mig vinker Baarens, Glædens, Elskovs Alder:
 Den er saa deilig, sig de, saa sød!
 Der sidder man i Lundens taufe Skjød,
 Mens Natteduggen vaad paa Kjølen falder;
 Saa seer man op til Maanen, sukker: at!
 Den Elfte Haanden ta'er, om Hjertet beder;
 Han faaer det da, fremjubler: „Lustind Tak!“
 Og første Kys besegler Pagtens Eder.
 At! alt som Barn jeg aned det saa glad;
 Og naar paa Nytaarsvers jeg saae ham smile,
 Den lille tykke Dreng med sine Pile,
 Da sølte jeg et sødt: jeg veed ei hvad.

Farvel da, Barndom med de stille Glæder!
 Farvel, Du Skole med din Fryd og Bæ!
 Farvel, I Gader! og farvel, I Stræder!
 I skal mig aldrig meer med Posen see.
 Jeg blæser høit af Jer og hele Resten;
 Min Bane slynger sig i Roser frem.
 Jeg gaaer — ja, for det Første gaaer jeg hjem,
 At læse lidt paa mine Sprog til Præsten.

Communisterne.

Til Ulvens Hule Ræven gif:
 „Min Bei fornylig just mig førte
 „Forbi de Lærdes Republik;
 „En herlig Lære der jeg hørte.

„Den billig er, saa klar derhos,
 „Og Folk den Communismen kalde:
 „Den Arme ta'er den Riges Gods,
 „Thi Alting fælles er for Alle.

„Seg har nu aldrig kunnet faae
 „Den Lærefætning af mit Ho'de,
 „At Gaafesteg blandt Andet maa
 „Betragtes som et fælles Gode.

„Derfor af Bondens Gæs jeg kneb,
 „Men var dog stundom lidt generet;
 „Man faaer paa Tingen bedre Greb,
 „Naar den er først legaliseret.“

Betænkksom Ulven gav til Svar:

„Den Communisme sært mig hover.

„At Lam og Gæs man fælles har,

„Det altid strengt jeg holder over.

„Gaa da, min Ven! til Bondens Stald;

„Tænk paa Begrebernes Forandring,

„Dg huft: Du gaaer i lovligt Kald!

„Det skal Dig styrke paa din Vandring.“

Dg Ræven gik, og tog sin Gaas;

Han ei den ringeste sig hented.

Til Hjemmet styred han sin Raas;

Der Ulven alt som Gjest ham vented.

Et Blik kun stiftede de To,

Før Ulven, resolut i Grunden,

Slog ind i Gaasens Krop sin Klo,

Dg Stegen rev sin Ven af Munden.

Han streg: „Er her i Landet Lov?“

Da viste hiin de skjønnede Lænder;

Hux Ræven taug, og mumled flau:

„O, Høiforræderi blandt Venner!“

Men Usven smilte: „„Ven! ei, ei!
 „„Hvor kan Du slikt paa Hjertet lægge?
 „„Hvad Du har stjaalet, røver jeg:
 „„Vi er jo Communister Begge!““

Frierdagene og Egtstanden.

Blandt Alt, hvad over Jordens Flade
 Kan gjøre Gavn og gjøre Skade,
 Og bærer Præg af Tidens Tand,
 Er Jugenting paa hele Kloden,
 Saabel hos os som Antipoden,
 Selv ei engang Parisermoden,
 Ustabdigt som en Egtemand.

Alt, Efteren og Egtemanden
 Har samme Liikhed med hinanden,
 Som mørke Nat med lys Dag!
 Hvo har ei hørt en Kone klage,
 Saafnært hun faaer en Egtemage:
 „D, Gud! de søde Frierdage!
 „Det var en ganske anden Sag!“

Da stod han tidt paa aaben Gade
 Og sang en kjælen Serenade,
 Saa Maanen selv blev ganske rørt.
 Nu derimod, han staaer i Salen,
 Gaaer Sangen over til Befalen
 Og lange Steder af Moralens,
 Som klinger overmaade tørt.

Da svor han Hevn ved Død og Pokker,
 Naar Zephyr blot paa Hofefolker
 Foer over Barmens Alabast.
 Nu glemmes baade Hevn og Straffe,
 Nu skal der stientes Thee og Kaffe,
 Det hedder lux, at hun skal staffe,
 Og det skal være i en Hast.

Da fløi hans Sjæl paa Glædens Binger,
 Naar Enden af den lille Finger
 Sam rattedes af hans Hjertenskjær.
 Nu lægge Kynter sig paa Banden,
 Og Hymen har udsluttet Branden;
 Nu hedder det hos Vegtemanden:
 „God Dag, mit Barn! see, er Du der?“

Da ønske man sig kun i Stoven
 En lille Hytte tæt ved Boven,
 Som ruller i det hvide Sand;
 Der skulde man, liig Sommergjesten,
 Opflaae sin Bo ved Sølvbækken,
 Og leve høit i Rosenhækken
 Af Kjærlighed og Kildevand.

Nu, man er bleven Egttemage,
 Vil Kildevandet ikke smage,
 Og Andet faaer man ikke frit;
 Nu blive stumpe Netter vraget,
 Skjøndt Pokker Pengene har taget;
 Og Amor har saa tidt bedraget,
 At han har ikke meer Credit.

Da foer han, vims som Hvirvelvinden,
 Bestandigt rundt om Elsterinden,
 Og tjente hendes Luners Spil.
 Nu spilles omvendt samme Scene,
 Nu maa den stakkels Kone tjene,
 Og dertil føier han alene:
 „Hvad har man ellers Koner til?“

Som sagt: i Friertidens Dage
Maa Amor selv i Aaget drage,
Dg Alting lystre Pigens Sind;
Men har man først ved Altar=Eben
Realiseret Kjærligheden,
Saa spænder hun sig selv i Steden,
Dg Elskovsguden passer ind.

Thi vil jeg unge Piger bede,
Forsigtigt mellem Mænd at lede;
Gud veed, der er en skønne Flok!
Dog hvis endda de faaer en Nylke,
Saa lad dem føle deres Nylke;
Gjør dem jaloux, naar de er trygge:
Saa bedre de dem sikkert nok!

Digte af D. S. Heiberg.

Til Jer.

Et Par af vore mindste Critici
Den Bane har at sige: „Vi“.
Hvad Pokker stifter dog deri?

Maaskee det er, fordi
Enhver ei ene staaer for alt sit Smøteri,
Men er i Handels-Compagnie
Med Ser, med Syd, maaskee med Ti
(Foruden andet Samqvems Mastepi,
Som her jeg springe vil forbi).

Maaskee det har sin Grund deri,
At ogsaa Majestæter sige „Vi“.
Men er der mindste Sympathie
Imellem Majestæt og Critici?
Ja, da hver Entelt seer i Recensenterii,

At hans Rival er blind paa Kundskab og Genie,
 Maa Hver, som dette seer, pardi,
 Troe, han er selv for Blindhed fri,
 At følgerig eet Die staaer ham bi,
 Hvormed som Konge han med Lov og Politie
 Den Stat behersker, som hver Blind er Borger i.

Maaskee det er af Had til al Philosophie,
 Der, naar den faaer et Stof, strax seer et Seg deri,
 At disse gode Critici
 Multiplicere det til Bi,
 For i en Ruf at faae Artiklen ganske fri
 For al den Eenhed, som tilovers var deri.

Men snarest er det nok, fordi
 Hver, skilt fra sine Fem, forbandet af de Ni,
 Greb Pennen ved Apollos Naseri,
 Og fik saa meget Grovt, saa meget Dumt deri,
 At, hvis han ei det undertegned „Bi“,
 Blev han ein ganzer Dachs, ein ganzes Vieh.

At hvert af mine Niim til Eder siger „I“,
 Det kommer af, at I Jer titulere „Bi“.

Seg.

Tjenstagtighed.

En Fabel.

Tjenstagtighed det er en herlig Dyd;
 Ei sandt, Enhver er af den Mening?
 At offe sin for Andres Fryd,
 Til Hjælp at komme ved den mindste Lyd,
 Forhindre Splid og virke til Forening —
 Den Dyd, hos Qvinde som hos Mand,
 Bist aldrig nok berømmes kan.

Men her det gaaer dog som med andre Dyder:
 Hos Den, som ei har Indsigt eller Smag,
 De vorde meget let til Lyder
 Og Andre kun til lidt Behag.
 Det er ei nok, at Dyden øves;
 Paa Maaden kommer meget an,
 Og til Tjenstagtighed behøves,
 At Villien er parret med Forstand.
 Ved Tjenester, en uopdragen Herre
 Beviser os, vi komme let tilkort;
 De ligne Euren, som er stundom værre,
 End Sygen, der skal jages bort.

En Anekdote maaskee bevise kunde
Den Sætning mere klart, end alle Grunde.

I Sverrig var en rig Magnat,
Som levede paa Landet, indgetogen;
Han brød sig ei om Hof og Stat,
Og ingen Dmgang havde han med Rogen.
Thi tog han i sit Huus en Bjørn
(Maaskee af Lyft til Næsten at begave,
Maaskee fordi han vilde Selstas have),
Kort sagt: en laplandsk Bjørn, som under trange Kaar
Var gaaet lidt Syd paa for at søge Næring,
Men fandt den samme knappe Læring
Og lod af Sult sig fanges ved hans Gaard.
Han opdrog den med Flid og Møie,
Han sparede Intet paa en god Dressur;
Den havde selv en hyppelig Natur,
Som lod sig efter Mandens Dnske bøie.
Med den han deelte nu sin Velstands Goder,
Den blev hans Dmgang, blev hans Ven,
Den blev hans Søn, den blev hans Broder;
Og Bjørnen, som var god, gjengjældte det igjen.

Den blev ei indbildst over al den Ære,
 Den holdt sig ei for fornem eller stor
 Til, som nu Leiligheden kunde være,
 At varte op ved Herrens Bord,
 At bære Vand, at hente Brænde,
 At trække Støvler af og paa,
 At stoppe Piber, Fjibibus at tænde,
 Og bag paa Herrens Bogn at staae;
 Thi Bjørnen fandt, ved Lyset af Forstanden:
 Den ene Villighed er værd den anden.

Engang — det var en deilig Sommerdag —
 Fik Herren Lyft til at spadsero;
 Den gode Bjørn gif efter ham i Mag,
 Og bar hans Kappe, Paraply med mere.
 Omfider paa en yndig, græskædt Plet
 Tog Manden, som af Vandringen var træt,
 Et landligt Leie, hvuilde, som han kunde,
 Og luffed Vinene, som for at blunde,
 Mens den paapaselige Bjørn fik Lov
 At vaage ved hans Side, mens han sov.
 Tjenstagtig var den; saadan her man seer'en,
 Det hører ganske med til Characteren.

Om lidt var Manden sovnet ind.

Da hørte Bjørnen Noget summe;
 Det var en lille Myg i Aftnens Bind.
 Den gode Bjørn begyndte stærkt at brumme;
 Men Myggen satte sig paa Mandens Kind,
 Og uforstyrret af det barske Næsen,
 Den fløi fra Kinden lige hen paa Næsen.
 Da tænkte Bjørnen i sit stille Sind:
 „Du vil Dig ikke pakke med det Gode?
 „Nu vel, saa skal jeg slaae Dig ned for Føde.
 „Svad jeg min Herre skylder, vel jeg veed;
 „Nu skal han Prøve faae paa min Tjenstagtighed.“

Som tænkt, saa gjort. Sin Pote høit den hæved,
 Og slog et Slag, hvorved selv Jorden bæved,
 Og traf — ja, Myggen var i samme Stund
 Til sine Fædre gaaet; men Manden? —
 O veel hans Dine, Næse, Mund,
 Ja, Hagen selv og Panden
 Var ikke til at skjelne fra hinanden.

Den gode Mening, afskilt fra Forstand,
 Bist aldrig kommer i sit rette Hjørne.
 Moral: Saa fremt Du det undvære kan,
 Tag aldrig imod Tjenester — af Bjørne!

Digte af P. H. Heiberg.

Laterna magica.

Kommer, hvo som komme kan!
Kommer, Mand og Dvinde!
Sjønne Kariteter man
Ser hos mig skal finde.
Min Laterna magica
Seer I her — etcetera
Faaer I for en Styver.

For en Styver skal I see,
Hvad I aldrig venter:
Himmel, Jord og Helvede,
Sexten Elementer;
Aander hugne ud af Steen,
Mennesker paa fire Been,
Køer og Faar paa tvende.

Her staaer Eva med Corset
 Midt i Edens Have;
 Adam paa en fransk Keinet
 Sulten sees at gnave.
 Kommer saa en Bosniat,
 Gi'er dem hver en ussel Frat
 Og af Haven driver.

Noahs Ark for Storm og Bind
 Som et Brag hist flyder;
 For i Havn at komme ind
 Efter Lods han flyder,
 Men sit Keberi til Sorg
 Strander paa Amalienborg
 Mellem to Palai'er.

See, hvor Rachel Joseph kan
 Trække ud af Kjolen!
 Her staaer Josua, hendes Mand,
 Der kan kuffe Solen.
 Her gaaer Ruth og sanker Korn,
 Moses med to store Horn,
 Potiphar med større.

Seer I her Kong Salomon,
 Som en Løve dræber?
 Siden i et Strømpebaand
 Dalila ham slæber;
 Saa med Kjæsten af et Faar
 Han i Polen tappert slaar
 Tusind Insurgenter.

Lille Goliath saa rast
 Kæmpen David kræver,
 Slaaer ham i hans Pandebraff
 Med to knytte Næver.
 Siden med sin Lollekniv
 Ta'er han Resten af hans Liv
 Fra den lange Nækel.

Abfalon sig ved sit Haar
 Hænger og afliver.
 Underfogden hos ham staaer,
 Skæ'r ham ned, og skriver:
 „Salig Herren var et Fjog;
 Han begravet maa, men dog
 Ikke af Studenter.“

See Kong Saul saa nydelig
 Klædt i rødt Manchester;
 Han vil separere sig
 Fra sin Dronning Esther.
 Tamperretten bukker sig,
 Dømmer: „Konge! gift kun Dig
 Med din Marskalks Kone.“

Urias som røde Gulb
 Elskte sin Cousine,
 Skjeldte Kongen Huden fuld
 Med sin Bispemine.
 Saul til Korset krybe maa
 Og i Frue Kirke staae
 Aabenbare Skrifte.

Saul bag Dret skrev den Tort,
 Lod ei Hevn formode,
 Spilte saa med Bispen Kort,
 Og fik brav til Gode.
 Sagen til Proces nu kom;
 Hof- og Stadsret fældte Dom:
 „Urias bør henge!“

„Laf, Herr Dommer! Laf, min Ven!“
 Høertes Saul at tale;
 „Kan jeg tjene ham igjen,
 Har han at befale.“
 Urias blev hængt, som sagt,
 Og i Galgebakken lagt
 Af en Hoben Slaver.

Her staaer Holophernes og
 Bathseba, hans Kone,
 Der ved Hjælp af mangt et Drog
 Staffer ham en Krone.
 Som en Folkeben saa brav
 Sun hans Hoved hugger af,
 Medens Helten sover.

Her er Jericho, hvis Muur
 Donqvotter hyde
 Blæses ned med Horn og Luur,
 Men som ei vil lyde.
 Heel betuttet udenfor
 Emigrant-Armeen staaer,
 Og den Muur forbander.

Her er Sodoma, see her!
 Læt ved Donaus Bredder.
 Jonas paa en Kro I seer,
 Som Hvalfisken hedder;
 Her han sig tre Dage holdt,
 Draf, og spillede Styrvolt,
 Og i trende Nætter.

Seer I her en Jordens Gud
 (Konge vil jeg sige)?
 Han var eller blev en Stud,
 Og kom fra sit Rige.
 O, gib ingen Konge maa
 Meer paa alle Fyre gaae
 Eller Kløver æde!

Her er den forlorne Søn,
 Som fra Frankrig kommer,
 Der vel sin fortjente Løn
 Faaer til næste Sommer!
 Gid han en Ulykke faae!
 Troer han, ei vor Jord kan staae,
 Om der ei var Konger?

Her med Bungen Judas staaer;
 Han var kuns en Staader,
 Før han til Pilatus gaaer,
 Og hans Ben forraader.
 Kongen trykker glad hans Haand,
 Skjenter ham det hvide Baand
 Og Pension i Raade.

Dette Planteværk, her staaer,
 Maae I lære kjende:
 Kommer I derudensfor,
 Seer I Verdens Ende.
 Gamle Sole ligge der
 Og forslidte Maaners Hær,
 Hvoraf Stjerner klippes.

Seer I Verdens sidste Dag?
 Hør, Reveilten lyder!
 Torden, Lynild, Slag i Slag,
 Grave gjennembryder.
 Døde stige op igjen,
 Nogle gaae til Himmelen,
 Mange gaae til Fanden.

Men skal Verden længe staae,
 Jeg til Mad kan trænge,
 Og hvor skal jeg den vel faae,
 Naar jeg ei har Penge?
 Kaster derfor i min Hat,
 Før jeg siger Jer Godnat,
 Hver en lumpen Styver!

S a n g

af Syngespillet „Chinatarerne“.

Man kan i Slutteriet leve
 Saa herligt og saa godt,
 Som nogen Junker eller Greve
 Paa noget andet Slot.
 Til ingen Ting man der kan trænge,
 Naar man har Penge;
 Og naar man er med Stedet lidt bekendt,
 Man lever excellent.
 Det er den største Feil, jeg veed om Slutteri,
 At man er ikke der aldeles fri.

Man spiser i sin trygge Bolig,
 Af hvad man har, sig mæt;
 Paa Straa man sover ganske rolig,
 Naar man har spist sig træt.
 Der spædes Vand i Bacchi Gaver
 For svage Mæver;
 Og hvo Mixturen ei betale kan,
 Bli'er frist af bare Vand.
 Det er den største Feil, jeg veed om Slutteri,
 At man er ikke der aldeles fri.

Af brave Mænd og smukke Qvinder
 Det Slot er frequenteert;
 Og naar man der ei Selskab finder,
 Bli'er Verden reent forkeert.
 Der findes Helte og Cujoner,
 Sa selv Baronier.
 Der Lutheran og Catholik har Sted,
 De arme Jøder med.
 Det er den største Feil, jeg veed om Slutteri,
 At man er ikke der aldeles fri.

Der spilles, svires, harceleres
 Med Slotsforvalteren.
 Der stundom og illumineres
 For een og anden Ven.

Kort sagt: man lever der tilsammen
I Fryd og Gammen;
Og hvem der boer, og flytter glad derfra,
Er en Etcetera.
Det er den største Feil, jeg veed om Slutteri,
At man er ikke der aldeles fri.

Digte af Johannes Helms.

En sørgelig Vise

om, hvorlunde en Mand i Sverrig stød sig paa en
for Almeenheten let fattelig Maade, saa at han gif ud
som et Lys.

Nu vil jeg indvie Jer i
Historien om en Person,
En svensk Constabel i Sverrig,
Som stød sig med en Kanon.

Han var lidt hidfig i Blodet,
For Næsten god og reel;
Nu havde han sat sig i Ho'det,
At han vilde slaae sig ihjel.

Han tømte sin Brændeviinsflaske,
Og smed den paa en Bastion;
Saa krøb han med Sabel og Laste
Paa Hovedet i en Kanon.

Eigaren, han havde i Munden,
 Til Lunte benyttede han,
 Thi da han var kommen til Bunden,
 Den tændte Kanonen an.

Men Bakkens- og Knebelsharter
 Sved først af den svenske Kad,
 Derpaa i tusinde Parter
 Constablen splittedes ad.

En Finger blev funden ved Stagen,
 Et Die og Næsen ved Lund,
 Et dygtigt Stykke af Vagen
 Neddumped i Drefund.

Fra Kronborg man det observerte,
 Det gav en stor Confusion,
 Til Staden de telegraffeerte:
 „En Seiler af ny Construction!

„De Allieertes Marine
 „Et mere behøves vil;
 „Det er Lord Cochranes Maskine,
 „Der styrer ad Kronstadt til.“

Som Lemmerne Byger og Kjølen
Blev spredt til Lands og til Vands;
En Byreknap fandt man i Polen,
Men det var nok inte hans.

Men Folk der paa Stedet beretter,
Og det maa mærkes især,
Han døde først Dagen e'ter
Af Mangel paa Luft og paa Vær.

Paa Prent har jeg læst det i „Liden“;
Men Sandheden simpel og nøg'n
Er, at det er længe siden,
Saa længe, at det er Løgn.

V i s e.

Jeg har været til Middagsmad
 Oppe hos Kongen paa Slottet;
 Der sad Grever og Bønder paa Rad,
 Mens vi med Maden os gotted.
 Der sad Store, og der sad Smaa,
 Der sad Spønnek med Sporer paa.
 Ja, jeg har været til Middagsmad
 Hos Kongen i Dag.

Orsted sad pyntet som en Lakai,
 Eschering, Rugaard og Hage,
 Saa en Professor, og saa kom jeg,
 Aldrig har jeg seet Mage.
 Ejnere skjenkede, mens vi sad
 Og kunde drikke saa meget vi gad.
 Ja, jeg har været til Middagsmad
 Hos Kongen i Dag.

Kors dog for al den Mad, der gif med!
 Der blev vist æbt et Par Stude.
 Ingen dog aad som den Satans Smed,
 Søren Jensen fra Kude,
 Og saa min trofaste Ven Gomard,
 Søsjes Navn, sille Bidder han ta'er!
 Ja, jeg har været til Middagsmad
 Hos Kongen i Dag.

Monrad fik Bugt med en heel Postei
 Med et Par Vender til Fylbing,
 Zahle, som sad ved Siden af mig,
 Fik kun en halvvozen Kylling.
 Sags mig lærte, at et Glas Biin,
 Det er den ypperste Medicin.
 So, jeg har været til Middagsmad
 Hos Kongen i Dag.

Og der blev ført en lærd Pasfiar,
 Hansen stak dem dog Alle.
 Søsjes Navn, sikken Reie han har!
 Det gif som Kjep i en Stralsde.
 Selv jeg tale ret gjerne gab,
 Men jeg vidste kun ei om hvad;

Men jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen i Dag.

Kjære Venner, som lytte hertil!
Seg er en enfoldig Bonde;
I kan troe, og la'e vær', om I vil,
Mere fortælle jeg kunde.
Men hvor I færdes paa Land og Vand,
Huff kun, at jeg er Rigsdagsmand,
Og jeg har været til Middagsmad
Hos Kongen i Dag.

Digte af H. Berg.

Bryggerens Jeremiade.

Das Menschenvolf mich ennuhuret,
Ja, selbst der Freund, der sonst passabel.
Das kommt, weil man Madame tituliret
Mein süßes Liebchen, so süß und aimabel.
H. Heine.

Jeg horer tidt af een og anden Ven,
Jeg ansees for den lykkeligste Brygger,
At Alting fører mig, hvor jeg vil hen.
— Nei, Godtfolk! jeg veed bedst, hvor Stoen trykker.

Vel er det sandt, jeg har min egen Gaard,
Og uden Priroteter og Restancer.
I Stalden begge mine Væster staaer;
Og spændes de for Vogn, pas paa, de dandser!

Jeg har en Rid'hest for min egen Mund,
En holsteenssk Kurbevogn med fire Sæder.
Hver Søndag ta'er vi ud til Stottenlund,
Og frydes ved Naturens mange Glæder.

Og sandt det er, jeg har en Deel forud;
 For hvor jeg kommer, bli'er jeg respecteret.
 Min ældste Søn stod øverst, det veed Gud,
 Da han i Paaften sidst blev confirmeret.

— Men hermed er det ikke gjort. Enhver,
 Om ogsaa Lykken søied ham for Næsten,
 Maa dog bekjende, at hun her og der
 Har endnu mere favriseret Næsten.

See, nu er jeg en grumme holden Mand,
 Og commanderer glatvæk i min Stue.
 Hvad hjælper det, naar jeg dog aldrig kan
 Faae Kjællingen derhjemme gjort til Frue?

Og hvad der egentlig er værst derved,
 For ellers jeg mig Pokker derom lerer,
 Det er just det, at de, vi omgaaes med,
 Er næsten lutter Borger=Officerer.

Og har vi saa engang lidt Mastepi,
 Lidt Selskab, som jeg sætter, med det samme,
 Er Mutter i det hele Compagnie
 Bor Herre Død den eneste Madame.

See, det creperer! det veed Gud, det gjør!
 Og derfor er det evige Capitel,
 Min Kone standser ved, naar blot hun tør,
 At jeg partout maa skaffe mig en Titel.

Men det er ikke gjort som sagt, Madere!
 Folk er saa curieuse her i Staden.
 Jeg troer, man finder før en Secretair
 End Karlens Titel liggende paa Gaden.

For skjøndt jeg tidt har speculeret paa
 Adskilligt, som jeg tænkte skulde gjøre't,
 Jeg mærker, det vil ikke rigtigt gaae,
 Hvor meget jeg endog har villet smøre't.

Som nu at blive Borger=Officeer,
 Det har jeg selv fordærvet med Attesten;
 Jeg svor mig fri — som det saa ofte steer —
 Og gif med spanske Fluere under Vesten.

— For øvrigt maa jeg sige til min Trøst,
 At de, vi omgaaes med, de er galante:
 De sige Frue, saa det er en Lyft,
 Til Kjællingen og til min rige Tante.

En fornem Mand — S kender ham, jeg troer;
 Han sidder i Collegiet, den samme —
 Han siger, naar han spiser ved vort Bord,
 For ingen Priis til Kjællingen Madame.

Og ellers Fleer, der spise tidt hos os,
 Og kende rigtigt til den fine Tone,
 De sige, Rangforordningen til Trods,
 Min lille rare Frue til min Kone.

Men — denne Herlighed er ikke stor;
 For mens min stakkels Kone staaer og neier,
 Stu'pigen, seer jeg, lurker udenfor,
 Og sniiser, mens hun lader, som hun feier.

Nei, det har ingen Art! Det er for galt!
 Jeg har nu altid holdt af det Keelle:
 Kan jeg ei brygge med mit eget Malt,
 Saa la'er jeg være, det kan jeg fortælle!

En lille Fortælling.

Den Kunst, at døe, naar Død og Doctor kalde,
 Man skulde troe, var neppe noget svært;
 Den øves ud med Færdighed af Alle,
 Og er en Kunst, der aldrig bliver lært.
 Det er et Spring, et Slags Saltomortale,
 Der springes bedst, naar vore Kræfter dale;
 Et Spring, som mangen Krøbling sprang
 Saa sikkert som den salige Paran *).
 Thi alle Dødelige have
 Til denne store Kunst en medfødt Gave.

Men den, jeg synes, nok saa lette Kunst:
 At stille selvopfordret sig ved Livet,
 Den kræver et Talent, der ei blev Alle givet;
 Og Mangens Haand forsøgte det omsonst.

*) Paran, en i sin Tid berømt Liniedanser. ♣

— Saavidt min Indgang, og jeg iler til
 Den stakkels Bondekarl, om hvem jeg vil
 Fortælle dem en Anecdot. Han hed
 Niels Andersen, fra Fyen, saavidt jeg veed.
 Han var af kort Begreb, et sælle Skrog;
 Men da han ofte taug, og loe saa smøret,
 Og gjerne svared tver, saa troede man dog,
 Han havde det i Grunden tykt bag Øret.
 For Næsten var han sær og egen
 Og let forknytt, naar Noget var i Veien.

— Han havde længe gaaet omkring i Laaget
 Og siensynligt grublet over Noget.
 En Dag omsider, da han sad og drak
 Med Byens Folk i Kroen, tog han Ordet,
 Idet han reiste sig fra Bordet,
 Og sagde Hver især saa mange Tak
 For deres Kammeratskab: „Seg vil drikke
 En Pøgl med Jer, for siden kan jeg ikke;
 I Aften stilles jeg fra Jer.“ — „Hvorhen?“
 Man spurgte ham. Han svared dem igjen:
 „Seg vil ta'e Livet af mig.“ Da man loe,
 Saa vedblev han med usforstyrret Ro:
 „Ja, lee kun I! Seg har engang den Tro,

At det gaaer mig som hele min Familie.
 Hveranden af dem har jo hængt sig. Jeg,
 Det veed jeg godt, skal gaae den samme Vej,
 Om ogsaa det er mod min Villie.
 Naa, Godtfolk! gi'er mig sidste Gang en Taar,
 Og drikker paa min Sundhed, før jeg gaaer."
 Med disse Ord gik Niels sin Vej. De Andre,
 Der troede Karlen stjænted, lod ham vandre.

Det kunde synes sært, at Niels
 Med sliq Ubøielighed tænkte,
 Det var et Arvegods, naar han sig hængte;
 Og dog er sliqt begribeligt tildeels.
 I een Familie gaaer Rang og Titel
 Og Uniform i Arv, det seer man tidt.
 I een gaaer Rød og Sammer og en Kittel
 I Arv — det bliver heller ei bestridt.
 I een, jeg mener da — og hvorfor ikke? —
 Gaaer som i Arv fra Søn til Søn — en Strikke.

Men for igjen at komme til vor Helt,
 Han gik i Skoven ud, betænkte sig ei længe,
 Men sagde blot Farvel til Mark og Skov og Bænge,
 Og — hængte sig.

En Timestid og mere

Var gaaet, da kom en Huusmand, der hed Hans,
 I Stoven ind, just ei for at spadsero
 Og hore Nattergalen tremulere;
 Det var hans Agt, saasnart han saae sin Kands,
 At lette Træerne for nogle Grene,
 De ellers maatte bæve paa alene.
 Hans Niemed
 I Korthed var, at stjæle Ved.
 Han saae sig om
 Til alle Sider først, om Nogen kom;
 Og hæved derpaa Øren for at stille
 Fra Stovens største Væg en mægtig Green —
 Da klang det: „Hans, lad vær!“ — og atter blev det
 stille . . . .

Af Stræk han næsten blev til Steen.
 Hans første Tanke var, han vilde
 Til Flugten bruge sine Been;
 Men, ah! han fandt, at det var lidt for silde.
 En kraftfuld Haand — det overløb ham koldt —
 Sam ovenfra i Kraven holdt;
 Og atter streg det: „Hvis Du ikke smider
 Din Øre, skal jeg ruske dine Sider!“

Han smed den, stønede høit, og spurgte: „Hvem
Er Du, der holder paa mig saa gefærlig?“

— „See paa mig,“ svarede det, „brug dine Fem!“

— Han saae og streg: „Nei, jeg er aldrig ærlig —

Det er jo Niels, jeg tigger om Qvarteer.

Hvad sidder Du i Træet for? Du leder

Nok efter Fuglereeder “

— „Nei, jeg har bare hængt mig, som Du seer.“

— „Har hængt Dig? og kan snakke?“

Og tage fat saa hardt i Godtfolks Nakke?

Hvordan har Du Dig hængt?“ — „Om Livet.“ —

„Naa!

Ja, saa kan jeg forstaae.

Hør, veed Du hvad, Niels Andersen! at hænge

I Træet der, det duer ikke længe.

Stig Du kun ned, og hjælp mig med

At faae lidt Brænde og lidt Qvas affed;

Saa drikker vi en Bægl for mine Penge.“

Niels Andersen var, sandt at sige, fjed
Af denne Dinglen i et Loug i Træet;
Han havde Ondt i Siden og i Knæet,
Og kort og godt — vor Helt steg ned,
Og hjalp den Anden med at stjæle Bed.

Da det var gjort, saa gif de begge
Ad Hjemmet til med deres Brændesælke.

Den næste Dag, da Hans igjen
I Kroen stødte sammen med sin Ven,
Saa sa'e han: „Hør nu, Niels! Du maa
Forklare mig en Ting, jeg speculerer paa.
Det faldt mig ind, da jeg i Gaar gif fra Dig,
Hvorfor Du hængte Dig i Træet op
Med Louget bundet midt omkring din Krop.
For nærenstid Du vil ta'e Livet a' Dig,
Saa synes jeg dog allensals,
Du skulde slaae et Reb omkring din Hals.“
— „Saa?“ svared' Niels ham, reisende sig tvær;
„Saa kunde jeg jo ikke faae mit Beir.“

Luftseiladsen,

eller hvorledes Bivise og hans Venner gik til Beirs
Ratten mellem Fæstelvæn og Christianshavn.

Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
Midt i Dunster af Vin som blandt Skyer vi seile.
Staa! staa stille! her er grundt . . .
I mit Glas sig Lyfene speile.
Plads! af Beien! saa gjør Plads!
Her er qvalmt — o Champagner, la rose! — her er snævert!
Rhinsviiin! — Skjenk i mit Glas!
Thi min Sjæl trænger høit til en Hævert.
— O, Lykhalighed! Guder i Thor
Stige ned til den syndige Jord.
See, hvor Glasfæt vides ud,
For at rumme den straalende Gud.

Himmel! træffer mig et Lyn?
Er det Dig, o Semeleus, Du Smerternes Dulmer!
Alting jitrer for mit Syn,
Og mit Glas til en Luftballon svulmer.

Farver bryde sig derpaa,
 Rødt og guult, som Champagner, la rose — hvad er
 dette?

See, Ballonen . . . den vil gaae —
 Gjør Dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
 Fylbt den er, o, med Vinstof-Gas,
 Brændbar Luft paa Flasker og Glas —
 Heia, heia, heia hop!
 See, den stiger, den løfter os op!

Høit og høiere vi gaae —
 Og en Stol er Gondol, og gaaer med som Gondolen.
 Jubler! Skyerne vi naae . . .
 Alle Himle! jeg svingler paa Stolen!
 Styen hurtig stilles ad;
 Der er Natten, den dybe, og Stjernerne klare.
 Styrk os, Æther! med dit Bad,
 Mens vi gjennom Dig susende fare.
 — Tag, o Jord! vort sidste Farvel;
 Dette Sul for dit flygtige Held!
 Af, mit Hjerte banker ømt —
 Denne Staal for den Fryd, jeg har drømt!

Stjerner svæve hen i Dands,
 Og Planeter gaae rundt om den Høiestes Throne.
 Dyd og stille som vort Lands
 Glimrer hisset den nordlige Krone.
 Himlen aabnes med et Strald!
 Her er Paradis, Huris fra Himlene komme.
 Frygt kun ikke, thi Du skal
 Blive salig, før Ratten er omme!
 — Sei, my boys! hvor Luften er fin!
 Fyld Ballonen, fyld den med Viin!
 Staal! til Paradis vi gaae —
 Er det her? Nu skal jeg banke paa.

See mig! Paradis er der —
 Hvilken Glæde! hvilken Klang gennem Ætherens
 Sunning!

See, Ballonen stiger nær —
 Og med den stiger høit vor Veruusning.
 Føl kun! Luften er saa lind.
 Stik din Snabel i Beiret! Her lugter parnasiff.
 Plads ved Borten! Vi skal ind
 Med en Ruus, og med en, der er clasiff.

— Gøld lidt paa mig . . . hvor er jeg nu? —
 Under Bordet — holdt! hvor er Du?
 Midt i Paradis — trurr . . . rundt!
 — — Var det mig eller Dig, der fik Ondt?

Reisen til Viinlandene.

Vort Dagværk er til Ende
 Som frie og muntre Svende
 Vi samles om vort Bord,
 Forfriske Sindet atter
 Ved Tale, Skjemt og latter,
 Og synge høit i Chor.

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Paa Arbeid følger No.

Langt over dunkle Bænde
 Mod Syden ligge Lænde;
 Paa Bjerget Ranke groe.
 O, den der havde Binger!
 Derhen, derhen os bringer!
 Der er det godt at boe.

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Der er det godt at boe.

Nei, Binger har vi ikke;
 Men vi har Lyst at drikke,
 Og Binger har vor Lyst.
 Med den vi fare vide,
 Med den mod Sønderlide
 Vi kapre Vinens Høst.

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Derhen hvor Ranke groe!

Ja, hen til Sydens Ranke!
 Vort Fartøi er vor Tanke,

Bort Seil vor Phantase.
 Endskjændt vi sidde stille,
 Vi langveis fare ville,
 Som Himlens Fugle frie.

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Vi seile, og vi roe.

Til Frankrig først vi drage,
 Og komme saa tilbage
 Med Vinen fra Bordeaux.
 Med den vi lægge Grundén;
 Thi den er god paa Bunden.
 Ei sandt? det veed vi jo?

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Vi er nu i Bordeaux.

Vi seile ned ad Rhinen;
 Der voger gratis Vinen,
 I Falb man Folf kan troe.
 Og Fanden skalbe spart'en,

Da nu vi er paa Farten;
 Her drikker Hver for To.

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Her drikker Hver for To.

Saa paa de sølvblaae Baae
 Ved Portugal vi laaie,
 Og tage Raadning med.
 Vi Reisen nu forcere
 Til Siden af Madeira,
 Og saa afsted! afsted!

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
 Vi seile, og vi roe.

Thi Franrig atter vinter;
 Dens gyldne Druer blinker.
 Der er det godt at boe.
 Fra Portugal og Spanien
 Vi drage til Champagnen;
 Her flaae vi os til Ro.

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her flaae vi os til No.

Naar nu vi hjemad stulle,
Saa er vi sagtens fulde,
Og komme knap herfra.
Det gaaer! det kan ei feise!
Seg mærker alt, vi feise —
Vi feise rundt — hurra!

Chor.

Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi feise, og vi roe.

Digt af Vilhelm Døstf.

Vise

af Dramart „Borgfogdens Bryllup“.

Mandsfolk er i Tro og Love,
Som man vilde ind sig vove
Paa en Trøstebro.
Broen brister, falder neder,
Saadan holde Mandsfolk Tøder;
Bør vi dem da troe?

Mandsfolk er i deres Tale,
Som man griber Al i Hale,
Flux de bort sig snoe.
Aalen løber ned til Bunden;
Falsk som den er de i Grunden,
Man maa dem ei troe.

Digte af C. Dostrup.

Athene og Regensprovsten.

I Studenterforeningen.

Regensens Provst saa mangen en Gang
Har yttret for Soldet sin Stræk;
Han siger, at Sangen og Glasfenes Klang
Strax kyser Athene væk.
Men jeg mig tillader ærbødigst at mene —
Naturligviis her unter uns —
At om han end kjender en Deel til Athene,
Saa er det dog neppe tilbunds.
Nei, tro mig, hun er af en anden Sort,
Vor Lyfthighed ei jager hende bort.
Hør mig! hør mig!
Beviset er simpelt og kort.

Hvor Sønnenne samles i talrig Flok,
 Vil Moderen gjerne med,
 Og ofte Athene — det veed vi jo nok —
 Os gjæster paa dette Sted.
 Men kommer hun blot, naar alvorlig vi grunde
 Paa Bladenes Wiisdom os træt,
 Og blot naar med Andagt og luffede Munde
 Vi staaes paa det tavlede Bræt?
 Og flyer for Commercen hun bort med Gru?
 O nei! hendes Hjerte er ungt endnu.
                   Hør mig! hør mig!
 Nu kommer det Bedste saagu.

Hvad er det vel, som vore Silber gjør
 (Forstaaer sig, saasnart de gaae godt)
 Til Noget, hvorved man sig glæde tør,
 Til meer end Drifflag blot?
 Hvad er det, som strømmer med eet gjennem Salen,
 Naar Glasjene sættes paa Bord?
 Hvad er det, som giver os Skjemten i Talen
 Og Sangens bevingede Ord?

Athene har hørt sine Sønners Fæst,
 Hun møder trods Provsten og hans Protest;
     Tro mig! tro mig!
 Hun kender nok, hvad der er bedst.

De Gamle havde et skarper Blik,
 De saae, at hun elskede Sold,
 Og derfor til Attributer hun fik
 Blandt andet en Hjelms og et Skjold.
 Thi Skjoldet er blot, hvad man kalder en Vælle,
 Hvorpaa man Glasene bær,
 Og Hjelmen, hvorfor vi vel helst os betakke,
 Den kalder en Blyhat man her.
 Sa, lærd er vel Provsten, men det er Fleer;
 Man vist paa de Gamle bør stole meer.
     Drik da! drik da!
 Athene jo gjerne det seer.

Bryllupsvisse.

Stat Rørdam sidder i Bure,
 Mens Tanker Panden ham fure:
 Med kroget Ryg, med Haand under Kind
 Han stirrer saa dybt i de Foliobind.
 See Dig ud, Stat Rørdam!

Alt Buffar dufter i Dale,
 Alt tjelder Skoven sin Svale,
 Og alt i Buffens dæmrende Sang
 Den Nattergal vogter sin Rede med Sang.
 Hvor er din, Stat Rørdam?

Hvor Borgen kneiser paa Banke
 Høit over Stammerne ranke,
 Hvor Blæsten vifter Taagerne væk,
 Der aander en Jomfru saa reen og saa hæk.
 Ret din Ryg, Stat Rørdam!

I Skyggen hist under Linden
 Med Smil i Blik og paa Kinden

Hun ganger om og nynner en Sang,
 Saa mild og huldselig, som Dagen er lang.
 Den er lang, Skat Kordam!

Mens Roserne knoppes paa Lide,
 Hun sender Diet saa vide;
 Med snilde Ord til den og til den
 Hun skifter de Tanker i Løn til sin Ven,
 Til sin Ven, Skat Kordam!

Skat Kordam sidder i Bure:
 „De Bøger falde mig sure.“
 Han seer saa fast, han stirrer sig blind,
 Han læser, og veed hverken ud eller ind.
 Luk kun i, Skat Kordam!

„Ja, nu skal Bøgerne hvile,
 Og nu skal Roserne smile,
 Og nu skal Heden bygges af ny,
 Og nu vil jeg ride mig Sommer i By,
 Det vil jeg, Skat Kordam.“

Skat Kordam reiser sin Arne:
 „Saa herligt er vi nu farne!“

Ja, til de tørre Foliobind
 Han fører den Jomfru med Roser paa Kind.
 Det var godt, Skat Kordam:

Skat Kordam! hil Dig! Du kommer
 I Dag til Byen med Sommer,
 Du kommer med den lysgrønne Mai —
 Saa lang og livsalig er Sommerens Bei.
 See Dig ud, Skat Kordam!

Den danske Student.

Drilkevise.

Nu for de danske Studenter vi
 Vil synge lystigt i Chor;
 Der er dog ingen saa god som de
 Paa denne syndige Jord.
 See, her er vort Argument!
 Ved Glasfæt hver Dabel vi jage tilbage, hvor den kom
 fra,

Og drikke da
 En Skål for den danske Student.

Thi •här har oss kruset förtjuset, och lifvet oss
tyckas da

Oändlig bra —

Här supä de Danska — gutår!•

Men vi har argumenteret nof

Dg meer, end Dablen var vörd;

En saä forträffelig Broderstot

Den voger ikke paa Træer.

Ja, her er vort Argument!

Bed Glasset hver Klage vi jage tilbage, hvor den kom
fra,

Dg drikke da

En Skaal for den danske Student.

Drikkevise.

Nu er det saä stille; han har os forladt,

Solen, den gamle Urostifter,

Dg i den tause, løslige Nat

Vil vi skride til svære Bedrifter.

Borgeren snorker alt, men vi —

Vi gaae paa Perlesifferi.

Den dødsige Ægypter, som vil følge,
 Han drukner i den dybe, søde Bølge;
 Men vi har Kræfter sanket
 Alt i det stærke Band,
 Og ile med vor Længsel
 Til Phantasiens Land.
 Frem mod Ost! Sarons Rojer gløde,
 Fuglerøst jubler os i Møde:
 Frem mod Ost!

En Gadevise.

Nu vil jeg synge om Karen,
 Saadan den Staffel heb,
 Og om det skjændige Starn,
 Som gjorde hende Fortræd.

Og det var Jens Peter Hansen,
 Han var hendes ælfte Ven;
 En Mandag gif de til Dansen,
 Om Aftenen hjem igjen.

Dg da de til Nytorv mon komme,
Foer Synden i hans Krop,
Han tog en Kniv af sin Lomme
Dg lukkede den op.

See, saadan kan Ondskab os lære
At svigte Dydens Bei!
Hun sagde: „D, lad mig være!“
Men dog han svarede: „Nei!“

Dg da han saa havde talet,
Saa stødte han sin Kniv
Gjennem Kjolen og Shawlet
Dg ind i hendes Liv.

Men Kjolen var brugt kun en Smule,
Dg den var saa bruun som Bark,
Dg Shawlet var et af de gule,
Som koster fire Mark.

Der laae hun, som hun ei burde,
Død paa en Alfarevei;
Men veed Du, hvorfor han det gjorde,
Saa veed Du mere end jeg.

Moral for Krigere,

eller en ganske ny og traurig Vise om Søren Peerfen, der stod Vagt ved et Krudttaarn, men af Mangel paa Forsigtighed og Vanvare fros ihjel; forfattet som et advarende Exempel og helliget den tappre danske Hær af L. Hansen, Underofficer ved Kongens Regiment.

(Af Sangspillet „Gjenboerne“.)

I denne Vinter har vi ha't
 En usædvanlig Frost,
 Og saadan var det og den Nat,
 Da Søren stod paa Post.
 Da Kulden var saa fæl — faldera!
 Saa drak han sig en Pø'l,
 Og denne Pø'l den løb ham rundt i Ho'det.

Og da han havde faaet en Ruus,
 Og Kulden var saa streng,
 Saa sov han i sit Skilderhuus,
 For der var ingen Seng.
 Der hvilede han sin Krop — faldera!
 Men da han vaagned op,
 Saa mærked han, at han var død og borte.

O, Læser! tag Dig vel i Agt,
Naar Kulden er saa fæl,
Staa ikke ved et Krudttaarn Vagt,
Og drif Dig ingen Pæl!
Og har Du Dig en Kuus — faldera!
Sov ei i Skilderhuus!
Thi Døden kommer og ta'er Dig, før Du vaagner.

Nu vil jeg ikke synge meer,
Thi Bisen er forbi,
Og jeg er Underofficeer
Ved første Compagnie
Ved Kongens Regiment — faldera!
Jeg er Dig vist bekjendt,
Mit Navn er Hansen, her er Bisen ude.

Sang

af Sangspillet „En Spurv i Tranebands.“

Dg Keiseren boer paa det høie Slot,
 Tralalera, faldera, falberira!
 Hans høirøde Kjole den klæ'er ham saa godt.
 Tralalera, faldera, tralera!

I Salen berinde laae Keiserens Kjol;
 Men Ratten sprang op paa den samme Stol.

Dg Ratten han tog sig nu ikke i Agt,
 Han tabte Noget paa Keiserens Dragt.

Da Keiseren nu til sin Kjole saae,
 Saa var der en stor Blamase paa.

Dg Keiseren til sine Stormænd sa'e:
 „Hvor kommer vel den Blamase fra?“

De Stormænd vidste slet-ingen Bessed;
 Men saa blev Keiseren lynende vred.

Dg Keiseren gav sine Stormænd Prygl,
Dg det var nu blot for Plamasens Skyld.

Dg de turde ikke flaae ham igjen,
Men derfor de slog deres Undermænd.

Dg alle de Store de slog de Smaa,
Dg de lod Pryglene videre gaae.

Den Herremand slog sine Bønder i Fleng,
Dg Bonden sin Karl, og Karlen sin Dreng.

Dg saadan fit hele Landet da Prygl,
Tralalera, faldera, falberira!
Dg det var nu blot for Plamasens Skyld.
Tralalera, faldera, tralera!

Til en Natteravn.

Kjære Ven! i Fald Du noksom
 Skjønner paa den lille Stof, som
 Her af Niim Dig bliver sendt,
 Haaber jeg, at Du vil skjønksom
 Fylde op en ringe Ven, som
 Tidt mig har paa Tungen brændt.

Echo sov af Sorrig aldrig,
 Taarestrømmen, heed og saltrig,
 End i Nattens Time randt,
 Og ved denne Vaagen blev hun,
 Som Dvid os selv bestrev, kun
 Til en Røst, da Røsten svandt.

Naar Du kommer silbig hjem, og
 Læser saa til Fire, Fem, og
 Røver Ratten al dens Ret,
 Husk paa Nymphen, skaan din Skjønhed!
 End Du staaer i Ungdoms Grønhed,
 Men det Grønne visner let.

Var det ikke grumme stygt, om
 Du, som er saa herligt bygt, kom
 Keent tilfort paa Kjøb og Been?
 Om det smelted hen som Smør blot,
 Og din Loks den gule Hørtot
 Bisnebe liig Løv paa Green?

Tænk, om nu din smalle Midie
 Knæktes, som en Poppelvidie
 Under Høst-Orcanens Stød,
 Og kun Stemmens hulde Sødhed
 Bidner om den Roses Rødhed,
 Som din Nattevaagen brød!

Endt er Verjet. Emnets Længde
 Kræved meer; men Klokkens Mængde
 Reiser Stranker for min Ben.
 Varmt det strømmed fra mit Bryst; thi
 Autor sætter al sin Lyft i
 Trofast Stræben for sin Ben.

Moral for Krigere,

eller en ganske ny og traurig Bise om Søren Peerfen,
der stod Vagt ved et Krudttaarn, men af Mangel paa
Forsigtighed og Banvare fros ihjel; forfattet som et ad-
varende Exempel og helliget den tappre danske Hær
af L. Hansen, Underofficer ved Kongens Regiment.

(Af Sangspillet „Gjenboerne“.)

I denne Vinter har vi ha't
En usædvanlig Frost,
Og saadan var det og den Nat,
Da Søren stod paa Post.
Da Kulden var saa fæl — faldera!
Saa drak han sig en Pø'l,
Og denne Pø'l den løb ham rundt i Hø'det.

Og da han havde faaet en Ruus,
Og Kulden var saa streng,
Saa sov han i sit Skilderhuus,
For der var ingen Seng.
Der hvilede han sin Krop — faldera!
Men da han vaagned op,
Saa mærked han, at han var død og borte.

1

2

3

4

5

6

7

8

To Sonetter paa Rimet „Træsko“.

1. Til Philistrene.

Burpurfolk, som Egmont og Fiesco,
 Dem min Muse mægter ei at male;
 Paa det blanke Gulv i Fyrstesale
 Bover hun sig ei med sine Træsko.

O, men I, hvis Gud er Dø og Flest — o,
 I Fornuftige! I Splittergale!
 I, som aldrig tænke, før I tale,
 Har I Lykt at males, nu saa væ'sgo!

Rom til mig! Jeg elsker eders Fagter,
 Eders Livsløst, practiske Forstand;
 Eders trygge Selvtillid jeg agter.

Rom til mig, Du Høker, Tommermand!
 Rom, Du Heste-, Bøde-, Svine=Slagter!
 Dig jeg male, Dig jeg træffe kan.

2. Pietro da Moresco.

I Genua, i Sanct Christophs Capel,
 Man seer et Billede, malet smukt al fresco,
 Det er den store Pietro da Moresco,
 Som engang her blev født til Jordens Held.

Dog, af! nedtrykt af huuslig Sorg og Gjæld,
 Bebraget selv af Broderen Francesco,
 Han seiled ud paa Havet i en Træsko,
 Men naaede Syllands Kyst alligevel.

En Bondesøn, jeg troer, hans Navn var Anders,
 Fil der ham læsset paa sin Trillebør,
 Og hjerte ham bevidstløs ind til Randers.

Saa reiste siden han til Helsingør,
 Hvor han sig gifted med en Frøken Brandis,
 Og driver Handel nu med Sufferlandis.

Ved Billedhugger Malthes Bortreise
 fra Frederiksborg.

Af Sorg os Hjertet bærer
 I Bryst,
 Thi Jernbanen hæver
 Sin Køst;
 Den spaaer om Taarer falte
 Og Savn,
 Den røver os vor Malthes
 Af Favn.

O, Kongestad, Du store,
 Fortæl,
 Hvad Dndt vi Smaafolk gjorde
 Dig vel!
 Hvad gjorde vel din Harmes
 Saa gram?
 Hvi røver Du den Arme
 Hans Lam?

Hvad kræver Du til Bytte?
 Siig blot!
 Han trylled os vor Hytte
 Til Slot.
 Han kaldte blot paa Musen og
 Tog fat,
 Saa fløi vi ind i Lufvind og
 Gen Nat.

Og altid faldt hver Nøie
 Ham let,
 Og aldrig saae et Die
 Ham træt.
 Mens vi til Søvnens Riger
 Os svang,
 Den hele Nat paa Stiger
 Han hang.

Al, naar til Fest vi samles
 Gjæn,
 Vil Alles Dine vamlæs
 Ved den.

Da rinde Taarer salte
 Paanh,
 Da vil man sukke: Malthé! —
 Og slye.

Vise

af Sangspillet „Eventyr paa Fodreisen“.

Dg jeg vil ha'e en Hjertenshær, det første som jeg kan;
 Men saadan een er ikke god at finde,
 For hun skal have Kinder som den røde Tulipan
 Og Dineftene, der kan rigtig skinne;
 Sa, hun skal være deiligst blandt de Piger hertillands
 Og lystig ved sit Arbeid og lystig i en Dands,
 Og hun skal ha'e de pæneste Manerer.

De Piger er vel gode nok, imens man paa dem seer,
 Men paa de fleste kan man ikke lide;
 Og derfor vil jeg have een, som ei til Andre leer,
 Men elsker mig, og blot af mig vil vide.

Sa, hun hos mig skal finde ret sin allerbedste Fryd,
Dg bringe til mit Huus baade Stræbsomhed og Dyd
• Dg saa en Kiste fuld af gode Klæder.

Sa, naar jeg blot kan finde een ret saadan, som jeg vil,
Da feirer strax mit Bryllup jeg med Glæde,
Dg Egnens Mænd og Kvinder de skal bydes ind dertil,
Dg de skal faae saa meget, de kan æde;
Dg der skal være Dands og Spil tre hele Dag' i Stad,
Thi Kjærlighedens Lykke den gjør dog Hjertet glad,
Saa kan man sagtens lidt derpaa spendere.

Digt af H. V. Kaasund.

Den firbenede Proletar.

See Pudelen med det purrede Skind;
Hvor boltrer den sig med lystigt Sind
I Sneen derude paa Pladsen!
Det gaaer afsted over Steen og Stof
Med hele den brogede Hundeflot,
Og Pudlen agerer Bajabsen.

Den er hverken vadstet, redt eller læm't;
De lækfre Netter blev aldrig gjemt
Til den fra det rige Kjøkken;
Ei veed den af Herre, Huus eller Hjem;
I Verden maa ene den segte sig frem —
Den blev ikke født til Lykken.

Blandt Hvalpene tog man den grimmeſte ud,
 Og kasted den, ret ſom en anden Klud,
 Over Bolværket ud i Kanalen;
 Dog ſlap den igjen paa det Tørre op,
 Og rhyſted i Solen ſin vaade Krop,
 Og bjæffed, og logred med Haleu.

Den Spøg var lidt grov, men Badet var ſundt;
 Den tænkte ei, det var meent ſaa ondt,
 Den holdt ſig til det, der var factiſſ:
 Den havde jo reddet ſit fattige Liv —
 Var Pudelhvalpen ei ſpeculativ,
 Saa var den deſmere practiſſ.

I lyſtig Frihed ſin Ungdom den nød;
 Vel vanked der ofte Prygl og Stød,
 Dog hjerged den ſig, ſom den kunde.
 Hvor blev dens Brødre, de andre Smaa?
 Bevares vel! de kom høit paa Straa,
 De ſil Embed — ſom Lantehunde.

Men den, den har intet Tegn til ſin Hals:
 For Hundefangerens Vogn tilfals

Den flakker omkring i Staden;
 Dog Pudlen er snild, den hytter sig nok,
 Thi hvergang den seer en mistænkelig Stof,
 Den smutter om Hjørnet af Gaden.

Med sjaalne Blikke og varsomme Skridt
 Og sænket Hale man seer den tidt
 Ved Slagtertorvets Boutiker —
 Er Frygten stor, saa er Sulten størst;
 En Gang eller to spadserer den først
 Forbi, og skotter, og kikker.

Saa gjør den med eet et behændigt Hop —
 „Stop Lyven!“ raaber man, „stop ham, stop!“
 Ja, da maa Pudlen løbe!
 At stjæle, det er nu dens Erhverv;
 Den eier jo aldrig en eneste Skjærv,
 Og forstaaer sig kun lidt paa at kjøbe.

I Solstkin og Regn, i Slud og Vind
 Den gaaer i det samme laadne Skind,
 Den har kun den eneste Frakke;
 Men enten nu Peltsen er vaad eller tør,
 Har Pudlen dog altid et prægtigt Humeur,
 Og tager med Alt til Talle.

Nu leger den der paa den aabne Plads,
 Gjør Krumspring, og agerer Bajads
 Blandt Kjøtere, Spidser og Mopper.
 Saa lystig en Fyr de aldrig saae,
 Snart er han underst, snart ovenpaa
 Med tusinde skjelsme Spilopper.

Og der er nu Urtekrammerens Hund
 Og Perle, den lille Sliffemund,
 Og Grevens fornemme Støver,
 De ruste i Pudselens uldne Paryf:
 Lad hele Verden kalde ham styg,
 En firbenet Lyv og Røver —

De kjende kun lidt til Stand og Rang,
 Til stive Manerer og fornem Tvang,
 Til Verdens Nykker og Noder;
 Med Poterne savne de Pudselens Hals,
 Saa føre de op en feiende Bals
 Med deres lurvede Broder.

Og han, den fattige, usle Hund,
 Han mangler Intet, han er jo sund,

Han har jo Luften og Solen,
Den gylde Frihed og Venner nok,
Af Kammerater en lystig Flok,
De foragte ham ei for Kjolen.

Digt af — s —.

Variationer

over et bekjendt Thema.

„Hvad er Livet?

Et Puff i Sivet," o. s. v.

Hvad er Himlen?
En talløs Brimlen
Af Stjerneflammer;
I Hjertets Kammer
En sjelden Gnist.

Hvad er Helved?
En Kjelder, hvælvet
Af Synders Hænder,
Som den kun kjender,
Der mured med.

Hvad er Jorden?
En Iis i Norden,
Som styrkner Dyden;
En Ild i Syden,
Som smelter den.

Hvad er Sjælen?
En Gubdoms Dvaalen
I jordist Tempel;
Et sanddru Stempel
Paa Evighed.

Hvad er Tanken?
En rastløs Vanten
Fra Luftcasteller
Til Museskælder
Og hjem igjen.

Hvad er Liden?
En Lommeliden,
Hvor Glæden bygger;
I Sorgens Skygger
En Goliath.

Hvad er Raade?
 En gjettet Gaade
 Paa Forderige,
 Men ei saa lige
 I Anders Hjem.

Hvad er „Haaben“?
 Et trofast Haaben,
 Et Skjold, som Livet
 Til Børn er givet
 Mod eget Sværd.

Hvad er Trøsten?
 Et Lys fra Osten,
 Som Digt taaler,
 Er først dets Straaler
 Af Tiden brudt.

Hvad er Døden?
 En Dag for Brøden;
 En Nat for Rummer,
 En stakket Slummer,
 Før Sol staaer op.

Hvad er Rygte?
 En aaben Rygte,
 Hvor Lyset ikke
 Sig la'er anstikke,
 Før det gaaer ud.

Hvad er Vre?
 Et Ord paa Færde
 Paa Kjeltrings Læber,
 Saattid han stræber
 At rense sig.

Hvad er Bælde?
 Med Skam at melde:
 En lille Flue
 Paa Myretue,
 Et Spurverov.

Hvad er Orden?
 En Nødselstorden
 I Børnekølen;
 Paa Heltøkølen
 Et Dnskes Maal.

Hvad er Manden?
 En lille Fanden,
 Som Helved tænder,
 Men ofte brænder
 Selv værft deri.

Hvad er Qvinden?
 En Sky for Vinden,
 Som hielden truer
 Med Regn og Luer,
 Men skygger tidt.

Kjærligheden?
 Et jordist Eden,
 Et villigt Fængsel,
 Et trofast Fængsel
 Paa Hymens Dør.*)

*) Anden Variation:

Kjærligheden?
 Et stæft Eden,
 Et guldent Fængsel,
 Et rustent Fængsel
 Paa Hymens Dør.

Hvad er Plage?
En arrig Mage,
En Ben, som vrøvler,
Og snevre Støvler
Paa knudret Fod.

Hvad er Enden?
En Prik med Pennen,
Et Smæk med Tungen,
Et Puff fra Lungen,
Et ukjendt Stort.

Hvo er Digter?
Mon jeg, som figter
Kun Hverdagstanken
Gjennem Manken
Af Pegasus?

Digte af Poul M. Møller.

Gjertrud.

Gjertrud rider fra Bloksbjerg brat,
    Hu, hei!
See, der er jo Lys hos mit Barn i Nat!
    Ei, ei!

Gjertrud sætter i Krog sin Stol.
    See, see!
Saa sidder min Datter saa seent ved Kol?
    See, hee!

Na, hent mine Brillen i Hast herind,
    D, ja!
Dg lad os betragte det søde Spind.
    Ha, ha!

Ak, Mutter! nu kommer jeg det ihu,

O, ve!

Katten har traadt dem reent itu —

Nei, see!

Du skulde hellere Dren sagt,

O, ja!

Kattens Pote har liden Magt.

Ha, ha!

Min kjæreste Datter! hvor er det fat?

Hei, hei!

Paa Gulvet er der en Spyttefla,

Nei, nei!

Søster græd for den hule Land,

O, ve!

Sun har spyttet det klare Vand,

O, see!

Siig heller Rudsken en anden Gang,

O, ja!

Somfruspytten er ei saa lang.

Ha, ha!

Men kjæreste Datter! hvor holder Du Huus!

Hei, hei!

Mig tykkes, her ligger en laadden Rabuds.

Ei, ei!

Mama! det er hverken Rabuds eller Hat,

Nei, see!

Den hvide Griis den er død i Nat,

O, vee!

Nei, sig dog heller det sorte Faar,

O, ja!

Thi Laaddent er Laaddent, ihvor det gaaer.

Ha, ha!

Men sig mig dog, Sidse! hvad skal jeg troe?

Hei, hei!

Hvad er det dog her for to store Skoe?

Ei, ei!

Det er ikke Skoe, det synes kun saa,

Nei, see!

Det er kun en Gryde, min Søster lod staae.

O, vee!

Du skulde heller to Potter sagt,

Ha, ha!

Thi to er dog to, det staaer ved Magt.

D, ja!

I din Seng der ligger et underligt Dyr —

Ei, ei!

Nei, sig mig flux, hvad er det for en Fyr?

Hei, hei!

At, Moder! tro ikke jert svage Syn,

D, vee!

Det er kuns en Pose med Møllegryn.

See, see!

Siig heller to Løndesælke med Byg,

D, ja!

Thi Karlen er temmelig trind og thf.

Ha, ha!

Saa tog hun i Rutten den Munk faa graa,

Ei, ei!

Dg gav ham et Spark, og lod ham gaae.

Hei, hei!

Hans og Trine.

(En Scene i Rosenborg Have.)

Hans.

Stjerne Sol for alle Sole,
 Lille Trine, søde Slut!
 I er kommet snart fra Skole
 I Fru Planes Institut.

Trine.

Hun har Gigt i Hals og Hoved,
 Derfor fik vi Lov i Dag.

Hans.

D, saa være Himlen lovet!
 Vi kan tales ved i Mag.
 Nys jeg er fra Keigel kommen,
 Og en nysfelig Roman
 Har jeg her i Trøielommen,
 Som vi sammen læse kan.
 Den er om to unge Hjerter,
 Som man stiller ad ved List;
 Efter mange bitre Smerter
 Gifte de dem dog tilsidst.

Trine.

D, unævnelige Glæde!
 Søde Hansemand! betænk,
 Hvor vi skal tilsammen græde;
 Sæt dig ned paa denne Bænk.

Hans.

Hvilstet Levnet dog mig venter,
 Naar jeg bliver rigtig stor,
 Og som Brud til Kirken henter
 Dig, min rare Trinemøer!

Trine.

Da Du ikke bærer Troie,
 Skal som Karl for Altret staae,
 For din Haand i min at føie
 Med to Alunshandsker paa.

Hans.

Vi vil da med Topper age.

Trine.

Jeg vil gaae med ægte Chawl.

Hans.

Ferier alle Livets Dage!

Trine.

Hver en Nat Musik og Bal!
 Jeg med tappre Officerer
 Fører op hveranden Dands.

Hans.

Barstens ikke Du fixerer
 Din ulykkelige Hans!
 Hvor i Gaar mit Hjerte brændtes:
 Du med vogne Piger gif,
 Bed din Ven Du ikke kjendtes,
 Gav ham ei engang et Nil!
 Da forlod mig mine Kræfter,
 Jeg som død i Skolen sad,
 Til i Aftes sad jeg efter,
 Og fik ingen Middagsmad.
 Hver en Lærer gav mig Seyer,
 Kun til Trine stod min Hu,
 Jeg fik Bank for mine Leyer,
 Saa jeg føler det endnu.
 Trine saae mig — træf mig, Flamme! —
 Ei engang det mindste Nil!

Trine.

Men jeg maatte mig jo skamme;
 Som et Erkesviin Du gif:

I din Troie var en Flænge,
 Ingen Puls var i din Hat;
 Thi Du slaaes med slemme Dreng
 Som en vilter Abekat.

Hans.

Erine! vilde Du mig favne,
 Hvis jeg som en Ridning stod,
 Hørte taus paa Ngenavne,
 Og det hevned ei med Blod?
 Jeg blev kaldt Hans Pandefage!
 Hvilken ærerørig Snak!
 Aldrig jeg i mine Dage
 Saadant i min Lomme staf.

Erine.

Stedse jeg forgyeves retter
 Paa din megen Uforstand.
 Vist en Pind jeg for det sætter,
 Om Du blive skal min Mand.
 Du har mange slemme Laster,
 Ei den allermindste Pli.
 Dine Penge hørt Du kaster
 Til unyttigt Slikkeri.

Mig Du Intet vil forære,
 Ei engang en Appelfin.
 Den maa meer opmærksom være,
 Som har Lyft at kaldes min.
 Mange Piger paa min Alder
 Kan med vorne Herrer gaae,
 Som sig deres Kjærest kalder,
 Og af hvem de Kringe faae;
 Lieutenanter og Studenter
 Og deslige Ffolk af Stand;
 Mens jeg Løse gaaer og venter
 Paa en snavsset Buzemand.
 Tidt de høre dem i Kane,
 Naar de gaae fra Institut.

Hans.

Smukt Du lærer hos Fru Plane,
 Du, som var saa rar en Slut!

Erine.

Hans kan see sig om en Anden;
 Thi med os er det forbi.

Hans.

O, jeg skyder mig for Panden!
 Ha, uhørt Bedrageri!

Erine.

Nu farvel, Hans Vandefage!

Hans.

O, farvel, Du sorte Sjal!

(Erine gaær.)

Hans (alene).

Sonetto.

Min Erine troløs, hvilte Helvedpiner!

Du meest ufalige blandt Byens Drengel!

Uconfirmeert faagar Du Dig maa hænge;

Der findes ei i Verden mange Triner.

Naa, det skal saamænd vare meget længe,

Før jeg igjen skal troe paa Pigeminer!

O, havde dog jeg Sjel paa Appelfiner

Spanderet de tre, fire Skillings Penge!

Troløs! og det for et Par revne Buxer?!

Nei, aldrig i mit Liv jeg hørte Magen,

Jeg aldrig læste saadant i Romanen.

Og derfor fit jeg Plads blandt Skolens Fuxer,

For di jeg stedse henrykt sad hos Planen

Og læste skjønne Bøger fra Stadthagen.

Mads og Mikkel.

Mikkel.

Mads! jeg troer bestemt, Du dratter
 Ned fra denne spinkle Green;
 Kors! hvor Du faaer Prygl af Fatter,
 Hvis Du brækker dine Been.

Mads.

Tosse! det har ingen Fare,
 For min Ryg jeg frygter ei;
 Naar han seer til Stokken bare,
 Løber jeg i Hast min Bei.

Mikkel.

Du kan løbe rundt om Bordet,
 Hvis det skulde gaae saa galt.
 Vare, Mads! Du staaer ved Ordet,
 At vi deler arligt halvt.

Mads.

Laan mig nu din Ryg forsigtig,
 Ellers taber jeg min Skat.

Mittel.

Siiig mig, paa Parol, oprigtig:
Mads! hvad har Du i din Hat?

Mads.

Skadeæg — Du er saa bange,
Troer Du da, jeg er en Thy? —
Kan du sige mig hvor mange,
Skal Du faae dem alle syv.

Om Jenses Lidenshed.

Der var en Tid, da Jens var meget stærre,
Beemodig han: „da jeg var lille,“ sang;
Men siden, da hans Dine bleve tørre,
Hiint Ord han taler om saa mangen Gang.

Han spogte i de hulde Musers Arme,
Og muntrede saa tidt sin Næstes Hu.
Da kjendte han til Avinds lede Harmes
Saa lidt, som Græff han kjender til endnu.

At! siden er han bleven meget mindre,
 Men dog tillige meget mere slem;
 Han saae vor Adams Digterstjerner tindre,
 Og ønskte Binger for at fange dem.

Han saae sin Digterfol i Pølen glide,
 Og tænkte: Seg maa ned i Pølen der,
 Om end Alverden rigtig saae at vide,
 Hvor kjon en Karl tilfidsjt jeg bleven er.

Han hørte Adam høit om Nord at tale;
 Ja, Hellas' Chor fra samme Læber lød;
 Han saae ham Ostens Palmer huldt at male,
 Da broget Glands fra Tryllelampen brød:

Da gif han svart i Rette med Gud Faber,
 Som ikke skabte ham til saadan Sol.
 Han tænkte: Hvad er mine Perlerader
 Mod saadan driftig Flugt fra Pol til Pol?

Da glemte reent den gamle Spotters Læbe
 Siin Bøn, hans fromme Moder lærte ham.
 Den Orn, han saae høit over sig at stræbe,
 Den vilde han ved Straaalen gjøre tam.

Ru skjeldte han hver Søster og hver Broder,
 Som lasted høit hans slaae Gjekkeri,
 Og roste hver en literairist Stodder,
 Der git ham krum og bukkende forbi.

Saa svandt, saa svandt hans blide Digterdage;
 Hans Spøg, hans Gratie med dem svandt hen.
 En lille Smule Bid han har tilbage;
 Gud! lad ham dog ei gandske tabe den!

Til Selskabet for de skjøne Videnskaber.

(3 Anledning af den for fire Romancer udsatte Priis af eet Hundrede Rigsdaler.)

Du Selskab, som lydt med Basunernes Tegn
 Poeterne kalder til Sang;
 Som lokker en Byge velgjørende Regn
 Af Digtninger ned over Daniens Egn
 Ved Sølvets melodiske Klang:

Af Musernes Lønde Du tager en Tap,
 Da fuse vel Rimene frem:
 Du byder os gjøre Romancer om Kap,
 Du beder om fire — ja, see, om Du slap!
 Vel tusinde bringes Dig hjem.

At spare paa Riim er urimelig Stam,
 Naar Rimet betales honnet
 Romancer! — en heel ubethdelig Dram
 Behøves af Bandet i-Musernes Dam
 For dem at forførdige net.

De bydes for Intet i hver en Avis,
 Selv uden Forhaabning om Tak;
 Men hundrede Daler — forførende Priis!
 Dig selv har Du bundet et gruelt Riis;
 Vi komme med Pif og med Pat.

En Sæt med Romancer Du har i Behold
 Til Julens velsignede Fest,
 Din Fred og din Morfskab er Pofker i Bold,
 Din Leg er forspilbt, og din Grød bliver kold,
 Og slide Du skal som en Hest.

Din Fred den er fløiten, og Fryden er væk,
 Du læser Dig sikkert caput.
 Du ryfter og blegner vel sagtens af Stræk
 Bed Lanterne blot om den rædsomme Sæt,
 Som tomme Du skal absolut.

I Drømme poetiske Grillen og Klang
 Som Fluer vil sværme Dig om.
 Urolig Du vender Dig mangen en Gang,
 Du vaagner — og struttende, stoppet med Sang,
 Staaer Sækken, og venter sin Dom.

Bed Menneskers Lidelser aldrig jeg loe;
 Jeg ønsker, din Dval var forbi.
 Ugjerne jeg røver min Næste sin Ro,
 Dog tager jeg sikkert et Lod eller to
 I Sagens det nye Lotteri.

Der høres vindfibelig Støien og Stiim
 Paa hele det danske Parnas;
 Een Fødderne fæster i Række med Riim,
 Eens Lanter spoleres af Mangel paa Riim,
 En Andens af Mangel paa Plads.

Men naar nu den svære poetiske Last
Er sigtet og taget til Doms,
Undtagen en Haandsfuld, som let i en Hast
Sig hænger ved Sækken i Kimpningen fast,
Hvor bliver det tykkere Grums?

Du lever nu selv med de lækkreste høit;
Men Skrabet, der bliver igjen,
Den mellemste Sort og det pæreste Poit,
Der falder den kræsnere Gane for drøit,
Hvor Pokker skal det høres hen?

Du strakte din Rjep over Landet, og bad,
Da mylbred Romancerne frem:
Snart fylde poetiske Padder vor Stad,
Besudle hver Bog og hvert ugentligt Blad;
Mon saa Du kan frelse dit Hjem?

Digte af Oehlsenschläger.

Den tykke Mand.

I Hovedstaden i en Gade
En Kræmmer leved tyk og feed,
Som folgte Varer i sin Lade,
Og var sin Byes Lykkelighed

Ehi skjøndt han leved meest af Tælle,
Og vralted hen med langsom Gang,
Som om han altid skulde kælde,
Var han dog høist interessant.

Det var en Lyst at see ham humpe
Paa langsom philosophisk Viis.
Hans Ansigt lignede en Kumpe,
Naar nylig den har faaet Riis.

Men det var lutter Sundhedsroser,
 Sligt aabent Ansigt g'ies ei meer;
 Og det er sagt foruden Stoser,
 Thi Munden gaved et Qvarteer.

Barthlen bandt han fast med Kramper.
 Hans Zine, naar de luktes op,
 Var liig to smaa Menage=Lamper,
 Som svømmer i en Diefop.

Erverdighed var i hans Miner,
 At see hans høie Smil var Lyft.
 Hans Hages lastede Gardiner
 Redholged paa hans ømme Bryst.

Hvor vilde Gall ei fundet Glæder,
 I Fald han havde læst hans Text;
 Sær det Organ, hvormed man æder,
 Var overordentlig convergt.

Den gode Gud han daglig loved
 For dagligt Suul og dagligt Brød:
 Hans Mave var et Drehooved,
 Hans Drehooved var en Grød.

Han havde tvende runde Næver;
 En Butterdeig de ligned lidt,
 Som herligt sig paa Panden hæver,
 Og svømmer i sit eget Fedt.

Hans Buxer var ei meget trange,
 Han altid letted dem saa smaat;
 Hans Laar var ikke meget lange,
 Men klædte ham dog grumme godt.

Og Deconom var han tilbøjse;
 O, Industrie! yd Manden Tak:
 I Næsens vaabe, solfrie Ridsse
 Var en Plantage med Tobak.

Hans Næsetip var stolt at skue,
 Den burde tegnes i Vitruv;
 Den sprublede med en Kobberlue,
 Som Hekla eller som Besuv.

Og nebenunder Rattergalen
 Sang søde Toner af en Mund,
 Der røg som Solfataradalen,
 Der altid Biben har i Mund.

Jeg vedder, naar man ned var vundet,
 Hvor Skjægget som en Stubbe staaer,
 Man Herculanium hadde fundet,
 Jeg mener: Levning fra i Gaar.

Hans Tænder vare noget sorte,
 At børstes ei de hadde Tid;
 Men sammenlignet med hans Skjorte,
 Var altid Tanden mellekvid.

Hans Ryg var Saras Drk; i Gangen
 Den gjorde ham endeel geneert.
 Paa Menneftet er Ryggen Brangen,
 Ergo var Ryggen negligeert.

At tale nu om Sindets Gave,
 Da skyldes Sandhed disse Ord:
 Uhyre stor var Mandens Mave,
 Men denne var dog mere stor.

Tilfælles havde han med Flere,
 Som leve her i Byen rundt:
 Han taug, men tænkte desto mere,
 Og hvad han talte, det var sunbt.

Kort sagt: den hele Mand var ganske,
 Som man dem bruger hertilands;
 Gid silde Dødens Lee forbanste
 Ham Mæven med den sunde Sands!

Til Rimer.

Rimer! Du maa takke mig;
 Hvad de Fleste negte Dig,
 Jeg beviser, at Du har.
 Hør kun, Sagen er jo klar!

Først og fremmest selv Du troer,
 At Du er en Digter stor.
 Kunde Du sliq Tante havt
 Uden stærk Indbildningskraft?

Du erindrer ganske klog,
 Hvad der staaer i Andres Bog,
 Sammensætter det med Flid —
 Det er jo Beviis paa Vid.

Cithrens nysefelige Klang,
Lidenstaben vilde Sang
Synes Galstab Dig og Luft —
Ergo har du jo Fornuft.

Følelse blev og din Deel:
Kalbes Du en Sneglesjæl,
Snærter det, som Du fik Riis.
Trænge vi til meer Beviis?

Følelse, Vid, Phantastie
Og Fornuft — det er Genie.
Rimer! har Du Mage seet:
Du fikst Genialitet!

Digt af C. Ploug.

Soldets Philosophie.

Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk
Man Sandheden høre skal,
Dg til at reise mig som dens Tolt
Mig driver et mægtigt Rald;
Min Text lyder tydelig talt:
Det Sold, som vi slynge af sunkende Druer og Sangens
Chor,

Har, mærk mit Ord!
Sin speculative Gehalt.

Jeg er, det mærker jeg altid godt,
Men var dog stundom kun halvt,
Naar Livet ængsted mig, trist og graat,
Dg af min Courage faldt,

Bil sig, naar Pungen var lænds;
 Men her, ved det duftende Bæger, jeg føler mig rig
 og fri,
 Er altsaa i
 Den rene Værens Potens.

Jeg veed, der bygge modsatte to
 Ideer dybt i mit Sind;
 Dog stundom er jeg saa dum at troe
 Paa Forestillingens Skin,
 Som ened de sig excellent;
 Men naar til et Sold mine Drenges mig falde fra Bog
 og Hjem,
 Saa træder frem
 Oppositionens Moment.

Den ene siger: „Bliv her og læs,
 Hufst paa, din Udsigt er mørk!“
 Den anden svarer: „Ad Bogen blæs,
 Plant Druer i Livets Ørk!“
 Den sidste faaer Approbation;
 Dog, mens nu i Saget jeg synger og drifter, gjør Mers
 og leer,
 Af Begge steer
 Den saligste Mediation.

Saa mægter først min Bevidsthed klart
 I Tankens Dybder at see;
 For Anden viser sig aabenbar't
 Den absolute Idee:
 Jeg tylder den i mig som Baadt;
 Men ganske livagtig, med Thyrjus og Krands i det
 løfte Haar,

Den for mig staaer
 Som Druens straalende Drot.

Og saa begriber jeg fuldt, at stor
 Er Sandheds seirende Magt,
 At Alt i Himlen og her paa Jord
 Min Viden er underlagt;
 Rex mundi jeg er paa min Stol,
 Thi Vorde og Vægge og Maaner og Stjerner maae hver
 Secund

Sig dreie rundt
 Om mig som om Allivets Pol.

Nu, ædle Børster! hvad synes I?
 Har jeg saa løst mit Problem?
 Er Solbets ældgamle Theorie
 Bragt i Nutidens System?

Behaged det Jer, saa stem i:

- Gid aldrig vi savne Talentet og Syde og Tid og Rum
Til Studium
Af Soldets Philosophie!
-

Digte af K. L. Rahbek.

Drankerromance.

Det hændte sig engang,
At jeg var stygt i Trang
For Penge;
Den Stemme mig indstød,
At ende al min Nød
Bed mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
Gav Pigen til et Reb
Sex Styver.
Kirstine hedder hun;
Adspørger hende kun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Søm nu saae,
 Jeg kunde hænge paa;
 Hvad stede?
 Bistnok kommt unverhofft,
 Som Lybsken siger, oft —
 Tænk, hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,
 Een Stat jeg endnu har
 Tilbage:
 Bag mit Chatol der stod
 En Flaske Biin, saa god,
 Som En vil smage.

Jeg saae den, og jeg svor:
 Dig ingen Creditor
 Skal drikke!
 Alt andet Smaat og Stort
 Kan de kun tage bort,
 Min Rhinsviiin ikke!

Jeg drak et Glas deraf,
 Og dette Lyft mig gav

Til flere.

Jeg drak min Chloris' Staal
 Og gode Benners Staal —
 Ja, endnu mere:

Jeg drak taknemmelig
 Hvers Staal, som har hos mig
 Til Gode;
 Kort sagt, da Pigen kom,
 Var Rhinſviinsflasken tom,
 Jeg vel til Mode.

Hver ſpeile ſig i mig,
 Og Ingen hænge ſig!
 Jeg lover:
 Saasnart et Glas man faaer,
 Den Hængegrille gaaer
 Paa Timen over.

Drikkevise.

Focus, Pocus, Filias!

Leve vore gylbne Lider;
 Seer med Rikkert og med Glas
 Om til alle Sider!
 Er end i Beutelen Guldet kun ringe,
 Har man desmeer i Signeter og Ringe;
 Hvad ligger Lag paa Façon og paa Plads?
 Focus, Pocus, Filias!

Focus, Pocus, Filias!

„Naar vi Sandhed skal bekjende,
 Staaer paa Vinbigt Lidens Glas!“
 Mangen tør indvende:
 Den, der er hyppigst ved Haanden med Praten,
 Rapper Finanserne, sifter paa Staten,
 Ofte er selv i en slem Suppedas —
 Focus, Pocus Filias!

Focus, Focus, Filias!

At man dog ei eengang tier
 Med det gamle Snakkerads,
 Dumme Klynkerier!
 Medens man kraaler paa Nød og Glende,
 Ret som det Lid var, hver Skilling at vende,
 Østergad' brimler af Damer i Stads —
 Focus, Focus, Filias!

Focus, Focus, Filias!

Skuespil, Concerter, Baller,
 Stor Diner og stolt Collats
 Her i Mængde falder.
 Slipper end Pengene, stopper Crediten:
 Alting dog jævnes tilsidst ved Falliten;
 Hab' ich kein Geld nicht, so hab' ich Coras!
 Focus, Focus, Filias!

Focus, Focus, Filias!

Vi Fiolen lade sørge!
 Svortil skal det Klynkerads?
 Maatte man nok spørge.
 Om end Commercen forgjebes man søger,
 Har man da ei nu Commers-Visebøger?
 Det kan man kalde at leve paa Trads —
 Focus, Focus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!

I hver Gade, i hvert Stræde
 Har man sig en Skueplads,
 Ikke blot til Glæde.

Om end med Kunst og med Kunstmag det sranter,
 Har man dog Overflod paa Tremulanter,
 Morfstabs-theater — ha bravo, Bajas!

Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!

Og vil man sig ret fornøie,
 Kaste man til vort Parnas
 Kun et hjærligt Die.

Syde da ikke de hundrede Karper?

Mangen tør Syde imellem de Karper.

Samtlig de gjøre dog Støi paa Parnas —

Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!

Man i Smug vel hører Klage:

Gamle ærlige Pegas'

Bliber træt af Dage.

Men trives ikke fortræffelig Racen

Nu her i Landet af Bileams Usen?

Den kan særdeles vel tage hans Plads —

Hocus, Pocus, Filias!

Fucus, Pocus, Filias!
 Naar vi Sandhed skal bekjende,
 Er det Fjas med alstensk Fjas,
 Naar det ei faaer Ende.
 Liederne vi dog ei ændre og bedre,
 Heller vi gjøre da som vore Fædre,
 Skjente og klinge og tomme vort Glas —
 Fucus, Pocus, Filias!

Orthographisk Fædsvisse.

Aa! aa! aa!
 Lad det dog Ende faae!
 Er det da ei en Spot og Spee,
 At kjæbles om sin A. B. C?

Aa! aa! aa!
 Lad det dog Ende faae!

Y! Y! Y!
 Begynd dog ei paany!

Er I endnu ved A + A,
 Naar lærer I at læse da?

Y! Y! Y!

Begynd dog ei paany!

U! U! U!

O, vil o, vok! o, væ!

Huff, hvad Peer Paars*) om Larm har lært
 Om det, der ingen Ting er værdt!

U! U! U!

O, vil o, vok! o, væ!

Ø! Ø! Ø!

Lhi seile Hver sin Sø,
 Og skrive, som han vil og veed,
 Men lade Andre smukt i Fred!

Ø! Ø! Ø!

Lhi seile Hver sin Sø!

---

*) P. Paars, 2. Bog, 1. Sang.

Digt af Adolph Recke

~~~~~

En ny Vise

om Hertugen af Choiseul Praslin, der lykkelig omtom
sin Gemalinde i en Seng.
Saa og Noget om Mammefelle Delusfi.

Har I læst den Berlingske Avis,
Eller har I hørt 'et,
At en fornem Hertug i Paris
Har sin Kone mørdet?
Hun var lige gaaet i sin Seng,
Drømte om sin Manne —
Han hed Hertug Choiseul Praslin,
Hun hed li'aaabanne.
Mens hun sov, og tænkte Pøkker
Ei paa Sjov, da kom den Klokker,
Liftendes paa Høsefokker,
Ind i hendes Kammer.
Tralala lalalala tralala &c.

Hvad han gjorde, veed man ikke ret;
 Men fortørnet blev hun,
 Skreg Gevalt, og raabte: „Hvad er det?“
 Og i Klokken rev hun.
 Ind kom Kammerpigen, trippendes galant,
 Spurgte: „Hvad behaver?“
 Men ved nøiere Eftersyn hun fandt
 Fruen reent Cadaver.
 Hertugen, den Tyberad,
 Vaskede sig i et Fad,
 Mad en Ret forgiftig Mad,
 Brændte saa sin Slaabrot.
 Tralala &c.

Saadan gif det ein — zwei — drei;
 Men foruden Benten
 Benede en Liberi-Lafai
 Efter Assistenten.
 Da han kom, var Klokken næsten tolv;
 Hertugen var musfig,
 Sagde, han var kommen fra et Sold
 Hos Mammeselle Delusfi.

Siig, fortjente siig en siin
Hertug-Rad ei rædsom Kiin,
Naar han kunde gjøre sin
Kone saa bedrøvet?
Lalala &c.

Digt af C. Reenberg.

(I den moderniserede Form.)

Drikkevise.

I et Biinhuus vil jeg sige,
Mit Farvel og lægges ned,
Under Lønden vil jeg ligge,
Under Tappen Hovedet;
Munden maa staae spærret aaben,
Det maa observeres, thi
Ellers turde Tappedraaben
Gaae min tørre Hals forbi.

Der skal ringes med Bonteller,
Naar man bæ'r mig 'til min Grav;
Fir' og tyve drukne Sæller
Skal gaae for med Krands paa Stav;

De skal drikke, Biser sjunge,
 Og ophænge rundenom
 Alle mine Pengepunge,
 Som de hjælp at gjøre tom.

Alt mit Guds ved Testamente
 Skjenter jeg en Kjeldersvend
 For den Viin, han lod mig hente
 Paa Credit i Kjelderren.
 Al min Rigdom er en Skjorte,
 Som er gammel og forslidt;
 Hvis den ikke alt er borte,
 Maa han have den for Sit.

Alle mine Kammerater,
 Som mig hjælp at bestiller'
 Mine arvede Ducater,
 Til jeg havde ingen fleer,
 Ned paa Knæ de skulle sjunge:
 Han er død, men gid han der
 Bederqvæge maa sin Tunge,
 Som han gjorde forðum her!

Saa tilkommer mig med Kette
Et fortræffligt Monument,
Som man over mig skal sætte,
Thi jeg har det vel fortjent;
Med den Gravskrift ovenover,
Som skal skrives paa Latin:
„Under denne Tønde sover
Et forsyldt, forbruffent Sviin.“

Digte af Christian Richardt.

~~~~~

De nyere Philosopher*).

Drillevis.

Da Hegel engang laved Puns,
Dg Punsen just var i sin Borden,
Forstod han først rigtig til Bunds
Den høiere logiske Orden;
Han saae, hvordan Sukker og Rom
Gik op i en høiere Sphære,
Dg flux til den Viisdom han kom,
At Alting man bør mediere.

Selv Kant havde megen Respect
For alle en Kuus' Consequenser,
Dg derfor han udtalte kjækt:
„Fornuften har og sine Grændser!“

---

*) See Digtet af L. Sagen nedenfor.

Sa, fige vi maae til hans Priis,
 Han filosofheerte ved Vollen;
 Thi derfor begribeligviis
 Han snakker saa meget om „Sollen“.

Dg Fichte han sagde som vi,
 Med Blikket paa Viindruesaften,
 At man skulde „gjøre sig fri“ —
 Forstaaer sig: om Løverdags Aften.
 Paa Ni og paa Tiin var han klog,
 Dg Dikken var ei af hans Lante,
 Men i sit barbariske Sprog
 Saa kaldte han Dikken en „Stranke“.

Naar Folk sagde, Punsen var stærk
 Dg tilmed i rigeligt Dvantum,
 Cartesius raabte: Bemærk,
 De omnibus est dubitandum!
 Han selv vilde grunde sin Dom,
 Han selv vilde smage dens Kræfter,
 Dg smagte, til Vollen var tom —
 Kom, Venner! og følger ham efter.

Et romersk Æsel.

I Drangelundens dæmrende Stygger
 Staaer et graahærdet Æsel og tygger,
 Og han gnaver og gnaver og gnaver,
 Og falder saa imellem i Staver.

„Det er fælt at skulle med Kaal til Rom;
 Herregub! hvad man saa maa traftte om,
 Fra Bageren til Kræmmeren, fra Kræmmeren til Bageren,
 Og jeg skal nu altid være Drageren!
 Det er et Jav, hvormed Intet kan ligned,
 Og i Gaar skulde jeg oven i Kjøbet velsignes:
 Det beiligste Grønfo'er fik jeg om Panden,
 Men det var for Diet og ikke for Tandens;
 Munten, det Starn, slog mig Vand i Næsen,
 Og Drengene loe ad mit gnabne Bæsen,
 Men jeg var jo baade sulten og slunken —
 Seg skal nok ved Leilighed sparke Munten.“

Og han tygger og tygger og tygger,
 Og faaer philosophiske Nykker.

„Eet er der, jeg altid speculerer paa,
 Det er det, hvordan man kunde slippe for at gaae,
 For det er saa behageligt at staae stille.
 Jeg kan huske, den Gang jeg var ganske lille,
 Var jeg paa Ridt med en Fyr, som kom
 For at see, om der ogsaa var Væsker i Rom;
 Han paastod, at Jorden gaaer virkelig rundt,
 Og hntede Noget om Galilei.
 Men Philosophie er min Herre et Fæ i;
 Og da jeg gjør Holdt, og lytter og hører
 (Jeg har altid havt ganske ualmindelige Ører),
 Slaaer min Herre løs, og det gjorde ondt,
 Saa jeg tabte Contenancen,
 Og den fremmede Herre tabte Balancen.

Men det har jeg tænkt paa mange Gange,
 Fær naar min Herre sulter og spørger mig;
 For hvis det er sandt, at Jorden bevæger sig,
 Saa kunde man jo staae ganske stille,
 Og blot saa lempelig flytte Hovene,
 Og alligevel komme, hvorhen man vilde,
 Og komme der saa temmelig sovende.
 Det er min hjære, stadige Tante —
 Men min Herre han skal alletider banke!“

Fest-Cantate.

(Med P. Heises Bortreise, affunget i Studenter-
Sangforeningen.)

Chor.

Lyttende Studenterflof,
 I, som applaudered,
 Naar et lystigt Melodram
 Bruste fra Claveret!
 Bær forstemt, som jert Claver:
 Han vil ikke spille meer,
 Han vil til at reise!
 Tænker paa,
 I Kusser smaa!
 Hvad var I uden Heise?

Syngende Studenterflof
 Med og uden Briller,
 Med og uden Smørrelse,
 Med og uden Triller!
 Styrter Jer i Laarebad:
 Han, hvis Stof I lystred glad,

Han vil til at reise!
 I kan gaae
 Til Nød til h —
 Men ikke meer til Heise!

Melodrama.

Men Du, o, Ven, som lægger Sceptret ned,
 Hvormed Du segted høit i Luftens Rige,
 At ingen Tonetype skulde snige
 Sig op ad Melodiens lette Stige
 Og bryde Harmoniens høie Fred;
 Du, som vil gaae,
 Ad blanke Skinner
 Til Byen med de store, gamle Minder:
 Glem ei de smaa,
 De smaa fra Ungdomstiden,
 Som den kun har; som ikke fødes siden!
 Naar hist en Drengestemme skarv
 Ta'er slittig paa med Arbe, Mirbe, Marb,
 Saa glem ei Klangen
 Af Studentersangen!
 Glem ei Tenorerne, de listig sumvende,
 Og ikke Basjerne, de trolig brummende!

Glem ikke dem, som selv i feireft Vaar
 Har trøstigt jublet: „Det er Efteraar!“

Solo.

I Sors Lund
 Der skal Du vandre
 Ved Aftenstund,
 Og lytte til
 Bøgens hvissende
 Strængespil,
 Og ret forstaae
 Stovens vingebe
 Floiter smaa.

Paa Sors Sø
 Der skal Du ghyge
 Ved stugroet D,
 Og lytte til
 Bølgernes bævende
 Harpespil,
 Og ret forstaae
 Havfruens Sang
 Fra det dybe Blaae.

Ja, Guds Natur,
 Det er dog Tonernes
 Aabne Buur;
 Saa fang dem snibdt:
 Stæk ikke Bingen,
 Læg dem mildt,
 Og Een, To, Tre —
 Er de Romancer,
 Skal Du see!

Quartet.

Og pipper eensom en fattig Fugl:
 Det er Efteraar!
 Er Nattergalens grønne Skjul
 Kun Stormenes Orgelpibe huul,
 Saa er det trist,
 Men ikke hist
 Hos Sorøs Organist.
 Saa sidder Du luunt i panelede Stuer,
 Bekrandsket af hundrede Frøkner og Fruer,
 Og nipper iblandt til de funklende Druer,
 Og fylder Papiret med Prikker og Buer;
 Og saa faaer Du Brev fra frankerende Benner,
 Og jævnlige fra Folk, som Du slet ikke kjenner;

Dg Borgeren stikker Dig slagtede Vænder,
 Dg Du faaer Critiker fra agtede Hænder.

Qvæd.

Thi aldrig maa Du hænge
 Din Lyre hen:
 Dū tærer Holbergs Penge,
 Guff det, min Ven!
 Hans Minde det skal give
 Dig Vidbets Blus —
 Men Du maa aldrig blive
 Jeronimus!

Dg skriv os saa et Sangspil,
 Heel frydeligt,
 Thi saadant er der Trang til
 Betydeligt!
 Ja, slaa kun dine Strænge
 Med Klem og Fynd —
 Men slaa ei dine Drenges,
 For det var Synd!

Philistervise.

(Ved E. Hostrups Bortreise.)

Fryd Dig, Du troe Philisterflok:
 Hostrup, den gamle Uroftifter,
 Flygter nu over Steen og Stot,
 Han, med samt sine samlede Skrifter!
 Snart er paa Porten
 Han, som har klædt os af til Skjorten,
 Han, som var Speider i vor Leir:
 Vi har vundet en glimrende Seir,
 Meer end een — ja ti, tolv, tretten, fjorten!

Nu kan vi atter aande frit,
 Vi, som er kjæfkest med en Snitser,
 Vi, det Solides faste Stakit,
 Og vi, Samsfundets høieste Spidser;
 Gille den Stemme!
 Nu kan vi sidde luunt her hjemme,
 Bænktes i Sophahjørnet blødt,
 Mens Maskinen den snurrer saa sødt
 Med sin Ingen fornærmende Stemme.

Hostrup, han var saa ondslabsfuld;
 Nu vil vi tage vor Dpreisning.
 Blæse med Poesiens Guld:
 Vi har Tanker med Messing=Gesveisning!
 Stummer da Fløden,
 Iler, som altid, da tjækt i Døden,
 Svergang det gjelber Ol og Mad:
 Vi vil ikke erobre en Stad —
 Nei, vort Løsen er: Meer Smør i Grøden!

I Gadedøren.

Den Aften gif jo nydelig,
 Skjøndt Varmen var betydelig.
 Og Punsch'en den var deilig sød,
 Og fikke Masfer Smørrebrød!
 „See nu herop, naar det kan falde,
 Og vær saa god at hilse Alle,
 Men glem blot ikke Tante Malle!“

Lat, mange Lat! Her trækker slemt;
 Gud, De fortæler Dem bestemt!
 „Adjøs, Adjøs!“ Godnat, Godnat!
 Men, Hans! Du glemmer jo din Hat.
 Glem ikke din Spadsereftot,
 For Stokkene graskære nok!
 „Adjøs, Adjøs!“ Godnat, Godnat!
 Jo, Hans! Du har en lille Hat.

„Men Et maa jeg dog sige Dem,
 Gaa bare lidt forsigtig hjem;
 Ja, gaa nu bare fredeligt,
 Thi Prygl er altid kedeligt!
 Avisen er jo gennemjamret
 Af Folk, som først blev gennemhamret,
 Og som tilsidst dog kom paa Ramret.“
 Ja, gid her nu var Landefred —
 Naa da! det øser Blande ned,
 Og vi har ingen Paraply'r:
 Soli bli'er vaad, det søde Dyr!
 Og væk er alle Drofferne,
 Og Hul er i Galosferne.
 „Godnat, Godnat!“ Adjøs, Adjøs!
 Den Aften den var mageløs!

Digt af L. Sagen.

Drikkevise.

Diogenes, vranten og stolt,
Han knurrede saa lidt paa de Unge;
Af Viin han dog inderlig holdt,
Thi Viisdom den gød paa hans Tunge.
Men da salig Hjob han blev liig,
Og mangen Gang manglede Føden,
Et Viinsfad han tiggede sig;
Der laae han og ventebe Døden.

Heracitus, veed man, han gif
Med Flaften saa lumst i sin Lomme;
Han flæbed, saa det havde Stil,
Naar Flafterne først vare tomme.
Han græd over Verdens Besvær;
Men see, om vi troe disse Løgne:
Han drak, det var Mandens Maneer,
Saa Vinen flød ud af hans Dine.

Democritus en Perial
 Tidt havde saa godt, som en Anden;
 Han loe, som en Mand, der var gal,
 Naar Glassene fyldtes til Randen.
 Hans Næse tidt lyste ham hjem
 (Vi dertil har opfundet Lygter),
 Dg hvor han kom ravende frem,
 Han loe ad Enhver, som var nøgter.

Copernicus hine var liig,
 Sin Viisdom han søgte i Flasken;
 Der, troede han, skjulte den sig
 Dg ulmed, som Ild under Aften.
 Engang i en Ruus, som var stiv,
 Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
 Begreb han det først i sit Liv,
 At Jorden gik rundt omkring Solen.

Selv Viismanden Aristotel
 Har Viin for sin Viisdom at talle;
 Skjæbdt een Gang han pimped saa vel,
 At han fik Muffetten paa Raffle.

Han elsked det Vaade saa høit
(Man Sandheden ei bør forfølge),
Af Lyft til at fylbes ret droit,
Han sprang i den stummende Bølge.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
En Laar over Tørsten mon tage,
De Ting, som tilforn monne staae,
Han mærked, gif frem og tilbage.
Han Skeptiker blev, denne Mand,
Dg havde den Mening blandt flere:
Størst Galning har største Forstand —
Hurra for den skeptiske Lære!

Digt af S. Schandorph.

Sjællandsk Romantik.

Lo Gjenbogaarde i Landsbyen laae,
Over Veien de paa hinanden saae.

Paa Porten af hver var en Abning rund,
Der tjente til Righul for hver sin Hund,

Som stal gjennem Gullet sin sorte Snude,
Og mored sig med at gjøe og tude.

De bjæffed, saasnart de hinanden saae,
Dermed fik de Tiden til at gaae.

I Gaarden til Venstre tjente Mads,
I Mark og Lo han var paa sin Plads.

Dg Sidse tjente i Gaarden til Høire,
Var strap til Køer at malke og toire.

Naar hen ad Aften de fik lidt Ro,
De mored sig med at staae og gloe.

Mads læned sig op ad en Pæl ved Stakittet,
Dg listelig over til Sidse titted.

Dg Sidse stod under en Hyldebuss,
Der nicked med hviden Blomsterduss.

Den første Aften han saae paa Sidse,
Begyndte hun knibst med Nakkem at vrisse.

Den anden Aften hun brummede: „Hæ,
Hvad bilder han sig vel ind, det Fæ?“

Den tredie Aften han spurgte blidt:
„Naa, hvordan gaaer det?“ Hun svared: „Skidt!“

Den fjerde Aften hinanden de see —
Dg begge begyndte at sfoggerlee.

Og Mads traf Munden til Ørerne op,
 Af Latter rysted hans store Krop.

Hun loe, saa Taaren trilled paa Kind,
 Som Rosen rød og som Æblet trind.

Saa gif det hen vel i Uger to,
 De talte ikke, men sfoggerloe.

Tilfidsf han voved til hende at niffe,
 Hun niffed igjen; men de talte ikke.

Den næste Gang over Veien han skraaede,
 Men hun løb ind, han ei hende naaede.

Men Aftenen efter rendte hun ei,
 Da Mads sprang over den Landevei.

Om Livet han hende saa modigt tog,
 Hun loe, og mandeligt fra sig slog.

Men Mads, han lysjed den Løbe rød
 Saa fast, at hen over Mark det løb.

Dg Fuglen sloited i Gylbens Læ,
Midt iuste det hvidgraæ Piletræ.

Han kneb i de Kinder røde og runde,
Dg vældigt gjoede begge Hunde.

Digte af Ambrosius Stub.

Aria.

Er Nogen, jeg er glæderig,
Langt meer end andre Gjetke,
Hvis Lykke er min Flaaskes liig
Dg meget let at brække.

Lidt slog jeg før, jeg slaer endnu
Mit tomme Glas heel glad itu;
Da fligt et Smald med Kling i Klang
Er just mit Spil i denne Sang.

Saa stjør er Verdens Fryd, naar mindste Vanheld trykker;
Men jeg, der drak mit Glas, jeg leer ad Staar og Stykker.

En modig Skipper gjør sig til,
Er opblæst, saa han lugter,
Naar Vind og Vand ham føie vil,
Dg Farten ei har Bugter;

Men skal han bryde Veir og Band,
 Og slaae sig frem til Havn og Land,
 Hvor kan den tjæret Admiral
 Da brumle, bande, blive gal!

Men jeg er hjerteglad, og Andre see sig glade,
 Hver Gang jeg krydser tæt langs op ad skiden Gade.

En Modens Junter bryfter sig
 Alene af den Lykke
 At være pyntet, Moden liig,
 Med mangt et borget Stykke;

Men Stodderen blev snart forfagt,
 Kom mindste Biinplet paa hans Dragt,
 Jeg derimod kan sire min

Med Sæftværk fra Bourbeaux og Rhin,
 Og naar den er slidt op, jeg mig med Adam glæder,
 Thi han var lykkelig, den Stund han ei bar Klæder.

En Elsker af det smukke Røn
 Maa finde, hvad ham lyster,
 Opvarte een og anden Støn,
 Tilbede skjulte Bryfter;

Saa tidt han seer sig lykkelig,
 Maa han dog ofte græmme sig,

Naar Svoger gaar med Kjøp paa Luur,
 Dg jager Kat fra Fuglebuur;
 Men jeg er glad og fri og for Rivaler siffer:
 Min Flaske er mig tro, saa Ingen mig udfikker.

En Gnier elsker Sult og Tørst,
 Idet han elsker Penge:
 Han har, men fattes allerførst;
 Thi maa hans Arving trænge.
 Hans Glæde er kunns forrigfuld,
 Hans Armod voges med hans Guld,
 Hans Venner vente paa hans Død,
 Dg dele det, han aldrig nød;
 Men jeg er glad ved lidt, og skifter uden Rænker,
 Thi som jeg tørster tidt, saa arver den, der skjenker.

En Fraadser, som min Bederpart,
 Er glad, men ubesøiet,
 Forbi han er af Svine-Art,
 Dg sluger sig fornøiet.
 Man seer, at Band og Luft og Jord
 Maae offre Fylding til hans Bord;
 Naar han nu fyldest har sin Bom,
 Strax væltes han paa Loddant om.

Der ligger han; jeg staaer; mig fryder Siin og Noder;
Jeg har to Guders Gunst, men ingen Griis til Broder.

Saaledes er jeg vel tilfreds,
Dg fast i den Formening:
Et muntert Sind er allestedes
Lyksaligheds Forlehnung;
For mig maa hver Slags Gjel og Træl
Indbilde sig, han lever vel;
Jeg topper Glassets jævne Maal,
Dg drikker halve Verdens Staal;
Til Lykke, Daarlighed, som kalder Sviir Forbilding!
Du lafter Druesaft, lev vel ved tør Indbilding!

A r i a.

Lad Krig fornøie Potentater,
Lad Helte vinde Seiersstrands,
Lad Bytte muntre troe Soldater,
Lad Kroner vinde tifold Glands;
Min Ro er mig et Monarchie,
Der flyder med Krambambuli.

Er Lykken ikke min Veninde,
 Er Dagen viget fra min Pøl,
 Er Venner nu ei meer at finde,
 End Stygger efter dalet Sol:
 Jeg tænker kun: Adieu, Parti!
 Oprigtig er Krambambuli.

Jeg blev end aldrig rig ved Renter,
 Selv er ei Mammon min Patron,
 Min Capital er den, jeg venter
 Mod Verlings Obligation;
 Dog bort, Metal fra Mynteri!
 Naar Glasset har Krambambuli.

J Elstere af rare Vine,
 Til Lykke med hver Druesaft!
 Befinder alle Sorter fine,
 Ja, glædes ved en indbildet Kraft!
 Jeg møder Bacchi Brouteri
 Med eneste Krambambuli.

J tynde, magre, tørre Gjelte
 Med Theevand for og Hvidløg bag!
 Hvor let kan Svaghed Eder svække,
 Ja, Døden knuse eders Brag!

Nu ligge Pietisteri!
O, brister frit Krambambuli!

I Helgenes udvalgte Søstre!
Man veed, I eie Kjøb og Blod;
Men stikker Lyften, og I Iyftre,
Ja, synde for at gjøre Bod:
Seg vedder, eders Hylleri
Lør lugte til Krambambuli.

I Herrer af den forte Orden!
Seg hører eders Englerøst,
Seg gruer tidt for eders Torden,
Seg glædes tidt ved eders Trøst;
Men — frydes uden Flatteri!
Thi jeg har og Krambambuli.

Paa en Flaske,

hvor i laae en lille Velling i Spiritus, som var stabt
med to Hoveder.

Du lille Andenoer!
Hvi døde Du saa snart?
Du burde blevet her
Til noget Stort og Kart.
Men dette var tilbeels
Dog altfor meget lovet,
Da Lykken fører dem,
Der fødes uden Hoved.

Digt af Thomas Thaarup.

Vise

af Syngespillet „Gøstgildet“.

En Time for Middag Madamen opstaer,
Saa drikker hun først Sukkerlade,
Dg maler sit Ansigt, og kruser sit Haar,
For Speilet hun neier og smiler og gaaer,
Dg seer, hvordan det monne lade.
Nu kommer en Straajunker pyntet og stram:
„God Morgen, Madam!“

Man spiser til Middag, naar Klokken slaer to,
Dg sidder til Bords Klokken fire;
Der spotter man Dyden og Fromhed og Tro,
Saa kommer Klø'erknegt for at stifte vor Bo,
Det kalder man ikke at svire.
Herr Hasenfuss har man den Ære at see
Bed slikt Asemblee.

I Morgen Madamen er buden til Gjest,
Det Laug kan hun ikke forfage;
Den unge Herr Spradensfeldt giver en Fest,
Og Huset faaer skjotte sig, som det kan bedst,
Lad Manden kun brumle og klage!
Madamen hun tænker: „Hvad Dret ei hø'r,
Det Hjertet ei rø'r.“

Til Alt maa den Egtemand tie og see,
Skal det ei bekomme ham ilde.
Naar Manden maa græde, Madamen vil lee,
Madamen er Dronning ved hvert Afsenblee;
Men Lyende gjør, hvad de ville.
For sildig til Syndernes Kundskab hun kom,
Da Pungen var tom.

Digt af J. S. Tode.

Oldtidens Berømmelse.

Oldtiden havde een god Skif:
Arbeide maatte krydre Maden;
Fyrsterne selv bag Ploven gif,
Pakkede Kornet selv i Læden.
Smaaherrer! kende I Lee eller Lo?
Kunde I tørste for Føden? Jo, jo!
Sulte I maatte, om det gif
Efter hiin gamle gode Skif.

Oldtiden havde nok en god Skif:
Huuslighed lædte en Fyrstinde;
Til al den Stads, hvori hun gif,
Selv Hendes Høihed maatte spinde.

Smaa piger bruge nu Fødderne nok;
 Mon de kan dreie den snurrende Rok?
 Særkeløs bleve de, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik.

Mage dertil var denne Skik:
 Frøkener gjorde Huset Nytte,
 Malte selv en Læbsfedrik,
 Satte den frem i reenlig Bøtte.
 Bøtter og Mælk er for Bønder og Fæ,
 Frøken og Junter er staaen af Træ.
 Kæmper vi havde, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik.

Ei at forglemme den skønne Skik:
 Love og Folk var lige gode,
 Medelighed var Politisk,
 Dannemænd da hverandre troede.
 Nu har vi Jura og Statskunst og Eed;
 Ingen for smukke Folk sikker sig veed.
 O, hvilken Lykke, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Hører, Børnlille! nok en Skit:
 Stabighed var i Smag og Sæder,
 Datteren glad til Høitid gif
 I sin Moerlilles Brudeklæder.
 Nu dreier Møden som Hjul os omkring,
 Aargammel Stads er en gyselig Ting.
 O, hvilken Binding, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skit!

Dette var og en kostelig Skit:
 Gjestefri Beskomst løste Tungen,
 Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,
 Latter og Omqvæd renste Lungen.
 Nu har man glimrende kold Afsæmblee,
 Ligesom Maanestien spiller paa Sne.
 O, hvor langt bedre, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skit!

End ydermere var det og Skit;
 Fjas hebde Fjas og ei Fabaife;
 Ingen da Navn af Autor fik,
 Førend han havde lært at læse.

Nu skriver Hver, som kan tygge en Ben,
 Piner sin Muse, og trætter sin Ben.
 Vel vore Dren, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Item var det og Oldtidens Skif:
 Konen til Talle tog med Manden,
 Han ikke efter Friller gif,
 Hun lod ham have Ro i Panden.
 Konen nu hjælent som Bagtelen slaer,
 Manden saa lønligt paa Dumpejagt gaer.
 Vel vore Slutter, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Priselig var og denne Skif:
 Pigerne kom lidt seent til Dandsen,
 Sjelden de sig en Skovtour fik;
 De bar med Kette Hørerskrandsen.
 Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
 Skjenter sin Mand en fem Maaneders Dreng.
 Vel mangen Brudgom, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Hører endnu en herlig Skik:
 Brudgom og Brud var lige sunde,
 Konen hvert Aar en Arving fit,
 Ottepunds = Karle, røde og runde.
 Hun ingen Helbred, og han ingen Marv,
 Hvad kan de gjøre til Fædrelands Tarr?
 Vel Efterslægten, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skik:
 Døttrene maatte lave Maden,
 Blev fra Parnas og Pitenil,
 Søndagen saaes de kun paa Gaden.
 Nu har de Følelse, Læsning og Vid,
 Kan ikke sætte en Gaas paa et Spid.
 Vee vore Piger, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Digt af P. K. Trøjel.

Ode til min Skræder.

Høi er din Roes, som Guders stolt din Daad:
Du skaber blot ved Saz og Naal og Traad;
Du kalder Menneſker ved dem
Af Chaos frem.

Sligt først indſaae det muntre frauſte Folk,
Hvis dybe Bid behøver ingen Tolt;
Dg gav Dig for dit ſtore Gavn
Et Stabernavn.

Dg Tent har ſeet, at Du var Guder liig:
Hans Zachariå har beſjunget Dig,
Dg Rab'ner hele Folk beſtrev,
Som ved Dig blev.

Men mig gav Nornen smilende den Lød
 At synge Dig og, stæbte ved din Odd,
 At lære Cimbrer, Du er stor
 Endog i Nord.

Saa flyde Sangen sødt i Hymner hen,
 Og Harpen lyde høit om Stræderen,
 Og om de Bøksner, som bli'er til,
 Naar blot han vil!

Hvor mangen Jordklump har jeg ikke kjendt,
 Udannet, raa, det blotte Element
 Til Menneske, — som ved hans Haand
 Fik Liv og Aand!

Nu gaaer han kneisende med Hovedet,
 Og skuer ned paa Folk, som Mennesket
 Paa Ormene, der krybe hen
 Ud Ageren.

Af store Folk han dybe Hilsner faaer,
 Og Pøblen gaber, standser, hvor han gaaer,
 Og Piger ventlig til ham see,
 Og smidske — lee.

Men, store Mester! hvordan er din Løn
For al det Guld, Du skaffer Adams Søn?
Deri Du ligner og en Gud,
At spottes ud.

Din Atheist Dig negter reent dit Krav,
Din stærke Aand kun Ord for Penge gav,
Af mig Du for to Emses Laar
En Ode faaer.

Digte af P. M. Grøvel.

Drikkevisse.

Jeg er en Mand, som har saa v'dt ombandret,
At ingen meer bereist man nævne kan,
Skjøndt jeg ei har mit Opholdssted forandret
Fra den Tid, jeg først saae mit Fødeland.

Grands Drake gif vel engang rundt om Jorden,
Og gjorde sig derved udsødelig;
Men jeg, som blev bestandig her i Norden,
Al Jorden har saa tidt gaaet rundt om mig.

Jeg har seet Alt, hvad Jorden har i Cie,
Fra Kola af og indtil Kolagin;
Men af Alting dog intet kan opveie
Mod Synet af et godt og fuldt Glas Viin.

Søg, hvo som vil, en Cirkel at kvadrere!
 Det fandtes ei af Noget paa vor Jord;
 Men jeg har seet Kvadrater circulere
 Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Jeg har lært Alt, hvad Mennesket kan lære,
 Og ingen Ting er bleven skjult for mig;
 Selv Alkymie gjør mig den største Ære:
 Sex Flasker Viin, drif dem, saa er Du rig!

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale:
 Jeg havde mig engang en liden Kruus,
 De Bises Steen, hvorom saa Mange tale,
 Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
 Med den kan jeg faae Sorgen til at lee,
 Med den kan jeg indtage hver en Pige,
 Med den kan jeg forborgne Sager see.

See Evan hist! Velkommen, Glæders Faber!
 Kom, fyld mit Bryst med jordist Salighed!
 Din Magt jeg mig med Bellyst overlader,
 Og synker Fryd og Lyst og Styrke ned.

Ode til Dumhed.

Goddædige Dumhed! o, stolte Gudinde,
 Som gavmild uddeler til Tosser i Blinde
     Guld, Titler og inderlig Fryd!
 Din Lov vil jeg synge i høieste Toner.
 Dit talrige Folk over Jordklodens Zoner
     Skal gjentage Lovsangens Lyd.

Fra Jorden blev skabt, til den silbigste Ælde
 Udbreder dit mægtige Scepter din Bælde
     Fra sydlig til nordlige Pol.
 Kun arvelig Trostak grundfæster din Throne;
 Ei vandt Du ved Rænker din herlige Krone,
     Dg ei ved det dræbende Staal.

Derfor skal vi lyde de evige Love,
 Du bød os: at æde og drikke og sove,
     Dg avle Dig lydige Børn.
 Naar Lærde og Bise og Helte maae svede
 Dg vaage og bløde, vi trygg' i vor Rede
     Omsfavnes af Hustru og Børn.

Men dog skal vi løbe, naar Du vil befale,
 At dræbes og dræbe, som rasende gale,
     En Broder, en Fader, en Søn;
 Paa Baalet at brænde, for Sværdet at falde;
 Thi kommende Slægter skal andagtsfuld kalde
     Os Helgner og Helte til Bøn.

Naar Vise udgrunde tilkommende Farer,
 Og lure og sitre som frygtfomme Farer,
     Da leve vi trygge og vel.
 Vi tænke ei Fare, ei Død eller Helved,
 For Ting, vi ei skue, vi aldrig har skjælvbet;
     Thi Tanken er dybt i vor Sjæl.

Saa ligger i Dybet, naar Tordenen knalder,
 Den salige Østers i tryggeste Skaller,
     Og føler ei Fare og Nød,
 Ei kvælende Omsorg for Brødre at rebde;
 Og aabner sig kun for at lædfes, at æde,
     Og i den uventede Død.

Dyphedt af din Guddom, den rolige Daare
 Seer Dydens den bittere, den smertende Taare

Ved Udyds og Daarligheds Seir.
 Uryftet som Klippen, dybsindig som Apen,
 Han yttre kun Sjælen i undrende Gaben,
 Og drager det qvægende Veir.

Naar Dyd eller Viisdom sin Yndling skal lønne,
 Da eier dens Statkammer neppe en Bønne;
 Lidt betles ham Gravstedets Muld.
 Du mægtige Dumhed! Du ene belønner
 I tusinde Led hans utænkende Sønner
 Med Guds og Slaver og Guld.

Op, Musa! den stolte Gudinde at sjunge;
 Men tankeløs Glæde betager min Tunge,
 Og Sønnen min rolige Aand.
 Jeg føler din Guddom, og synes at svømme
 I evig Lykkeligheds sødeste Drømme,
 Og Harpen mig glider af Haand.

Digte af J. S. Bessel.

Gaffelen.

Jeg synger om — dog nei, jeg ligefrem fortæller;
Saa ganske ligefrem gaaer jeg just ikke heller,
Et Svinke=Erinde jeg giver mig iblandt,
Dg er det ikke smukt, saa er det ganske sandt.
Nu, jeg fortæller da om Mand og om Mandinde,
Som havde ved et Ord stor Lykke kunnet finde;
Om grønne Søbekaal, som stolte Guder fit;
Om Gaffelen, som kom, og Gaffelen, som git.

Engang, men det er steet for længe, længe siden,
Dg var jeg den Gang til, saa var jeg ganske liden,
Engang Mercurius og Jupiter faldt paa,
For en Forandrings Skyld og Tanker at forslaae,

At foretage sig en Lyfttour ned til Jorden,
 Hvor Majestæterne fandt Alting saa i Orden,
 At Jupiter tilsidst brød ud i disse Ord:
 „Herr Pope har sagt sandt: det er den bedste Jord.“
 Han sagde vistnok meer; men til den største Skade
 For Læseren, for mig, for Jordens Overflade
 Er denne liden Stump deraf kun bleven gjemt,
 Og det Fornemste var maastee, hvad man har glemmt.

Men jeg ei glemme maa, hvad jeg har meer at sige:
 „Hør,“ sagde Jupiter, „jeg giber ikke stige
 Strax til Olymp igjen; vil Du, Mercurius!“
 (Thi alle Guderne er for det meste Duus)
 „Vil Du, saa gaae vi ind i næste Bondehytte,
 Men forud vor Gestalt med Menneskers ombytte.
 Hvem veed? Vi der maastee kan gode Løier faae.“
 Mercurius, som godt al Galstak lide maa,
 Paa Diebliffet sig forsvor fra Gud til Fanthen
 (Han aldrig lade kan den skrækelige Banden),
 At dette Indfald var meer end guddommeligt.
 De ind i Hytten kom, fandt Alting tarveligt;
 De Mand og Kone saae med Ellefteer spise,
 Og bade, at de dem den Godhed vilde vise

At give dem omsonst en Skeefuld Søbekaal.
 „Ja, sætter Jer, godt Folk! og langer til vor Staal,“
 Bar Mandens Ord, og hun bejaede med Lader
 (Hun fattig var paa Ord) den fromme Huset's Fader.

Mercurius, som var til bedre Føde vant,
 Slet ingen Appetit til Søbekaalen fandt;
 Thi yttred han paa Fransk, som Huset's Folk ei kunde,
 Til Jupiter derom sin Mening dennelunde:
 •Ces choux-là sont d'un gout à me faire vomir,
 Et je ne conçois pas, qu'on s'en puisse nourrir. •
 •Oui, sagde Jupiter, •auprès de l'Ambroisie
 Ces choux sont bien mauvais: pour la cérémonie
 Il faut pourtant, mon fils! en manger quelque peu.
 Mais, à propos, comment récompenser en Dieu
 De ces honnêtes gens la douce bienveillance,
 Si ces donneurs des choux méritent récompense? •

Rinte 9 figg. Paa Dansk (af P. L. Møller):

„Den Kaal en Smag jo har fast som et Vomitiv,
 Jeg seer ei, hvor ved den man holde kan sit Liv.“
 „Ja,“ sagde Jupiter, „i Gudsuppens Sted
 Er Kaalen vistnok stet; for Belanfsændighed,
 Min Søn! af denne Kaal dog ldt man nyde maa.
 Men, apropos, hvad skal i Guds jeg hille paa,
 For disse brave Folk at lønne med Honneur,
 Hvis ellers saadan Kaal fortjener en Douceur?“

Saa svarede Mercur: •Que leurs propres souhaits
Déterminent d'abord tes généreux bienfaits!•

Mercuriuses Raad behagede hans Fader,
Thi blev han fiden ved: „Beed I vel, hvem I mader?“
„Nei,“ svarte Konen ham; „desuden“, sagde hun,
„Saa mader vi Jer ei, vi Jer bespiser kun.
I skulde ikke nys saa meget talt det Franste,
Saa havde I maaskee nu bedre vidst det Danste.“
Thi mens de talte Franst, falsdt Eiden Konen lang,
Dg Breden gjorde nu, hun Tungen fik paa Gang.
Da Jupiter fornam, hun havde Ret i Noget,
Dg at han virkelig begif en Feil mod Sproget,
Saa blev han ikke vred, men svarte med et Smil:
„Min Putte! tal mig til i mere høflig Stiil.
I altsaa vide maae, I har bespiist, Madame!
Bespiist og madet er dog mestendeels det Samme,
I har bespiist en Gud i ham, og een i mig.
Dg, til Beviis derpaa, leed i min Kjørtelstlig,
Der kan I, om I vil, en Tordentile hitte;
Thi jeg er Jupiter, og denne lille Bitte,

Saa svarede Mercur: »Du kan jo spørge dem,
Dg naadigst lade dem med Saker komme frem.«

I Fald han havde ei sin Gudsdom skjult saa vel,
 I skulde see paa ham to Binger for hver Hæl;
 Han er Mercurius. Nu veed I, hvem vi ere;
 I ogsaa vide maae, vi Gudhed for Jer bære.
 For jer Velvillighed mod mig og mod min Søn,
 For jeres Søbekaal bestemmer selv jer Løn!
 Hvorom I vil, I nu kan trende Ønster gjøre,
 Og Jupiter vil strax hvert Ønste fyldestgjøre."
 „O," sagde Konen da, „gid vi maae Gaffel faae
 Til vor umage Kniv!" Der strax en Gaffel laae,
 Og Kniven Mage fik. „Hvad, er Du reent forbandet,
 Og naar Du Valget har, Dig ønster intet Andet?"
 Bar Mandens Ord; „saa gid, at Gaffelen Dig sad,
 Din Losse! i dit Liv." Det skede, som han bad.
 Der stod da baade Mand og Kone i en Maade.
 De sig ubbede maae den — ak! den sidste Maade,
 At Gaffelen igjen tilbage maatte gaae.
 Den gik, og Guderne de gjorde ligesaa.

Geburtsdags - Carmen.

Recitativ.

Stig, svøbt i forte Stormsflyer, Jordnens Gud!
 Af dine Lynilds = flammesvangre Huler,
 Læd Helvedes Kanon med sexten Kugler,
 Og saluteer med sexten tusind Skud!
 Slynng Underverdnens gnistrende Raketter
 I Skoffetal mod Skyen op,
 Saa de besfinne alle Bjerges Top,
 Som Himlens Stjerner i de klare Nætter.
 Træd, alle Luftens Hære! i Geleder,
 Formeer Colonner mellem begge Poler,
 Giv Agt, og presenteer Gevær!
 Fremad Marsch, og retter Eder!
 Og nu forkynd det høit, Du hule Jorden!
 For alle Himle og for hele Jorden,
 Gjentag det, Skov og Bjerg og Dale!
 Saa høit, som I var splittergale:
 Det er Hr. Herman Anthon Jensens Fødselsdag!

Chor af usynlige Aander.

Fem Aaar og fire Geber,
 Gid Jensen nyde alle Glæder,
 Som følger af at være Skræder,
 Med sin Marie i Forening;
 Det er saagu vor sande Mening.

Chor af Gjesterne (som alle ere drukne).

Gid han, gid han — ja, gid vi bare kunde,
 Men det er, som en Prop sad fast i vore Munde,
 Saa opfyldt er vor hele Himmelhjæl
 Af lutter Ønsker for hans sande Vel.
 Gid han, gid han — det ønsker alle Sole,
 Og vi Planeter med — maa kunne flette Been
 Og føre Naal og Traad, saalænge der er Gen,
 Som bruger Byger eller Kjøle.
 Og naar saa Døden, o, gid silbig! træder
 Paa Nalken af den kjære Skræder,
 Ja saa, ja saa
 Lad Verden og forgaae!

(Der høres Syl, Luden og Straalen af de usynlige Aander.)

Herremanden.

En Herremand sov engang hen,
Dg saa stal alle Herremænd,
Hvor gjerne de end leve vilde.
Dg det er ilde,
At døe, naar man endnu ei vilde.

Den Herremand, jeg synger om,
Did, Staffel! efter Døden kom,
Hvor Ingen frøs, skjøndt Alle vilde.
Dg det er ilde,
At ikke fryse, naar man gjerne vilde.

Han traf sin Kudsst, og studsede:
„Hvad! Sochum og i Helvede?
Jeg næsten det forsværge vilde.
Dg det er ilde,
At see, hvad man forsværge vilde.

„Hvorfor jeg kommen er herned,
 Du uden Tvivl alt forud veed,
 Saa jeg omsønst det dølgje vilde.“
 Og det er ilde,
 Bekjendte Ting at dølgje ville.

„Min Søn forfalbt til Hoer og Spil,
 Og satte flere Penge til,
 End min Formue taale vilde.“
 Og det er ilde,
 At den ei mere taale vilde.

„Af Godhed for det Skumpelssud
 Seg sued mine Bønder ud,
 Og deres Suf ei høre vilde.“
 Og det er ilde,
 Ei Bønders Suf at høre ville.

„Men Du, som var saa from og god,
 Og gjorde intet Kræ imod,
 Hvi Du er her, jeg vide vilde.“
 Og det er ilde,
 Saa nøie Alt at vide ville.

„Det gaaer“, var Svaret, „mig saa slet,
Fordi jeg hisset gjorde det,

Som I ei kunde, skjøndt I vilde.“

Dg det er ilde,

At ikke kunne, naar man vilde.

„Den Søn, som volder, I er her,
Har jeg paa Halsen skaffet Jer;

Jeg Fruen Intet negte vilde.“

Dg det er ilde,

Slet ingen Ting at negte ville.

Sligt lærer hvert utugtigt Skarn,

At ikke skaffe Næsten Barn,

Skjøndt Næstens Kone gjerne vilde.

Dg det er ilde,

At Næstens Kone gjerne vilde.

Hundemordet.

At Menneſker af Dyr ſaa tidt
 Meer Baſen end af Næſten gjøre,
 Det ſee vi dagligdags og høre;
 Moralen hos dem nytter lidt.
 Seg derfor mig opholder ei
 Ved dem Bebreidſelſer at gibe;
 Som de vil være, lad dem blive!
 Moral ſkriv for dem, hvem ſom vil!
 Seg, for min Part, jeg paſſer, jeg,
 Og min Propoſ ſtrag ſtrider til.

Der var engang en Tømmerſvend;
 Mod ham en Slagterhund ſig viſte ei ſom Ven.
 Han vilde bide ham; og ſom nu let kan vides,
 En Tømmerſvend ei meer end Du og jeg kan bides:
 Han derfor hævede ſin Øre raſt,
 Og kløvede ſin Uvens Pandebræſt.
 Nu ſkulde det til Uheld træffe,
 At Hundens Eier kom
 I Diebliffet, ſom
 Hans Hund var ud af Stand at bjæffe;
 Han bjæffede for ham.

Jeg holder det for Stam,
 For Læseren at repetere,
 Hvad Skjeldsord, Trusler, Eed han hjæffede, med mere.

Omsonst den kjære Mand, som hadde Panden deelt,
 Ham vilde forestille:
 To halve Hoveder udgjør et heelt;
 Den Anden mod Reason ei tage vilde,
 Og skjøndt han fandt sig noget slagen
 Ved et saa syndigt Argument,
 Han foranstaltede dog næste Dagen
 Den Lømmersvend en Stævning sendt.

Ei Denne lod sig forelægge,
 For Dommeren de mødte begge.
 Citanten mælede da først:
 „Han kunde jaget bort min Hund med nogle Børst,
 Jeg selv da skulde sagt, han gjorde vel;
 Men slaae mig Hunden reent ihjel,
 Og med sin Øxe paa ham Panden kløve,
 Og mig min bedste Stat berøve,
 Det troer jeg vist, Hr. Dommer! straffes bør.“
 Hr. Dommer tog til Ords: „Svar mig paa, hvad jeg spør,

Du Lømmersvend! Hvorfor ei Skafstet tage
 Og dermed Hunden fra dig jage?"
 Han svarede (først rømmende med Lugt):
 „I Falb han havde mig med Galen villet bidt,
 Seg Skafstet ei engang imod ham havde brugt,
 Men jaget ham med bare Hænder;
 Men Bæstet faldt mig an med skarpe Tænder.“
 Da kjendte Dommeren, saasnart han hørte det:
 „Skarpt imod Skarpt! Den Lømmersvend har Ret.
 Du Slagter, som har tippet Trætten,
 To Mark erlægger her i Retten!“

Seg lovede vel i Fortalen
 At ikke røre ved Moralen;
 Dog Loven, siger man, er ærlig,
 Men Holden er besværlig.
 I Enden af mit Bærk at strø morallse Træk,
 Derefter var jeg før, og er endnu en Gjel.
 Moralen her skal kort, dog noget syndig gives:
 Man ei om Bagatel maa med sin Næste lives.

Smeden og Bageren.

Der var en liden By, i Byen var en Smed,
 Som farlig var, naar han blev vred.
 Han sig en Fjende fik (dem kan man altid faae;
 Jeg ingen har, det gaae
 Min Kæser ligesaa);
 Til Uheld for dem begge To
 De træffes i en Kro.
 De drak (jeg selv i Kro vil drikke;
 For Andet kommer jeg der ikke.
 Anmærk dog, Kæser! dette:
 Jeg immer gaaer paa de honnette).
 Som sagt, de drak,
 Og efter mange Skjeldsord, hidfigt Snaf,
 Slaaer Smeden Fjenden paa Planeten.
 Saa stærkt var dette Slag
 At han faae ikke Dag,
 Og har ei siden seet'en.

Strax i Arrest blev Smeden sat.
 En Feldsfjær faaer den Døde sat,
 Og om en voldsom Død Attest hendsender.
 Den Mordere forhøres og bekfender;

Hans Haab var, at han skulde hisset gaae,
 Og der Forlæbelse af sin Modstander faae.
 Men hør nu Løier! Netop Dagen,
 For Dom skal gaae i Sagen,
 Fremtrine fire Borgere
 For Dommeren; den mest veltalende
 Ham saa tiltalede:

„Belvieste!

Vi veed, paa Byens Vel De altid see;
 Men Byens Vel beroer derpaa,
 At vi vor Smed igjen maae faae.
 Hans Død oppækker jo dog ei den Døde.
 Vi aldrig faae igjen saa duelig en Mand;
 For hans Forbrydelse vi altfor grusomt bøde,
 Om han ei hjælpes kan.“ —

„Betænk dog, kære Ven! der Liv for Liv maa bodes.“ —

„Her boer en arm udlevet Bager,
 Som Folket snart desuden tager.

Vi har jo to; om man den Eldste tog af dem?
 Saa blev jo Liv for Liv betalt.“ —

„Ja,“ sagde Dommeren, „det Indfald var ei galt.
 Jeg Sagen at opsætte nødes;
 Thi i saa vigtigt Fald man maa sig vel betænke.
 Gid vores Smed jeg Livet kunde skjenke!

Farvel, godt Folk! Jeg gjør Alt, hvad jeg kan.“ —
 „Farvel, velvise Mand!“

Han bladrer i sin Lov omhyggelig,
 Men finder Intet der for sig,
 Hvorved forbuden er, for Smed at rette Bager;
 Han sin Beslutning tager,
 Og saa affiger denne Dom:
 (Hvem, som vil høre den, han kom!)
 „Vel er Grovsmeden Tens
 For al Undskyldning læns,
 Og her for Ketten selv bekjendte,
 Han Anders Pederjen til Ewigheden sendte;
 Men da i vores By een Smed vi ifkun have,
 Jeg maatte være reent af Lave,
 I Fald jeg vilde see ham død.
 Men her er Lo, som bage Brød.

Thi kender jeg for Ket:
 Den ældste Bager skal undgjelde det,
 Og for det skete Mord med Liv for Liv bør bøde,
 Til velfortjente Straf for sig,
 Og Ligesindede til Affky og til Stræk.“

Den Bager græd gudsjammerlig,
 Da man ham førte væk.

Moral.

Beredt til Døden altid vær!

Den kommer, naar Du mindst den tænker nær.

Til Digterens Hustru.

(Impromptu.)

Du, som for din og min Plaseer

Dg hidindtil for intet meer

Hos mig har sovet —

Du, som jeg svor en evig Tro,

Dg jævnlig afbrudt Rattero

For Præst har lovet —

Kort: Du, som jeg har Løfte holdt,

Skjøndt det har ingen Skade voldt

Paa smalle Taille —

Du, som jeg kalder tidt paa Skjerts,

Men nu for Rimet i mit Vers:

En sød Canaille!

Dig gjør jeg bitterligt, min Mo'er!
At jeg ei spiser ved dit Bord
For denne Sinde;
Men Kloffen fire, ja vel tre,
Med Glæde jeg igjen skal see
Min søde Dvinde.

Digte af Christian Wilster.

Da jeg var stor.

Der var en Tid, da jeg ret herligt leved,
Sag syntes mig den Største paa vor Jord.
O, svar mig Du, som sidst Student er blevet,
O, svar mig, er en Kus ei meget stor?

Og, Fændrif Du, som nys har Felttegn faaet,
Hvis polste Frakke end er splinterny,
O, svar mig, om det Dig som mig er gaaet,
Hvem tør mod Folk som os det mindste knye?

Mig kunde Ingen skolemesterere,
Thi jeg var fri, og spillede frit en Laps,
Og ingen Rector kunde protestere
Mod, at jeg drak mig en Studentersnaps.

Ja, jeg var stor, det maa man vel mig lade,
 En saadan Karl var knap i gamle Rom;
 Hast Du mich nicht geseh'n paa Østergade,
 Dengang jeg først fra Studigaarden kom?

Med Hat paa Snur, ret ivrig udi Aanden,
 Jeg som en Vind igjennem Gaden foer,
 Mens Stoffen balancerede i Haanden,
 Og hele Byen saae, hvor jeg var stor.

Man nye Klæder altid saae mig bære,
 Jeg ad hver Kjole loe, naar den var vendt,
 Thi Skrædderen jeg kunde mores lære:
 Hold Mund, Du Skrinkelbeen! jeg er Student.

I Spidsen var jeg, Stykker at udpibe,
 Thi Verdens Wiisdom havde jeg alt slugt,
 Men klapped vældig, kan man vel begribe,
 Naar Digteren jeg fulgte i hans Flugt.

Ja, uden mig blev ingen Daad bedrevet,
 Alt Slags Commerce var ganske min Idret;
 O, Fader Holberg! hvis endnu Du leved,
 Du malte ganske sikkert mit Portrait.

Thi ikkun Get jeg i min Storhed savned,
 O, Biisdomsstav, o, Ziegenhainer Du!
 O, hvis min Haand Dig dengang havde savnet,
 Jeg bleven var, hvad bedste Kus er nu.

Det er forbi — nu er jeg saare lille,
 Ser Tommer og halvtredie Aen lang;
 Beemodig stundom mine Laarer trille,
 Thi, ah! jeg føler, jeg var stor engang.

Studentervise.

De første Prygl, vi i Stolen fik,
 Det var for Verbum amare.
 Lad os ei glemme vor Grammatik!
 Selv Rector hød, os at tage vare
 For Feil i det lette Verbum amare,
 Amare!

Enhver, som er nu iblandt os her,
 Ei glemmer Verbum amare.
 Enhver af os har sin Pige kjær;

Bort, kolde Bryst! af vor varme Klynge,
 I Fald Du ei kan af Hjertet slynge:
 Amo!

Med Pigen har vi den skjønne Skit
 At repetere amare
 Og drukne Sorgen i hendes Blit;
 Til Døden elste vi ømt vor Pige,
 Da kan vi i Døden jublende sige:
 Amavi!

Selv naar vort Die paa sprænglærd Blad
 Seer ei et Ord om amare,
 En Aand dog smiler til os saa glad;
 Og vil I vide, hvi Bog vi lukke,
 Da maa med Supinum Hjertet sukke:
 Amatam!

Vor Lectie fra vore Drengaar,
 Det gamle Verbum amare
 Saa dybt i Hjerte og Hjerne staaer,
 At vi skal juble i hele Livet
 In infinitum Infinitivet
 Amare!

Digte af Christian Winther.

Det farlige.

Hvis mig Du vil lyde,
Jeg raader Dig, ikke
I Haven at gaae;
Thi Træerne skyde,
Solstraalerne stikke,
Og Lærterne slaae.

Drikkevise.

Min Moder tog mig fra sit Bryst,
Og mig i Verden sendte;
En Flaske gav hun mig til Trost,
Det var min Arv og Hente.

Hvergang jeg drak, jeg drak for Lo,
 Og evig lystig, fri og fro
 Hos den jeg Kraft vil hente.

Min Hals den er et Sugevært,
 Naar Glas til Læben hefter;
 Dens Pompe stink, dens Slange stærk,
 Og Vinen følger efter.
 Det nytter ei, man raaber: Stop!
 Jeg pomper ned, jeg pomper op
 Af alle Livsønskræfter.

I Bacchi Helligdom jeg laae —
 Saa tidt jeg der maa ligge —
 Jeg Gudens røde Nafyn saae,
 Og bad med megen Hille:
 „O, Bacchus! vær mig naadig Du,
 Og lad mig aldrig, til min Gru,
 En Draabe Vand uddrikke!“

Han rørte med sin Stav min Mund —
 Det brændte, jeg fornam 'et;
 Nu skyer jeg Vand som galen Hund,
 Af Vandstræk er jeg rammet;

Dg gjør jeg noget Smukt og Godt,
 Dg er jeg ikke reent Peer Lott,
 Jeg skylder ene ham 'et.

Med Rhinsf, Madeira, Bergerac,
 Champagner og Burgunder,
 Tokaier, Porto, Frontignac
 Han trykker sine Runder.
 Compotatorers vilde Chor
 Lovsnynger høit fra Syd til Nord
 Hans herlige Vidunder.

Drikkevise.

Rust Dig til Kampen, nu Fjenden Du seer,
 Tapper og vældig er Troppen;
 Sort Uniform og hvidt Bandoleer,
 Høirøde Huer paa Toppen.

Op nu med Hjertet og fast i din Fod!
 Knæk deres Hals, og drik deres Blod —
 Sub Rosa, min Broder! jeg haaber, Du har Mod,
 Og ikke vil spare paa Kroppen.

Hvor blev nu Glassen? den svandt for mit Blik!
 Staaer den ei lige for Næsen?
 See, her er Glasset — tag fat nu og drik —
 Hvad behager? maastee Du er kræsen?
 Her har Du Rødt, og her har Du Hvidt,
 Og Alt, hvad Dig huer, det kan Du falde dit;
 Sub Rosa, min Broder! vi troe, Du er fallit,
 Hvis Du er for peen i dit Bæsen.

Hvad siger Tungen? — naa, er den nu glad?
 Synes Du, Taaren var bitter?
 Strax jeg Dig tapper af det ældgamle Fod,
 Hvor Ratten paa Rygningen sidder.
 Beed Du ei nok, vor Lov hedder: Drik!
 Hver Sjæl maa følge sit Lands Lov og Skik —
 Sub Rosa, min Broder! ved Tap og ved Svik!
 Du er ei blandt lumste Miqueliter.

Bacchus har Døttre — Du veed det, min Gut! —
 Gjemte bag Tempelets Mure;
 Og vi bør kysse hver blusfende Slut,
 Baade den søde og sure.
 Aldrig partist, nei, altid liberal!
 Saa bør det gaae i Bacchi Høitidsfal —
 Sub Rosa, min Broder! en lille Perial
 Er just det, hvorpaa vi skal lure.

Drik saa for Konge, og drik saa for Land,
 For Stænder og Løi i vore Riger;
 Men — først og sidst, saa slink! som Du kan,
 For alle vore søde smaa Piger!
 Give Gud, de var her, og Hver havde sin,
 Og Du havde din, og jeg havde min —
 Sub Rosa, min Broder! ja, Kjærlighed og Viin
 Staae dog nok al pari — som man siger.

Digte af J. Bølling.

Drikkevise.

At Svingler hæves til Grens Top,
At Smiger næstes, og Sandhed tigger,
At Rige sluger de Arme op,
Og Dyden nogen paa Gaden ligger,
At Vaand og Stjerne
Og tomme Hjerne
Forenes ofte, ja, meer end gjerne —
Det seer man tidt.

O, I, som sukede tidt med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev undertuet,
Naar den blev æret, fornem og rig,
Som Lov og Bøddel har ofte truet!

Forglemmer Daarer,
 Som aldrig saarer
 En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
 Og varer glad!

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laae
 Paa halve Jorden, og den var rolig,
 En Glands jeg med eet i Østen saae:
 Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
 Kun sjelden vasket,
 Men feed og lastet,
 Han ned ad Fjeldet barsfoded trasset,
 Og ravede.

Han nærmed sig til det Sted, jeg sad,
 I Gudens Ansigt stod malet Glæde;
 „Søn!“ sagde han, „Du bør være glad,
 Lad Patrioten forgjebes græde!
 Naar Ondt kun lyffes,
 Naar Landet tryffes,
 Og Ketten selv af dens Tjener ryffes,
 Saa tøm dit Glas!“

Jeg tog hans Bæger og tømmed det,
 Og glemte Landet og Landets Daarer;
 Jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Heraclitens Laarer;
 Jeg hylbed Glæde,
 Forsvor at græde,
 Og loved Euan, jeg vilde quæde
 Kun ham til Roes.

En Flaske Viin er og mere værd
 End al den Velstand, en Tydsker skaber;
 Men troer man Tydskten paa hans Gebærd,
 Og vinder han, medens Landet taber,
 Jeg Euan lyder,
 Min Viin jeg nyder,
 Og leer ad den, som bli'er snydt og snyder —
 Gjør I, som jeg!

Drikkevise.

Mit fulde Glas og Sangens raske Toner
 Og vittig Skjemt og Munterhed
 Seg følger ei for alle Fyrsters Kroner
 Og Salomoners Herlighed;
 Thi Høihed ei lykkeligjør,
 Og Alting jævnes, naar man Vøer.

Et evigt Navn er beiligt, kan jeg tænke,
 Og det paa Qviste ikke groer;
 Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
 Om man mig aldrig kalder stor,
 Thi naar man først berneede er,
 Man Verdens Roes og Spot bekeer.

En Lønde Guld var artig nok at have,
 Dermed at pleie Kjelderer;
 Men efter den i Jordens Skjød at grave,
 Det overlader jeg til den,

Som ikke troer og ikke seer,
 At Armod tidt af Hjertet leer.

Mit Dnskes Maal er kun en kelig Kjelder,
 Hvor Binen ingen Skade ta'er,
 Et Fad, som fylbes atter, naar det hælber,
 Et Huus, som tætte Vægge har,
 Et rolig Sind — en Munterhed,
 Som følger mig til Gravens Bred.

Dg ønsker jeg en raff og kjælen Pige,
 Som elsker mig — med andre Ord:
 Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
 Paa denne syndefulde Jord,
 Dg Børn, som eie Kraft og Marv,
 Dg faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grandt: vor Jord er ei forbandet;
 Nei, overalt jeg seer Belsignelsen,
 Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
 Dg regner ned fra Himmelen.
 Jeg veed det grandt: vor Lød er stor,
 Belsignet er den faldne Jord.

Viinranker groe, og Venstabs Luer brænde
Paa Jorden, Piger pryde den,
Dg fra dens ene til dens anden Ende
Seg blomstre seer Betsignelsen.
Lykhalighed er Jordens Maal —
Viins, Venstabs, muntre Pigers Skaal!

Digt af en ukjendt gammel Forfatter.

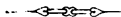
Sang.

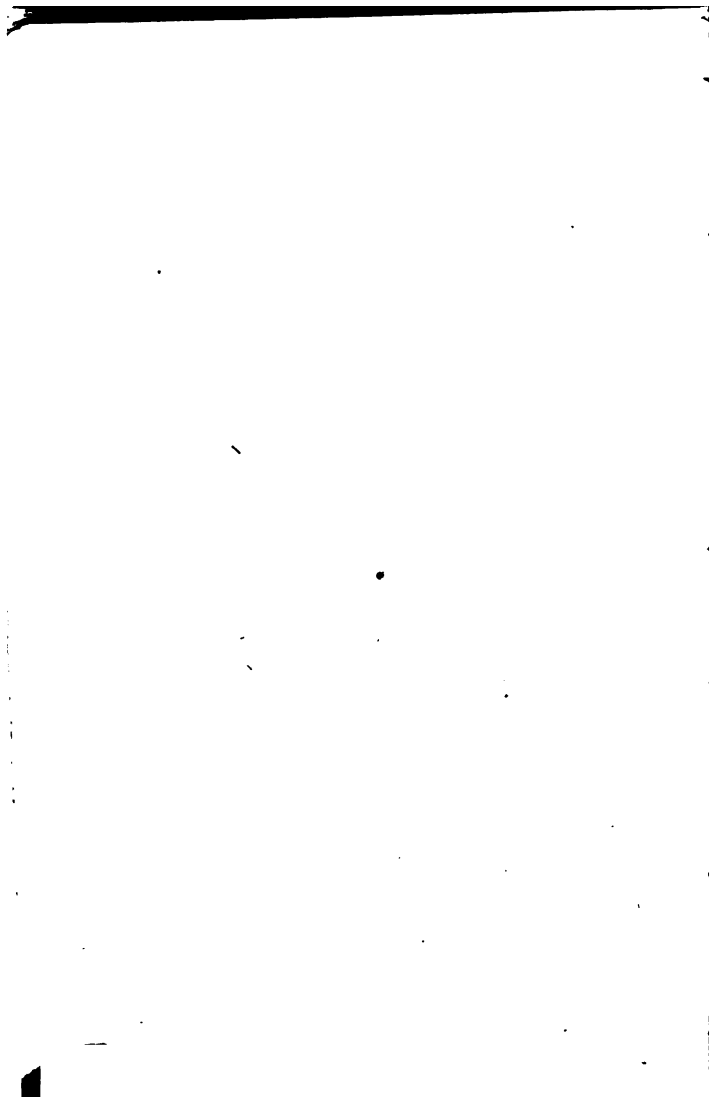
Indtil Fisk i Luften danser,
Indtil Flodens Lob maa standse,
Indtil Tigre blive fromme,
Indtil Fugle blive stumme,
Indtil Gnieren
Penge kaster hen,
Indtil Piger sig ei speile,
Indtil Norges Fjeld
Afgjør Rigets Gjeld:
Skal min Trostfab aldrig seile.

Naar en Elephant kan flyve,
Naar en Skræder ei kan lyve,
Naar en Tigger ei kan græde,
Naar en Fraadser ei kan æde,

Naar en stor Jurist
 Albrig bruger List,
 Naar en Præst ei Guld tilbeder,
 Naar en Officeer
 Ei kan prale meer:
 Da jeg en Bedrager hedder.

Bli'er en Nar i Verden ene,
 Groer der Græs paa tørre Stene,
 Bli'er al Kjærlighed affskaffet,
 Blive alle Tyve straffet,
 Bli'er hver Udv til Lam,
 Bli'er hver Løve tam,
 Bli'er en Døbler rolig hjemme,
 Bli'er hver Fattig rig,
 Bli'er al Tro til Svig:
 Saa vil jeg min Ven forglemme.

Register.

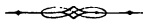
	Side
Na! aa! aa! lad det dog Ende faae!	294.
Af Sorg os Hjertet bæver	246.
At mindes Du endnu de glade Dage	129.
At Menneſter af Dyr ſaa tidt	353.
At Slyngler hæves til Wrens Top	370.
Blandt Alt, hvad over Jordens Flade	181.
Boer jeg paa den tamme Bred	74.
Da Hegel engang laved Puns	302.
De første Brygl, vi i Skolen ſit	363.
Den Aften gik jo nydelig	312.
Den hele Verden kjender Sobradise	68.
Den Kunſt, at døe, naar Død og Doctor kalde	211.
Den Thy; ſom ſtjal Herr Nielses Heſt	52.
Der var engang en Bondemand	120.
Der var engang en Enke	16.
Der var en liden By, i Byen var en Smed	356.
Der var en Tid, da jeg ret herligt leved	361.
Der var en Tid, da Jens var meget større	372.
Der var en Tid paa denne Klode	107.
Der vare paa Thorſinge Riddere to	81.
De ſtilker ved hver givne Keilighed	77.

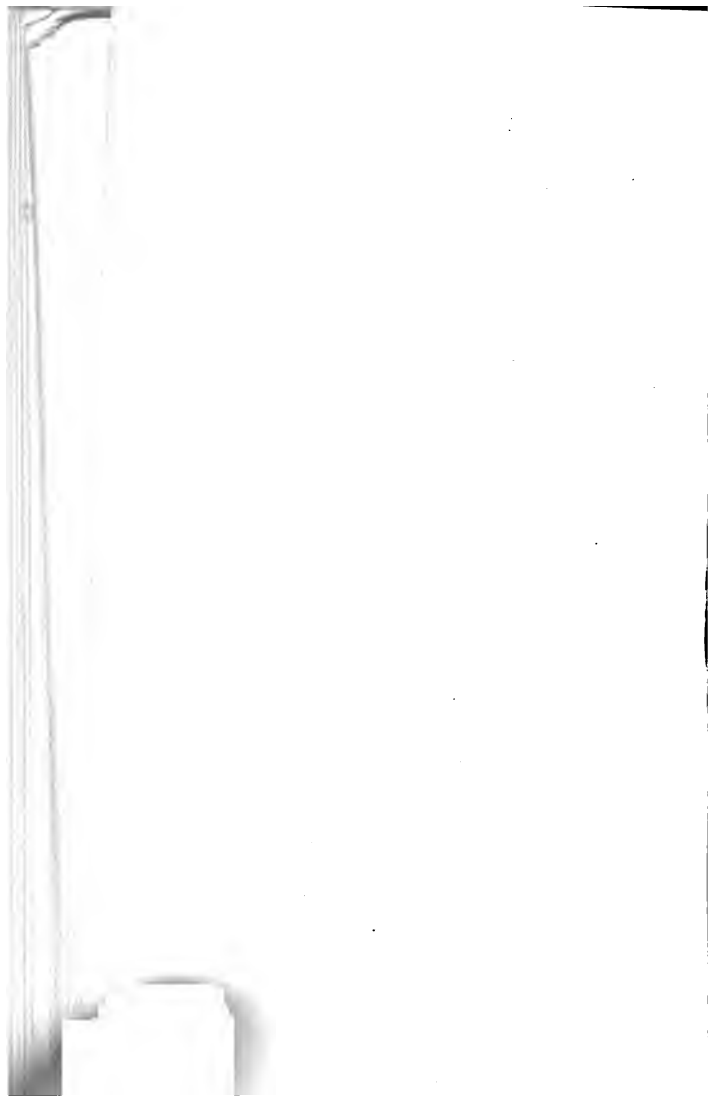
	Side
Det gaaer saa herligt overalt	49.
Det hændte sig engang	288.
Diogenes, vranten og stolt	314.
Du er ei meer!	35.
Du lille Andenoer!.	327.
Du Selstak, som lydt med Basunernes Tegns . .	274.
Du, som for din og min Blaseer	359.
En Bonde seer fra Ploven	160.
En Herremand sov engang hen.	350.
En Time for Middag Madamen opstaaer . . .	328.
Er Nogen, jeg er glæderig	321.
Et Par af vore mindste Critici.	185.
Før mangt et Sviin paa To der spillede paa Fire	32.
Fryd Dig, Du troe Philisterflok!	311.
Før jeg med Blæk Papiret vil bemale	26.
Gid aldrig Du det prøve, fjern fra Røgt og Stegt	44.
Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk	284.
Gjertrud rider fra Blotshjerg brat.	261.
God Dag, god Dag, min søde Jette!	173.
God Dag, Herr Jens! velkommen hid fra Thuns Land	104.
Goddædige Dumhed, o, stolte Gudinde	340.
Har I læst den Berlingfke Avis	296.
Hele Verden kalder	146.
Henholdende mig til min ældre Kundgjørelse . . .	93.
Her ligger Claus	161.
Her ligger Madam Godiche	162.
Herr Solbeck stod i Randers By	38.

	Side
Herr Madsen det var en fiffig Fyr	138.
Hocus, Pocus, Filias!	291.
Hurra, Kammerater! nu igjen!	100.
Hvad er Himlen?	255.
Hvad Ondt kan Spil dog ikke foraarsage	64.
Hver Søndag er der Selskab hos min Onkel Advocaten	110.
Hvis mig Du vil lyde	365.
Hvor Livet er kort!	5.
Høi er din Roes, som Guders, stolt din Daad.	335.
Hør nu, jeg har med Græmmelse	118.
I de gode gamle Tider	134.
I denne Vinter har vi ha't	238.
I et Vinhuus vil jeg sige	299.
I Genua, i Sanct Christophs Capel.	245.
I Hovedstaden i en Gade	278.
Indtil Fiff i Luften dansse	376.
I Drangelundens dæmrende Stygger	304.
I Pavepaladsjets Sale.	40.
I omme Sjæle, fjern og nær	95.
Ja, jeg er Digter fra Ho'de til Hæl	136.
Ja, sad jeg varmt inden Døre	1.
Jeg brød mig kun lidt om Botanik	163.
Jeg er en Mand, som har saa vidt ombvandret.	338.
Jeg har været til Middagsmad.	204.
Jeg lever rolig og munter her	45.
Jeg hører tidt af een og anden Ven	207.
Jeg synger om — dog nei, jeg ligefrem fortæller.	343.
Jo, jo! det er deilig at være Skribent	144.

	Side
Kjære Ven! i Falb Du noksom	242.
Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide .	13.
Kommer, hvo som komme kan	191.
Kors, min Bro'er! hvad vi har rumlet!	156.
Lad Andre kun synge om Alt, hvad der er stort .	148.
Lad Krig fornøie Potentater.	324.
Landet drog jeg vide om	4.
Lykkelig den, hvem Phøbos Harpen rækker	98.
Lyttende Studenterflof.	306.
Mads! jeg troer bestemt, Du dratter	271.
Mandsfolk er i Tro og Love	225.
Man kan i Slutteriet leve	198.
Man siger, jeg altfor ofte staaer	158.
Min Moder tog mig fra sit Bryst.	365.
Min Søn! om Du vil i Verden frem	8.
Mit fulde Glas og Sangens raske Toner	373.
Morgenstund har Guld i Mund	89.
Naar Ungersvend og Mø hverandre møde	91.
Naar Ved blev sældet hjemme	116.
Nu er det stille; han har os forladt	233.
Nu for de danske Studenter vi	231.
Nu vil jeg indvie Ter i	201.
Nu vil jeg synge om Karen.	236.
Og hør nu, gode Venner! om I vil gi'e en Pægl	141.
Og jeg vil ha'e en Hjertens kjær, det første som jeg kan	248.
Og Keiseren boer paa det høie Slot	240.
Og lig'som jeg sidder allerbedst i Brokkens Bo' .	169.
Oldtiden havde een god Skik	330.

	Side
Om Theebordet sidde de Damer smukt	24.
Purpurfolk, som Egmont og Fiesco	244.
Regensens Provst saa mangen en Gang	226.
Rimer! Du maa takke mig	282.
Rundt! rundt! Stuen løber rundt!	217.
Rust Dig til Kampen, nu Fjenden Du seer	367.
Saa løfte de Alle de stærke Arme	151.
See Pudelen med det purrede Skind	250.
Siig mig, hvis Du ellers kan	131.
Stat Kordam sidder i Bure	229.
Skjønne Sol for alle Sole	265.
Stære, skære Havre! at, men hvo skal binde den?	87.
Stære, skære Havre, de Stærke med de Favre	166.
Som Isøerne vi sad ved Nilens Strande	235.
Stig, svøbt i sorte Stormsfyer, Tordnens Gud!	348.
Til Ulvens Hule Røven gif	179.
Tjenstagtighed, det er en herlig Dyd	187.
To Gjenbogaarde i Landsbhyen laae	317.
Vel rødmer Land og Hav ret smukt i Aftensolens Flamme	25.
Vort Dagværk er til Ende	220.

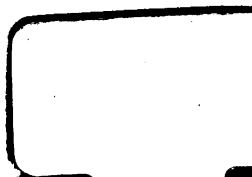
YC132719

7

U.C. BERKELEY LIBRARIES

C003313734

Job Micall